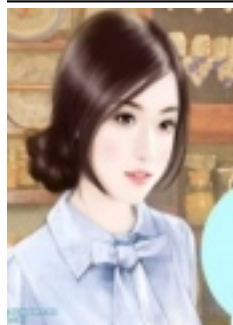

Cặp Kề Với Tổng Giám Đốc

Contents

Cặp Kề Với Tổng Giám Đốc	1
1. Chương 1 .1	2
2. Chương 1 .2	5
3. Chương 2 .1	9
4. Chương 2 .2	12
5. Chương 3 .1	16
6. Chương 3 .2	18
7. Chương 4 .1	21
8. Chương 4 .2	24
9. Chương 5 .1	27
10. Chương 5 .2	30
11. Chương 6 .1	33
12. Chương 6 .2	36
13. Chương 7 .1	40
14. Chương 7 .2	43
15. Chương 8 .1	46
16. Chương 8 .2	49
17. Chương 9 .1	51
18. Chương 9 .2	54
19. Chương 10	58
20. Chương 10 .2	61

Cặp Kề Với Tổng Giám Đốc

Giới thiệu

Cô thề, Chuyện tổng giám đốc tập đoàn Khải Đạt bị thương do tai nạn xe cộ, Thật sự không phải do c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cap-ke-voi-tong-giam-doc>

1. Chương 1 .1

“Đau quá.”

Người đàn ông nằm trên giường bệnh ôm đầu kêu lên một tiếng, trong phòng, nam nữ đang ồn ào, náo nhiệt lập tức yên tĩnh trở lại, cùng nhau quay đầu nhìn về phía hắn.

Một lúc lâu sau, hắn hạ đôi tay đang ôm đầu xuống, sắc mặt tái nhợt nhìn những đôi mắt đang nhìn chăm chăm vào hắn, cầu khẩn: “Tôi cầu xin các người, cho tôi năm phút đồng hồ, làm phiền tất cả các người ra bên ngoài đi, để ột mình tôi yên tĩnh năm phút, có được không?”

“Các vị nghe chưa? Xin để cho bệnh nhân yên tĩnh một chút đi!”

Người bác sĩ trẻ mặc áo đồng phục trắng xoay người nói, khuôn mặt những người trong phòng tràn ngập vẻ kinh ngạc và bất mãn, nhưng cũng không nói lời nào lập tức nổi đuôi nhau đi ra khỏi phòng bệnh.

“Bác sĩ, làm phiền anh cũng đi ra ngoài một chút đi.” Hắn yêu cầu.

Vị bác sĩ trẻ chỉ vào mũi mình, sưng sờ một chút, tiếp theo mở miệng cười gượng gạo: “Được rồi! Tôi ở ngay ngoài cửa, có chuyện gì thì gọi tôi một tiếng.” Hắn nhún nhún vai, rồi cũng theo mọi người đi ra ngoài.

Trong phòng bệnh hạng nhất, có chừng mười bình hoa bày các loại hoa đầy đủ màu sắc và chủng loại, chỉ sợ ngay cả tiệm bán hoa cũng sẽ than thở là không bằng.

Âu Dương Tử Duy ngồi trên giường bệnh, trừ sắc mặt trắng bệch giống như những miếng băng đang quấn chặt trên đầu hắn ra, thì hắn vẫn đẹp trai như trước.

Không biết nên nói là may mắn hay là bất hạnh, vụ tai nạn xe cộ lần này không cướp đi tánh mạng của hắn, thậm chí không gây ra cho hắn quá nhiều thương tổn bên ngoài, nhưng. hình ảnh chụp CT-Scan cho thấy có biểu hiện nứt sọ gây tụ máu trong não, hậu quả sau này xảy ra di chứng gì, ngay cả bác sĩ cũng rất khó khăn để dự đoán. Tại sao hắn lại xuất hiện ở đây?

Âu Dương Tử Duy nghiêng đầu suy nghĩ một lát, nhưng cũng không thể nào nghĩ ra được vì sao mình lại xuất hiện ở đây, ở trong phòng bệnh sang trọng này.

Hắn giương mắt nhìn từng bình hoa xung quanh mình, “Công ty Đại Vĩ” tặng, “Tập đoàn Á châu” tặng, “Công ty Đại Đại” tặng.

Hắn càng thêm nghi hoặc!

Hắn khẽ nhăn đầu lông mày, cầm chiếc gương trên tay giơ lên quan sát tỉ mỉ khuôn mặt mình.

“Nhìn dáng vẻ của mi. Đại khái là khoảng ba mươi tuổi đi! Được rồi, coi như mi ba mươi lăm tuổi là được rồi.”

Đột nhiên, hắn thở dài, tinh thần suy sụp để gương xuống.

Hắn cảm giác suy nghĩ của mình đông đặc như hồ dán, ngay cả một chút ấn tượng về bản thân mình cũng không có, mỗi lần hắn muốn tìm trong trí nhớ một chút dấu vết về quá khứ, thì loại hồ dán này giống như bị lên men bắt đầu căng giãn ra, căng đến nỗi đầu hắn như muốn rách ra. Hắn rốt cuộc là ai?

Tại sao lại ở chỗ này?

Những người mới vừa chen chúc ở đây là ai?

Mỗi câu hỏi đều giống như một cây châm, đâm vào đầu hắn càng thêm đau đớn và khó chịu.

“Thôi! Không nghĩ nữa. Bọn họ gọi mi là Âu Dương Tử Duy, thì mi chính là Âu Dương Tử Duy đi!” Hắn lẩm bẩm, rồi sau đó cao giọng hướng ra ngoài cửa kêu: “Các người có thể đi vào.”

Mọi người đang chờ đợi ở ngoài cửa lại lục tục quay về phòng bệnh, sáu người có sáu loại vẻ mặt.

“Làm ơn! Từng người từng người bước tới.” Không để cho những người này có cơ hội nói đông nói dài, Âu Dương Tử Duy lập tức đánh đòn phủ đầu, giọng nói bất lực và mang theo khẩn cầu.

Mọi người trong phòng giống như là nhận được mệnh lệnh, từng người một trở nên câm như hến.

Âu Dương Tử Duy kinh ngạc nhìn bọn họ, chân mày chau càng chặt hơn. Bọn họ sao lại sợ hấn như vậy?

Âu Dương Tử Duy không hiểu nhìn về phía bác sĩ đang mặc áo khoác trắng, “Anh bắt đầu trước đi!” Hấn nói, vô tình liếc trên khay trà thấy trái cây đã gọt xong, đột nhiên cảm thấy bụng hơi đói, liền thuận tay cầm một quả táo lên cắn một cái.

Rõ ràng chỉ là động tác rất bình thường, nhưng lại khiến những người xung quanh mình sửng sốt.

Bác sĩ ho khan hai tiếng, cưỡng ép chính mình nhìn bệnh án trong tay, “Tử Duy, theo biểu hiện lâm sàng cùng kết quả xét nghiệm, não bộ bị tổn thương của cậu đã ổn định, không còn gì đáng ngại nữa, chỉ cần nghỉ ngơi thêm mấy ngày nữa, thì có thể xuất viện.”

“Nhưng, tại sao tôi không nhớ nổi những chuyện xảy ra trước kia? Thậm chí ngay cả tôi là ai tôi cũng không biết!” Về mặt hoang mang cùng những lời nói trong miệng Âu Dương Tử Duy còn chưa xong, bên cạnh một lần nữa lại xôn xao.

“Anh.”

“Tử Duy, anh.”

Bác sĩ trẻ tuổi vội vàng ho khan hai tiếng, cắt ngang giọng nói kinh ngạc của mọi người. “Bởi vì não bộ của cậu bị va chạm mạnh, cho nên mới bị chứng “mất trí nhớ về quá khứ”. Nói cách khác, đối với những người, những chuyện đã qua, tạm thời cậu không nhớ lại được. Nhưng cậu yên tâm, chuyện này sẽ không tổn hại đến trí thông minh của cậu.”

“Mất trí nhớ? Trời ơi! Mình cứ nhiên bị mất trí nhớ?” Hai vai Âu Dương Tử Duy rũ xuống.

Thật ra thì, hấn đã sớm biết đầu óc của mình có vấn đề, chỉ có điều, khi nghe được chính miệng bác sĩ chứng thực, hấn vẫn không tránh được một hồi khiếp sợ.

“Tử Duy, đừng lo lắng, cậu sẽ khôi phục trí nhớ trở lại, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi;” Bác sĩ trẻ tuổi tận lực đem bệnh tình mô tả nhẹ nhàng hơn một chút, mặc dù cảm xúc của Âu Dương Tử Duy xem ra tuyệt đối không hề kích động.

Điều này khiến bác sĩ cảm thấy buồn bực và khó hiểu nhất, theo kinh nghiệm lâm sàng, sau khi người bệnh biết mình được chứng mất trí nhớ, không phải là tâm trạng bị kích động, thì cũng là ngỡ ngàng luống cuống, nhưng ở Âu Dương Tử Duy cả hai tâm trạng này đều không có.

“Tôi bị thương như thế nào?” giọng nói của Âu Dương Tử Duy có vẻ bình tĩnh khác thường.

“Tai nạn xe cộ. Xe của cậu đụng vào tường rào một công viên, nguyên nhân thật sự gây ra tai nạn này vẫn còn trong vòng điều tra.”

Âu Dương Tử Duy nghe thấy, cố gắng muốn nhớ lại, nhưng mỗi khi suy nghĩ, đầu lại bắt đầu căng ra, đau đến hít thở cũng không thông.

“Tử Duy, từ từ đi, đừng vội vã ép mình suy nghĩ.” Bác sĩ trẻ tuổi lập tức lên tiếng ngăn lại.

Âu Dương Tử Duy day day huyết hai bên thái dương, sau đó nhìn bác sĩ, hỏi tiếp: “Anh kêu tôi là Tử Duy? Chúng ta trước kia có quen biết không?”

“Nhiều hơn cả sự quen biết!” Bác sĩ cười nói: “Tôi tên là Hàn Văn Thịnh, nhà họ Hàn của tôi với nhà Âu Dương của cậu thân nhau đã mấy đời rồi, cha tôi trước kia là bác sĩ riêng của nhà cậu, giờ ông ấy đã về hưu, hiện tại do tôi thay thế. Ngoại trừ là bác sĩ trưởng khoa ngoại thần kinh ở bệnh viện này ra, tôi còn kiêm nhiệm là bác sĩ riêng của nhà Âu Dương cậu.” Hàn Văn Thịnh nói rất cẩn thận.

“Thật sao?” Âu Dương Tử Duy nhíu mày hỏi.

“Đương nhiên là thật! Khi còn bé cậu rất thích đi theo sau tôi, tôi làm cái gì, cậu cũng nhất định phải làm theo, bác Âu Dương trai luôn cười khi cậu sùng bái và tôn tôi làm thần tượng, ai biết được sau khi lớn lên, ngược lại cậu còn cười tôi học nghệ không tinh, thiệt là!”

“Ba của tôi?”

Âu Dương Tử Duy trợn to đôi mắt, ánh mắt rất tự nhiên nhìn về một người mập lùn đứng ở bên cạnh Hàn Văn Thịnh, quần áo gọn gàng, mái tóc trên đầu ít đến nỗi có thể đếm được từng cọng, tuổi tác ước chừng khoảng năm, sáu mươi tuổi.

“Tử Duy, cháu không nhớ bác sao? Bác là bác Cao đây!” Cao Phú Nhân tự giới thiệu mình.

“Bác Cao?” Âu Dương Tử Duy khẽ nhú mày.

Theo trực giác, hắn không thích bác Cao trước mắt này. Nếu là bậc cha chú thì cũng nên có phong thái của người lớn tuổi một chút, tại sao khi nói chuyện với con cháu, ông ta lại có vẻ khúm núm!

“Cha tôi là một nguyên lão của công ty, cũng là một trong những thành viên của hội đồng quản trị.”

Người nói chuyện là một cô gái ăn mặc rất xinh đẹp và quyến rũ đứng bên cạnh Cao Phú Nhân, trên mặt trang điểm khá lòe loẹt.

“Cô là ai?”

Âu Dương Tử Duy chỉ hy vọng cô ta cùng hắn không nên có quan hệ quá thân mật, hắn không thể tưởng tượng được mình lại có thân thích như vậy.

“Tử Duy, anh.” Cao LiLy dậm đôi chân nhỏ một cái, giọng nói nũng nịu hơi gắt lên: “Làm sao anh có thể quên em? Em là Lily nha! Là bạn từ thời thơ ấu của anh.”

“Cô ấy là con gái yêu quý của bác Cao.” Một cô gái xinh đẹp ở giường bệnh bên cạnh nói, cô ta cười cười, sau đó lại ghé vào tai Âu Dương Tử Duy, nhẹ giọng mở miệng: “Cô ta theo đuổi anh rất dữ dội!”

Âu Dương Tử Duy sửng sốt, mạnh mẽ quay đầu nhìn về phía cô gái xinh xắn vừa nói kia, chỉ thấy cô nhìn hắn nháy nháy mắt nghịch ngợm, sau đó nhìn về phía một người thanh niên quần áo trắng thối, phong thái chững chạc.

“Anh nên giới thiệu mình, anh Lưu.”

“À. Tôi là Lưu Khải Hiên, cố vấn của công ty.”

“Ôi trời! Anh giới thiệu như vậy, anh ấy làm sao biết anh cùng anh ấy quan hệ như thế nào?” Cô gái xinh xắn cắt ngang lời nói của Lưu Khải Hiên, nhìn sang Âu Dương Tử Duy nói: “Anh Lưu là người bạn tốt nhất của anh khi ở Mỹ.”

“Mỹ?”

“Ừ, nhà của anh ở Mỹ nha! Đừng có ngắt lời em, hãy nghe em nói hết đã! Về công, anh Lưu là trợ thủ đắc lực nhất của anh; về tư, anh ấy là bạn bè tốt nhất của anh a!”

“Vậy sao?” Âu Dương Tử Duy vẫn như cũ không có bất kỳ ấn tượng nào.

“Đúng rồi, sao em lại quên một điểm quan trọng nhất.” Cô gái xinh đẹp vỗ trán của mình một cái, bổ sung nói: “Anh là tổng giám đốc tập đoàn Khải Đạt, là người đàn ông độc thân có giá trị nhất!”

“Hả?” Âu Dương Tử Duy nhìn về phía cô gái. “Thì ra là tôi đây rất đáng tiền a!”

Cô gái bật cười khi một tiếng, “Không chỉ là đáng tiền, anh căn bản là giàu có không ai địch nổi!”

Âu Dương Tử Duy lại nhú mày.

Hắn mơ hồ biết được mình có thân phận rất đặc biệt, nhưng cấp độ “đặc biệt” này, dường như vượt xa ra khỏi sự tưởng tượng của hắn.

“Kế tiếp vị này là thư ký công ty của anh, Michelle, một cô gái rất có tài năng!” Cô gái tiếp tục giúp mọi người giới thiệu.

“Tổng giám đốc.” Michelle lễ phép gật đầu nhẹ, sau đó lên một tập hồ sơ rồi nói: “Những tài liệu này đều là văn kiện khẩn cấp, chờ tổng giám đốc xét duyệt.”

Âu Dương Tử Duy xanh mặt, “Bây giờ?”

“Vâng. Tổng giám đốc, việc này là do ngài quy định. Ngài nói bất kể trong tình huống nào, chỉ cần là văn kiện khẩn cấp đều phải lập tức liên lạc với ngài, những văn kiện khẩn cấp này đã trì hoãn hơn một tuần lễ rồi!” Michelle lo lắng giải thích, nhìn thấy tổng giám đốc hơi giận, lại vội vàng nói thêm một câu: “Trước kia đến cả bữa ăn ngài cũng không rời được những văn kiện này.”

Âu Dương Tử Duy nhìn vẻ mặt Michelle có vẻ vô tội, bất đắc dĩ mở miệng: “Như vậy đi! Trong khi trí nhớ của tôi còn chưa khôi phục như trước kia, cảm không nói trước kia tôi như thế nào.”

“Nhưng. Nhưng, vậy phải làm sao đây? Những văn kiện khẩn cấp này thì làm thế nào? Ngoài ra, trong công ty còn có một số công việc khác cũng chờ ngài xử lý.” Michelle lúng túng nói.

“Chẳng lẽ ngoại trừ tôi ra, không còn bất kỳ một người nào có thể làm chủ được sao?” Âu Dương Tử Duy không hiểu nhìn mọi người, cuối cùng tầm mắt dừng lại ở trên người của Lưu Khải hiên, “Ách. Anh Lưu! Đúng không?”

Bỗng dưng, nghe có cười khì khì, cô gái xinh đẹp đứng ở bên cạnh hắn không nhận được ôm bụng phá lên cười, “Ha ha ha. ‘Anh Lưu’ là em gọi, còn anh luôn gọi anh ấy là Khải Hiên á!”

Âu Dương Tử Duy có vẻ lúng túng, liếc cô gái đang cười rất quá lộ một cái, sau đó bĩu môi, rồi hướng về Lưu Khải Hiên nói: “Khải Hiên, về sau những chuyện của công ty cậu đều có thể quyết định, giúp tôi xử lý cho xong đi!”

“Tôi biết rồi.” Lưu Khải Hiên lịch sự cười cười.

“Michelle, về sau có chuyện gì, trước tiên cô giao hết cho Khải Hiên xử lý, nếu thật sự không xử lý được, thì mới giao cho tôi, biết không?”

“Dạ, tổng giám đốc.”

Thấy Âu Dương Tử Duy đem quyền điều hành công ty giao cho Lưu Khải Hiên, Cao Phú Nhân đứng ở một bên âm thầm chảy mồ hôi lạnh toàn thân, chỉ có điều không ai chú ý tới.

“Tới phiên em.” Trông thấy tất cả mọi người giới thiệu xong xuôi, cô gái xinh đẹp cũng kềm nén không được nữa kêu lên: “Em là em gái của anh”

“Em gái?” Âu Dương Tử Duy dường như đối với việc cô là em gái của mình thì cảm thấy rất hài lòng, nhếch miệng cười một tiếng, sau đó hần thuận miệng hỏi: “Vậy em nhất định là Âu Dương Tử Đức, có đúng hay không?”

“Trời ạ!” Âu Dương Tử Đức sợ hãi kêu lên, cảm động đến nước mắt cũng mau rút ra rồi. “Anh, anh nhớ em? Anh còn nhớ rõ em?”

2. Chương 1 .2

“Anh tên là Tử Duy, em đương nhiên gọi là Tử Đức, Tử Duy Bất Đức không phải sao! Nếu anh là Tử An, vậy em nhất định phải là Tử Tinh, yên lặng! Phải không? Chỉ có điều, em là con gái, sao lại có tên như con trai thế?” Âu Dương Tử Duy nói một tràng, không thèm quan tâm rằng mình đã hắt một thau nước lạnh vào Âu Dương Tử Đức.

Những người bên cạnh sau ba giây sửng sốt, cũng đều không chế không được mà cười ầm lên.

“Tôi thích Tử Duy này hơn.” Hàn Văn Thịnh nở nụ cười sâu hơn, hẳn thậm đã chí quên Âu Dương Tử Duy đã bao lâu không hề buông lỏng bản thân mình như vậy.

Âu Dương Tử Đức tức giận nhún nhún vai: “Thì ra là chứng mất trí nhớ sẽ tạo ra một người có tính hài hước nha!”

“Đúng rồi, tại sao tôi không thấy cha mẹ của tôi? Tôi hẳn là cũng có cha mẹ chứ? Họ đâu?” Âu Dương Tử Duy đột nhiên hỏi.

Người này nhìn người kia, tôi nhìn anh, anh nhìn tôi, không ai dám đưa ánh mắt nhìn tới hân.

“Ách. . . . Tôi nghĩ Tử Duy nhất định là mệt mỏi rồi! Mọi người về trước đi, để cho anh ta nghỉ ngơi cho khỏe!” Hàn Văn Thịnh cố ý đổi chủ đề.

Khi Hàn Văn Thịnh nhắc nhở như vậy, Âu Dương Tử Duy đúng là cảm thấy có chút mệt mỏi, đầu óc cũng có vẻ nặng nề.

Cũng được! Dù thế nào đi nữa bây giờ trong đầu hân đều là một mảnh trống không, cha mẹ là ai, nhìn như thế nào, điều này đối với hân mà nói cũng chưa phải là vấn đề trọng yếu, bây giờ, dù cho bất cứ người nào ở bên cạnh, hân cũng không có một chút cảm xúc gì.

“Anh, anh nghỉ ngơi đi! Ngày mai em lại tới thăm anh.”

“Ừ.” Hân cười yếu ớt, đưa mắt tiễn những vị khách trong phòng ra về, sau đó quay đầu nhìn về Hàn Văn Thịnh, “Bác sĩ. . . .”

“Làm ơn! Đừng gọi tôi là bác sĩ, từ trước đến nay cậu chưa hề xem tôi là bác sĩ.” Hàn Văn Thịnh cười nói: “Trực tiếp gọi tên tôi là tốt rồi.”

“Được rồi! Văn Thịnh. Cậu có thể ngăn chặn những người không quan hệ gì đến thăm tôi được không? Cậu biết không? Phải nhớ lại mặt mũi của nhiều người như vậy, tên tuổi, rồi hoàn cảnh, rất là mệt mỏi, cũng rất chán ghét!” Hai tay hân vuốt vuốt, có chút bất đắc dĩ bĩu môi.

Hàn Văn Thịnh nhìn Âu Dương Tử Duy giống như một cậu bé đang nghịch ngợm, không khỏi có chút hoài nghi người trước mắt này có thật sự là Âu Dương Tử Duy hay không.

“Tử Duy, cậu biết không? Hôm nay cậu cười, so với lúc cậu trở về nước từ hơn bốn năm trước còn nhiều hơn!”

“Sao?” Âu Dương Tử Duy có chút khó tin. “Trước kia tôi đáng sợ lắm sao?”

“Không phải là đáng sợ, mà là ‘tàn bạo’!” Hàn Văn Thịnh nhìn hân cười rồi giả một biểu tình rất “tàn bạo” của hân, “Được rồi, hôm nay cậu nói quá nhiều, nghỉ ngơi trước đi, buổi tối tôi lại tới thăm cậu. Có chuyện gì cần tìm tôi thì ấn vào cái nút đầu giường là được rồi.” Dứt lời, Hàn Văn Thịnh cũng rời phòng bệnh ra ngoài.

Có lẽ là hôm nay đầu hân hoạt động quá độ, nên không bao lâu sau, Âu Dương Tử Duy liền mơ mơ hồ hồ tiến vào mộng đẹp.

Đường Hân Hân thoải mái vùi người ở ghế sofa, đặt ở ngay trước mặt cô — một chiếc ti vi mười chín inch, đang chiếu một album ảnh lưu hành gần đây.

Nhưng, cô chỉ sững sờ nhìn chòng chọc vào màn hình thôi, chứ về phần nội dung như thế nào, cô không hề có một chút khái niệm.

Cả buổi chiều, cô vẫn duy trì tư thế này, ngay cả hộp điều khiển ti vi cũng lười nhấc lên, vì vậy các tiết mục trên ti vi bắt đầu truyền bá tin tức từ buổi chiều đến tám giờ tối lại chuyển sang chiếu phim bộ, và bây giờ là album ảnh.

Không biết thương thế của hân như thế nào.

Tên ngu ngốc này! Ngày ấy cô chỉ muốn dọa hân một chút mà thôi, không ngờ hân căng thẳng như thế. . . .

Đường Hân Hân mỗi khi nghĩ đến chuyện này, chân mày khẽ nhíu lại.

Thôi! Đây là hân tự tìm! Ai bảo hân bá đạo như vậy! ? Công ty lớn thì thế nào? Có tiền có thế cũng không thể tùy tiện thu mua công ty của nhà người ta chứ! Đây chính là thành tích cha cô cực khổ hơn nửa đời người mới có, tại sao hân lại có thể tùy tiện ký tên, phá hủy tâm huyết cả đời của cha!

Nghĩ tới đây, đôi môi nhỏ nhắn của cô không khỏi trề ra, nhưng một lát sau, trái tim cô lại tràn ngập cảm giác tội lỗi, một lần nữa cô lại ngẩn người ra.

Có lẽ. Ngày mai nên đi thăm hân, tiện thể nói lời xin lỗi.

“Con gái, sao giờ này vẫn còn xem ti vi?”

Chẳng biết Đường Quốc Sâm đứng ở sau lưng cô từ lúc nào đột nhiên lên tiếng, làm tâm hồn Đường Hân Hân đang phiêu du trong cõi mộng thức tỉnh lại.

Đường Hân Hân ngồi thẳng người dậy.

“Ba, ba còn chưa ngủ sao?”

“Ba sắp xếp lại tài liệu của công ty một chút.” Đường Quốc Sâm nói, thân mình hướng chiếc sofa dài bên cạnh ngồi xuống.

“Ba, công ty.” Cô muốn nói lại thôi, không biết nên mở miệng như thế nào mới không làm tổn thương đến trái tim của cha.

“Sao thế? Con gái lớn lên đã hiểu chuyện à nha? Bắt đầu biết quan tâm đến sự nghiệp của cha rồi đấy?” Trên mặt Đường Quốc Sâm tràn đầy sự từ ái của một người cha.

“Ba!” Đường Hân Hân nũng nịu phản đối, dựa vào bên người Đường Quốc Sâm, “Con là con gái của ba, con không quan tâm, thì ai quan tâm?”

“Con đó. Tất cả đều do mẹ con chiều con đến hư hỏng rồi!” Đường Quốc Sâm liếc mắt âu yếm nhìn con gái.

Đường Hân Hân ôm cổ Đường Quốc Sâm làm nũng, “Ba, là do ba cưng chiều con mới đúng á! Đã nhiều năm rồi mẹ không có cưng chiều con rồi!”

Câu chuyện đã xoay chuyển về quá khứ, vì vậy thêm đó là một chút thương cảm. Tóc mai hai bên đã có màu muối tiêu, Đường Quốc Sâm nhẹ nhàng thở dài: “Ai. Thời gian trôi qua thật là nhanh! Chớp mắt một cái, mẹ con đã ra đi được hơn bảy năm rồi, con cũng đã lớn như vậy.”

“Con rất sợ nhắc tới mẹ, mỗi lần nhắc tới mẹ, ba luôn than thở và sầu não! Mẹ ở thiên đàng mà biết, nhất định sẽ mắng con!”

“Nha đầu ngốc, con không nói, thì ba sẽ không nghĩ tới sao?” Đường Quốc Sâm cười trách yêu con gái, rồi lại thở dài nói: “Lớn tuổi, suy nghĩ về quá khứ một chút, như vậy sẽ không cảm thấy cô đơn.”

“Ba! Đi một vòng lớn như vậy, thì ra ba đang trách con cả ngày không có ở nhà, không dành một chút thời gian nào ở cùng ba sao?”

Đường Hân Hân phồng má trợn mắt, chọc cho Đường Quốc Sâm vừa cười vừa lắc đầu.

Đối với đứa con giá cả tính hiếu động hoạt bát nhưng có chút tùy tiện, ông thật sự cũng không biết phải làm sao.

“Ba không cần con ở bên cạnh ba cả ngày, chỉ hy vọng con có thể kiềm chế nội tâm, suy nghĩ về hôn nhân nghiêm túc một chút, đó chính là tâm nguyện của ba.”

“Ba, ba lại bắt đầu rồi!”

Đường Hân Hân liếc ngang sang Đường Quốc Sâm một cái, rồi tức giận ngã sấp ở trên ghế sofa.

“Con đã là một cô gái hai mươi sáu tuổi, đã tới tuổi kết hôn rồi.” Thật vất vả lắm mới có cơ hội, Đường Quốc Sâm cũng không dự định để cho cô giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo cho có lệ, “Sao? Con gái, có phải con nên dành thời gian.”

“Ba, ba thật sự mong muốn con bị gả ra ngoài sao? Con mà lập gia đình, Ba sẽ phải làm sao?” Đường Hân Hân chống nửa người lên, ngửa mặt nhìn Đường Quốc Sâm.

“Chuyện này con không cần phải lo lắng, ba đã sớm có kế hoạch, một khi con kết hôn, thì lúc đó ba có thể thanh thản hưởng phúc rồi!” Đường Quốc Sâm cố làm ra vẻ thoải mái nói đùa, nhưng trong ánh mắt lại thoáng hiện lên vẻ lo lắng.

Đường Hân Hân ngạc nhiên quan sát Đường Quốc Sâm, sau đó đột nhiên ngồi thẳng người dậy, vẻ mặt trở nên nghiêm túc.

“Ba, ba hãy thành thật nói cho con biết, công ty thật sự phải bán đi sao?”

“Này.” Đường Quốc Sâm kinh ngạc nhìn Đường Hân Hân. “Làm sao con biết?”

“Ba, ba đừng cho rằng con thật sự không quan tâm chuyện của công ty, thật ra thì, công ty hoạt động buồn bán như thế nào, con đều rất rõ ràng.”

“Có phải Á Quần nói cho con biết không? Haizz. Đứa nhỏ này thật là quá hiền lành, khó trách sẽ bị con bắt nạt, nếu sau này khi hai đứa lấy nhau, nó có thể sẽ phải nếm mùi đau khổ rồi!”

Trương Á Quần và Đường Hân Hân là bạn bè từ thời thơ ấu, tình cảm thắm thiết dành cho Đường Hân Hân không cần nghi ngờ gì, nhưng từ đầu đến cuối, Đường Hân Hân chỉ xem anh ta là anh em chơi với nhau từ nhỏ đến lớn mà thôi.

Trương Á Quần sống thiên về nội tâm, mà Đường Hân Hân lại hoạt bát cởi mở, cá tính rất mạnh mẽ, mặc dù Trương Á Quần lớn hơn cô một tuổi, nhưng Đường Hân Hân lại luôn có cảm giác mình giống như là chị anh ta vậy, vì vậy tất nhiên cô không thể có tình yêu nam nữ với anh ta rồi.

Đường Quốc Sâm rất thương yêu Trương Á Quần, cũng giống như thương yêu Đường Hân Hân vậy, Trương Á Quần trung thực và mạnh mẽ, lại càng là người con rể lý tưởng được lựa chọn trong cảm nhận của ông, vì muốn tác hợp ối nhân duyên này, không biết ông đã sử dụng qua biết bao nhiêu quỷ kế, nhưng lại không có hiệu quả gì.

Đường Hân Hân thấy Đường Quốc Sâm dường như chuẩn bị nhắc lại chuyện cũ, vội vàng chặn lại câu nói của ông ——

“Ba, ba lại nói sang chuyện gì nữa? Bây giờ chúng ta đang nói tới chuyện của công ty!”

Đường Quốc Sâm cười khổ một cái. “Bây giờ nói chuyện của công ty, có phải là quá muộn hay không? Nếu 2, 3 năm trước con chịu nghe lời của ba, đến công ty giúp ba một tay, như vậy có lẽ sẽ không có vấn đề gì xảy ra!”

“Ba, ba biết rõ con không có hứng thú với chuyện buôn bán kinh doanh rồi mà!”

Mặc dù ngoài miệng Đường Hân Hân nói vậy, nhưng trong lòng lại có chút áy náy, suy cho cùng cha cũng chỉ có một người con gái duy nhất là cô.

“Dĩ nhiên là ba biết, cho nên mới không có cưỡng ép con đến công ty, để mặc cho còn làm người mẫu gì đó.”

“Ba, nếu bây giờ con đến công ty giúp ba, như vậy có quá muộn hay không?” Đường Hân Hân nghiêm túc hỏi.

“Con gái, tâm ý của con ba hiểu, nhưng chuyện của công ty ba sẽ có cách xử lý, con cũng đừng lo lắng quá!” Ông mỉm cười, vỗ vỗ bờ vai của cô, nở ra nụ cười thanh thản, tiếp theo ánh mắt kỳ lạ đảo qua, lại chuyển tới đề tài nhạy cảm: “Con lo lắng cho ba như vậy, chỉ bằng con nên lo lắng cho chuyện lớn cả đời của con đi!”

“Ba.”

Đường Hân Hân tính phản đối, Đường Quốc Sâm lại không cho cô cơ hội.

“Muộn rồi, ba muốn đi ngủ.” Đường Quốc Sâm đứng dậy đi về hướng phòng ngủ, mới đi một nửa, ông quay đầu lại nói: “Đừng quên, chuyện lớn cả đời!”

Đường Hân Hân không biết phải làm sao đành ngã xuống ghế sofa, hai tay gác lên sau gáy, đôi mắt nhìn trừng trừng chòm đèn nghệ thuật đang treo ở trần nhà.

Chuyện lớn cả đời?

Cô mới hai mươi sáu tuổi thôi, mà sao ba luôn cảm thấy cô giống như một cô gái già không ai thêm lấy thế?

Chẳng lẽ. Ba hy vọng có thể thêm người giúp ông cứu vãn công ty?

Xem ra, chỉ có một con đường có thể đi!

“Không được! Mình không thể để mặc cho tên kia lật đổ công ty của ba!” Đường Hân Hân lầm bầm, giọng điệu kiên định.

Bỗng dưng, một gương mặt anh tuấn nhưng lạnh lùng thoáng qua trong suy nghĩ của cô.

Ngồi bật dậy, cô tiện tay cầm tờ báo trên bàn trà lên, tầm mắt lại rơi vào trang tin tức xã hội đầu tiên.

Tổng giám đốc tập đoàn Khải Đạt - Âu Dương Tử Duy bị thương do tai nạn xe cộ, theo tin tức do người thân tiết lộ, trước mắt đã không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng não bộ bị thương nặng, không biết có để lại di chứng gì về sau.

Nhìn chằm chằm vào tờ báo, trong lòng Đường Hân Hân một lần nữa lại dâng lên một cảm giác tội lỗi thật sâu.

3. Chương 2 .1

Hôm nay là ngày Âu Dương Tử Duy xuất viện, đến đón hân ngoại trừ Âu Dương Tử Đức, còn có Hàn Văn Thịnh và Lưu Khải Hiên.

“Tử Duy, thế nào? Cậu có cảm giác quen thuộc với nơi này không?”

Bản thân là bác sĩ chịu trách nhiệm chính về tình trạng bệnh của Âu Dương Tử Duy, vì vậy Hàn Văn Thịnh phải luôn luôn chú ý đến phản ứng của hân đối với môi trường xung quanh.

Bước vào biệt thự rộng rãi và nguy nga, ngoại trừ ngõ ngang ra, Âu Dương Tử Duy cũng không có cảm xúc đặc biệt gì.

Hân rất hợp tác nhìn bên này một chút, bên kia một chút, sau đó trở lại phòng khách, đi tới trước cửa sổ bằng kính rất lớn nhìn về phía cái sân rộng có một hồ bơi, sau vài giây nhìn chằm chằm, hân chỉ lắc đầu một cái.

“Đừng nóng vội, sau này cậu sẽ từ từ nhớ lại.” Hàn Văn Thịnh an ủi hân.

“Đây là nhà tôi?” Âu Dương Tử Duy thật sự không hề có một chút ấn tượng đối với nơi này.

“Nơi này đúng là nhà của chúng ta, nhưng mà chúng ta không ở đây. Chúng ta có nhà ở trong nội thành thành phố, chỉ có những khi nghỉ phép, tâm trạng không tốt, hoặc là tránh né các phóng viên thì anh mới tới nơi này ở lại vài ngày.” Âu Dương Tử Đức giải thích.

“Tại sao anh lại muốn tránh các phóng viên?” Âu Dương Tử Duy hỏi vẻ không hiểu, “Trước đây anh là diễn viên điện ảnh sao?”

“Phụt” một tiếng, Âu Dương Tử Đức không kịp che miệng nữa, mới vừa uống một hớp coca, đã phun hết vào người của Hàn Văn Thịnh đang đứng trước mặt cô.

“Ha ha ha.” Âu Dương Tử Đức vừa cười to, vừa hướng Hàn Văn Thịnh nói xin lỗi: “Thật xin lỗi. Ha ha.”

Hàn Văn Thịnh căn bản cũng không để ý quần áo hàng hiệu của mình đang gặp nạn, cũng cười theo, còn Lưu Khải Hiên vẫn yên lặng đứng ở một bên, hàng lông mày từ đầu đến cuối đều cau chặt lại nhìn Âu Dương Tử Duy, trong mắt hiện lên một tia lo lắng mơ hồ.

Âu Dương Tử Đức thật vất vả mới ngưng cười được, thở hổn hển nói: “Anh, cầu xin anh đừng có trêu chọc em nữa!”

Âu Dương Tử Duy nhún nhún vai, trên mặt mang theo nụ cười vô tội.

“Tử Đức, em quên Tử Duy bây giờ đang là bệnh nhân sao? Cậu ấy đối với những chuyện trước kia căn bản đã quên sạch sẽ rồi.” Lưu Khải Hiên nhắc nhở.

“Anh Lưu, em biết chứ!” Âu Dương Tử Đức vuốt vuốt ngực, hết sức khống chế mình.

“Cho nên chúng ta phải cố gắng nhanh chóng giúp cậu ấy khôi phục lại trí nhớ, chứ không phải trêu đùa cậu ấy!” Lưu Khải Hiên nghiêm túc nói.

Âu Dương Tử Đức ngại ngần gật đầu, sau đó xoay người, len lén le lưỡi một cái.

Giọng điệu nói chuyện của Lưu Khải Hiên, cảm giác giống hệt như giọng điệu của anh trai cô trước khi gặp chuyện không may, khiến cho cô bất giác ngoan ngoãn nghe lời.

Hàn Văn Thịnh đang cố gắng kiềm chế cơn buồn cười, nhìn thấy phong thái nghiêm túc của Lưu Khải Hiên, có chút ngượng ngùng mà quay đầu đi hướng khác.

Chẳng trách Tử Duy nói anh ta căn bản không giống như bác sĩ, tại sao anh ta lại hòa theo Tử Đức mà hồ đồ như thế? Bây giờ Tử Duy đúng thật là một bệnh nhân bị mắc chứng mất trí nhớ!

Lưu Khải Hiên thấy đã kiểm soát được tình hình, bèn mở miệng nói: “Bệnh của Tử Duy cần phải có thời gian để phục hồi như cũ, bây giờ, tôi có chút chuyện nhất định phải nói với hai người cho rõ ràng.”

Nghe vậy, ba người đồng thời dời sự chú ý tập trung hướng về phía Lưu Khải Hiên.

“Vì Tử Duy, cũng vì công ty, Hội Đồng Quản Trị mở một cuộc họp quyết định đối với những tin đồn ở bên ngoài, mọi người chọn lựa thái độ từ chối trả lời, cho nên về phía bệnh viện, hy vọng bác sĩ Hàn có thể tiếp tục phong tỏa các tin tức liên quan đến Tử Duy.”

“Chuyện này không thành vấn đề, ngay từ lúc đầu Viện trưởng Phương đã đem hồ sơ bệnh án của Tử Duy liệt vào loại văn kiện cơ mật, không có sự đồng ý của Tử Duy, chúng tôi sẽ không tùy tiện truyền tin ra ngoài.” Thái độ của Hàn Văn Thịnh có vẻ rất chân thành.

“Vậy thì tốt!” Lưu Khải Hiên rất hài lòng gật đầu, rồi nhìn Âu Dương Tử Đức nói: “Tử Đức, em cũng phải đặc biệt chú ý một chút, em là em gái của Tử Duy, anh chắc chắn rằng phóng viên sẽ chú ý tới em.”

“Anh Lưu, anh yên tâm đi, em sẽ không dễ dàng bị chú ý như vậy đâu!” Tử Đức cười hì hì nói.

Lưu Khải Hiên nhẹ nhàng cười. Tính cách của Âu Dương Tử Đức nghịch ngợm ranh ma hắc cũng đã từng biết, hắc tin tưởng cô có thể ứng phó rất tốt.

Cuối cùng, hắc nhìn sang Âu Dương Tử Duy, nói:

“Tử Duy, cậu đừng lo lắng, chuyện của công ty tôi sẽ giúp cậu xử lý, cậu cứ yên tâm ở đây dưỡng bệnh cho tốt.”

“Ừ.”

Âu Dương Tử Duy gật đầu một cái, chân mày lại không tự chủ được cau chặt lại.

Nhìn thấy Lưu Khải Hiên xử lý mọi chuyện có vẻ rất thận trọng, có thể đoán được chuyện hắc bị thương do tai nạn xe cộ lần này dường như ẩn dấu sự tình rất quan trọng.

Đến tận cùng hắc là người như thế nào?

Nghĩ đến, Âu Dương Tử Duy không tự chủ được nhìn Hàn Văn Thịnh, trong ánh mắt mong muốn được giúp đỡ.

Hàn Văn Thịnh hiểu ý vờ vờ vai hắc, “Tử Duy, đừng nóng vội, cậu sẽ sẽ nhớ lại thôi!”

Hôm nay, Đường Hân Hân đột nhiên xuất hiện ở phòng làm việc của tập đoàn Khải Đạt.

“Xin hỏi tổng giám đốc có ở đây không?”

“Tổng giám đốc?”

Cô gái bàn tiếp tân quan sát Đường Hân Hân, theo bản năng nghề nghiệp cô có vẻ đề phòng. Một ngày nay, cô gần như bị các phóng viên diễn xuất đủ các loại người tiếp cận vì muốn tìm hiểu tin tức về tổng giám đốc khiến cho tinh thần cô rối loạn, “Cô tìm tổng giám đốc?”

“Đúng vậy! Làm phiền cô thông báo một tiếng.”

Đường Hân Hân nở một nụ cười thân thiện. Cô biết rằng nếu cô nhân viên bàn tiếp tân có ấn tượng tốt với cô, thì cô có thể thuận lợi lấy được giấy thông hành lên gặp tổng giám đốc rồi.

“Thưa cô, rất xin lỗi, xin hỏi cô có hẹn trước không?”

“Hẹn trước? Thật xin lỗi, tôi quên.”

“Không sao, lần sau muốn gặp tổng giám đốc của chúng tôi, xin nhớ phải hẹn trước, để tránh tay không đi về.” Cô gái bàn tiếp tân nói xong, liền cúi đầu tiếp tục làm việc của cô.

“Vậy bây giờ tôi có thể.” Đường Hân Hân có chút lo lắng nói.

“Thật xin lỗi, trước mắt tổng giám đốc của chúng tôi không có ở trong nước, ngài ấy ra nước ngoài nghỉ phép rồi. Chờ ngài ấy trở về, cô gặp thư ký của ngài ấy hẹn trước đi!” Cô gái bàn tiếp tân nói.

“Ngài ấy ra nước ngoài nghỉ phép? Không thể nào! Không phải báo chí viết ngài ấy bị tai nạn xe sao? Mới vừa rồi tôi tới bệnh viện, bệnh viện cũng nói ngài ấy mới xuất viện hôm qua, sao.”

“Thưa cô, tổng giám đốc của chúng tôi chỉ bị trầy xước nhỏ bên ngoài mà thôi.”

“Sao lại như thế được? Sức va chạm mạnh như vậy.” Trong lòng Đường Hân Hân quỳnh lên, vô tình buột miệng nói ra.

“Làm sao cô biết là va chạm mạnh?”

“Bởi vì tôi ở hiện. Ách. Tôi thấy trên báo chí nói.”

“Vậy tôi đề nghị cô nên trở về chờ xem báo xuất bản chiều nay, nói không chừng sẽ có tin tức tổng giám đốc của chúng tôi ra nước ngoài đó!”

“Cô ơi, tôi thật sự phải gặp tổng giám đốc của cô, tôi có chuyện quan trọng.”

“Tôi biết, nhưng tôi thật sự không có biện pháp nào để giúp cô.” Cô gái bàn tiếp tân nói xong, lại tiếp tục làm việc của mình.

Đường Hân Hân thấy cô gái bàn tiếp tân không thêm để ý đến mình, trong lòng cảm thấy tức giận. Hai mắt cô trừng to nhìn cô gái phía sau bàn tiếp tân, sau đó nhìn xuyên qua cửa sổ thủy tinh hướng tới phòng làm việc bên cạnh, đột nhiên trong đầu lóe lên một ý nghĩ, rồi vội vàng cất bước chạy nhanh tới phòng làm việc rộng lớn của nhân viên.

“Á! Cô ơi, cô.” Cô gái bàn tiếp tân cao giọng gọi, phản ứng tiếp theo là nhanh chóng nhấn số nội bộ gọi văn phòng cố vấn.

Đường Hân Hân quả nhiên rất nhanh bị Lưu Khải Hiền cản lại.

Không sao, dù sao sự xuất hiện của cô đã tạo ra náo động không nhỏ, mà đó chính là kết quả cô muốn. Lúc này, hẳn là đã thu hút được sự chú ý của Âu Dương Tử Dục đi!

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Đường Hân Hân được mời vào phòng tiếp khách.

“Tôi xin lỗi vì những hành động vừa rồi, nhưng vì tôi không còn biện pháp nào khác.” Đường Hân Hân giải thích.

“Tôi biết.” Lưu Khải Hiền nhìn cô. Cô gái này. Lại có thể khiến hắn có cảm giác hô hấp khó khăn!

“Tôi tên là Đường Hân Hân, đặc biệt tới đây vì muốn gặp Âu Dương tổng giám đốc.”

“Tôi biết. Xin hỏi cô Đường gặp tổng giám đốc có chuyện gì không?” Lưu Khải Hiền khách khí nói, trên mặt hắn không hề xuất hiện bất cứ cảm xúc nào.

“Ách. Tôi.” Đường Hân Hân tự hỏi nên mở miệng như thế nào đây.

“Không sao, có chuyện gì cứ nói thẳng, không sao.”

“Được rồi. Về tư, tôi tới nói lời xin lỗi; về công, tôi đại diện cho công ty Hân Quốc đến đây”.

“Hân Quốc?”

“Đúng vậy! Tôi có thể trực tiếp gặp Âu Dương tổng giám đốc để nói chuyện chưa?”

“Cô Đường, khiến cô thất vọng rồi, chuyện nhân viên bàn tiếp tân nói là sự thật.” Lưu Khải Hiền mỉm cười, nói tiếp: “Tôi họ Lưu, là cố vấn của Khải Đạt, trong khoảng thời gian tổng giám đốc ra nước ngoài, tôi tạm thời thay ngài ấy xử lý chuyện của công ty, cô có chuyện gì, có thể trực tiếp nói với tôi.”

“Ngài ấy thật sự không có ở đây sao?” Đường Hân Hân vẫn nghi ngờ.

“Đúng vậy!”

Đường Hân Hân nhìn chằm chằm Lưu Khải Hiền, ý đồ muốn từ trên mặt hắn tìm ra thật giả, nhưng khuôn mặt Lưu Khải Hiền vẫn bình tĩnh, trầm ổn khiến cô thất vọng.

Hắn thoát nhìn không giống như một người nói dối!

Gương mặt xinh đẹp đến chói mắt của Đường Hân Hân thoáng hiện tia thất vọng ủ rũ.

“Có thể nói cho tôi biết không, có lẽ tôi có thể xử lý được vấn đề của cô. Tại sao cô lại muốn xin lỗi ngài ấy? Cô đại diện cho công ty Hân Quốc đến đây, là có chuyện gì?”

“Àh. Tôi nghĩ, đây là chuyện riêng tư nên tôi muốn tự mình nói với ngài ấy, thật xin lỗi.” Đường Hân Hân ngại ngừng nói.

“Sao?” Lưu Khải Hiền nhìn Đường Hân Hân bối rối, trong lòng tự dưng dâng lên một cảm giác khó chịu.

“Tuy nhiên, việc công tôi có thể nói với anh, nếu như anh có đầy đủ quyền lực để xử lý.” Cô hít sâu một hơi, rồi tiếp tục mở miệng: “Là như thế này, hôm nay tôi muốn gặp Âu Dương tổng giám đốc, chủ yếu là vì muốn ngài ấy hủy bỏ kế hoạch sáp nhập Hân Quốc.”

Chân mày Lưu Khải Hiền lập tức cau chặt, “Làm sao cô biết?”

“Tình hình cụ thể tôi cũng không rõ ràng cho lắm, chỉ biết là cha tôi rất khổ cực sáng lập công ty Hân Quốc, nếu Hân Quốc là một trong những công ty có tên trong danh sách sáp nhập, tôi không muốn tâm huyết cả đời của cha tôi.”

“Cô Đường.” Lưu Khải Hiền cắt ngang lời cô, “Hôm nay cô tới đây, cha cô có biết không?”

“Không biết, nhưng chuyện này có liên quan sao?”

4. Chương 2 .2

“Đương nhiên có liên quan, tốt nhất trước cô nên đi về cùng cha cô thảo luận, rồi quyết định có muốn hủy bỏ kế hoạch này hay không.” Giọng nói của Lưu Khải Hiền lạnh lùng, trên mặt có chút tức giận.

Thấy Lưu Khải Hiền đột nhiên thay đổi thái độ, Đường Hân Hân ngây ngẩn cả người.

Cô không biết tại sao hắn lại tức giận khi cô nói lên yêu cầu này, đây là lần đầu tiên cô vì cha cô mà nhúng tay vào chuyện của công ty, nhưng, đối phương chỉ cần một câu nói liền khiến cho cô á khẩu không trả lời được, chỉ liếc mắt cũng đủ khiến cô không biết làm sao.

“Cô Đường, rất xin lỗi, tôi còn có chuyện phải xử lý, không tiễn!” Dứt lời, Lưu Khải Hiền đứng dậy bước đi trước về mặt vẫn còn kinh ngạc của Đường Hân Hân.

Sau khi Đường Hân Hân đi, trong lòng của Lưu Khải Hiền trở nên buồn bực khó chịu khác thường.

Tại sao hắn lại cảm thấy buồn bực? Chẳng lẽ là bởi vì kế hoạch sáp nhập đó?

Không! Không thể nào! Hân cùng Tử Duyệt lẫn lộn thương trường đã nhiều năm, làm sao dễ dàng vì một kế hoạch mà buồn bực chứ?

Chẳng lẽ vấn đề là ở đây. Đường Hân Hân?

Không sai, chính là Đường Hân Hân!

Sự buồn bực của Hân đến từ vẻ đẹp của Đường Hân Hân, đến từ ánh mắt thông minh của Đường Hân Hân, đến từ “chuyện riêng” giữa Đường Hân Hân và Tử Duyệt

“Cái gì?”

Trương Á Quân hét to một tiếng, từ trong bếp chạy ra. Hành động này đối với một người từ trước tới nay luôn bình tĩnh ung dung như anh ta mà nói, là một động thái rất hiếm hoi.

Đường Hân Hân ngồi xếp bằng ở trên ghế sofa, ôm trên tay một bịch bỏng ngô, hơi hột liếc Trương Á Quân một cái, sau đó tiếp tục sở trường của cô — đầu ngẩng thật cao, miệng há thật lớn, bốc lên một nắm bỏng ngô ném đi, hura — Bỏng ngô vô tư rơi vào miệng của cô.

“Hân Hân, Em mới vừa nói gì?” Trương Á Quân muốn xác định một lần nữa, mới vừa rồi anh ta nhất định là nghe lầm!

“Hình như em ngửi thấy có mùi cà phê khét.” Đường Hân Hân nghe một đằng, trả lời một nẻo, nhăn mũi lại nhìn Trương Á Quân la âm lên.

Trương Á Quân không còn cách nào khác, chỉ biết trừng mắt nhìn Đường Hân Hân một cái, rồi quay lại nhà bếp tiếp tục pha cà phê của anh ta.

Một lát sau, anh ta bưng hai ly cà phê có mùi hương mê người đi ra.

Ánh mắt Đường Hân Hân sáng lên, bưng ly cà phê lên, ngửi một chút, sau đó nhấp một ngụm —

“Wow. Trình độ bậc nhất!” Đường Hân Hân hài lòng gật đầu, “Á Quân, người như anh cả đời không cần lo lắng sẽ thất nghiệp!”

Vừa nghe đến hai chữ “Thất nghiệp”, Trương Á Quân lại nhớ tới vừa rồi Đường Hân Hân nói chuyện không rõ ràng, vội vàng để ly cà phê xuống, trở lại chủ đề cũ.

“Hân Hân, nếu như anh nghe không nhầm, có phải vừa rồi em nhắc đến tập đoàn Khải Đạt phải không?”

“Đúng rồi!” Đường Hân Hân thờ ơ trả lời, rồi lại khẽ nhấp một ngụm cà phê.

“Em nói là hôm nay em đến Khải Đạt tìm Âu Dương Tử Duyệt?” Trương Á Quân bắt đầu cảm thấy khẩn trương.

“Đúng vậy ạ!”

“Trời ạ!” Trương Á Quân kêu to một tiếng, ngay sau đó lại trợn to hai mắt hỏi tiếp: “Kết quả thế nào?”

“Kết quả là thiếu chút nữa làm mất hết mặt mũi của ba!”

Đường Hân Hân để ly cà phê xuống, bĩu môi, dựa người vào thành ghế.

“Chuyện thế nào?”

Đường Hân Hân tức giận nhìn anh ta, sau đó đem cuộc gặp gỡ hôm nay ở Khải Đạt, từ đầu chí cuối kể hết ra.

“Nói như vậy, em cũng chưa được gặp mặt Âu Dương Tử Duyệt? Kế hoạch sáp nhập của Khải Đạt vẫn tiến hành như cũ?” Thần kinh Trương Á Quân đang căng thẳng rốt cuộc cũng thả lỏng.

Đường Hân Hân cảm nhận được trong lời nói của Á Quân có chỗ kỳ lạ, hai đầu lông mày nhíu lại, liếc xéo Trương Á Quân.

“Á Quân, chẳng lẽ anh lại hi vọng công ty bị sáp nhập?”

“Chuyện này.” Trương Á Quân giật mình, có chút không tự nhiên quay mặt đi, “Sao. Sao có chuyện đó được?”

Sắc mặt Trương Á Quân có vẻ hốt hoảng khiến Đường Hân Hân nảy sinh lòng nghi ngờ.

Bọn họ quen biết nhau đã hai mươi mấy năm nay, nhất cử nhất động của Trương Á Quân sao có thể thoát khỏi ánh mắt tinh tường của cô.

“Á Quân, anh hãy thành thật nói đi, có phải anh có chuyện gì lừa gạt em không?” Đường Hân Hân nhìn chằm chằm vào anh ta không rời, “Hơn nữa chuyện này còn liên quan rất lớn đến sự sống chết của công ty, có đúng hay không?”

“Anh nào có chuyện gì lừa gạt em.” Trương Á Quân cố hết sức trốn tránh ánh mắt của Đường Hân Hân.

“Được, anh không nói cũng không sao, em không ép người khác phải khó xử.” Đường Hân Hân nói, sau đó đem ngón trỏ tay phải và ngón trỏ tay trái ngoắc lại với nhau, đưa tới trước mặt Trương Á Quân, lạnh lùng nói: “Cắt đi!”

“Một dao cắt đứt quan hệ”. Hành động này là mảnh khoe từ nhỏ đến lớn Đường Hân Hân luôn mang ra uy hiếp Trương Á Quân, và lần nào cũng có tác dụng!

“Hân Hân, em không cần phải làm như vậy, cũng không phải là anh muốn.” Anh ta lo lắng, thiếu chút nữa nói hớ khỏi miệng.

“Cái gì? Trừ anh ra, còn có đồng lõa?” Đường Hân Hân kêu lên.

Vẻ mặt của Trương Á Quân dở khóc dở cười, “Em cũng biết, anh chỉ quản lý về nhân sự của công ty mà thôi, nếu như công ty thật sự có quyết sách trọng đại, cũng không tới phiên anh.”

“Anh đừng có diễn trò!” Đường Hân Hân một câu cắt ngang lời biện bạch của anh ta, “Trên danh nghĩa, anh là quản lý của công ty, nhưng ai mà không biết anh còn kiêm nhiệm chức thư ký riêng của ba, quyết sách công ty, sao có thể không hỏi ý kiến của anh?”

“Nhưng.”

“Được rồi! Em nói rồi em không ép người khác phải khó xử.” Đường Hân Hân một lần nữa sử dụng tuyệt chiêu. Đứng lên, cô phải nhẹ quần Jean phía sau mông, “Lúc này ngay cả nghi thức tuyệt giao cũng phải tiết kiệm, từ giờ trở đi, Đường Hân Hân không bao giờ biết ai là Trương Á Quân nữa! Bái bai.” Hai tay cô dút vào túi quần, cầm ngẩng lên thật cao.

Trương Á Quân là hàng xóm nhiều năm của nhà họ Đường, kể từ khi cha mẹ anh ta được anh trai đưa đi định cư ở Mỹ vào ba năm trước, ngôi nhà lớn này cũng chỉ còn lại có một mình anh ta ở, vì vậy, Đường Hân Hân rất thương lẽ la đến.

Đường Hân Hân đi xuống dưới lầu, còn cố tình bước chân rất chậm, mục đích là chờ Trương Á Quân đuổi theo cứu vãn tình bạn giữa bọn họ.

Nhưng. Thật đáng ghét! Lần này cô lại tính toán sai rồi!

Khuôn mặt xinh đẹp phủ lên một vẻ khó hiểu, trong lòng cô nói thầm.

Người này đến tốt cùng là đang làm cái quái quỷ gì? Bí bí ẩn ẩn.

Trong đầu Đường Hân Hân thầm tính toán lần nữa, nên dùng phương pháp gì để Á Quân có thể nói ra sự thật đây.

“Bác Đường, cháu nghĩ chúng ta vẫn còn có.”

“Á Quân, trước tiên cháu đừng nóng vội, bác không muốn thay đổi biện pháp khác.”

Tổng giám đốc công ty Hân Quốc - Đường Quốc Sâm cùng Trương Á Quân đang đóng cửa trong phòng làm việc thảo luận chuyện đại sự.

Trương Á Quân cau chặt chân mày căng thẳng ngồi trên ghế sa lon, mười ngón tay đan chéo vào nhau, chờ Đường Quốc Sâm nói về biện pháp của ông.

Nhưng Đường Quốc Sâm cứ đi qua đi lại không ngừng, có thể thấy được khuôn mặt ông nhúu chặt, ông đang rất cố gắng suy nghĩ.

“Á Quân, bác nghĩ chúng ta cứ theo kế hoạch cũ mà tiến hành đi!”

Đường Quốc Sâm ngồi xuống ghế salon đối diện với Trương Á Quân, cuối cùng đưa ra phương án đã suy nghĩ.

“Không được đâu. Hân Hân đã có sự nghi ngờ rồi!” Trương Á Quân cảm thấy không ổn.

“Á Quân, rốt cuộc cháu có muốn cưới Hân Hân hay không?”

“Có chứ ạ! Nhưng hiện tại cô ấy không để ý đến cháu.” Trương Á Quân buồn rầu nói.

Mỗi lần Đường Hân Hân và anh ta xảy ra chiến tranh lạnh, anh ta luôn có cảm giác như đang đối mặt với ngày tận thế.

“Đứa ngốc này, nhỏ mà không dạy dỗ, lớn tất sẽ hư hỏng, đạo lý này cháu có nghe qua chứ?” Đường Quốc Sâm mười phần tự tin mỉm cười.

“Nhưng.” về mặt Trương Á Quân vẫn rất lo lắng, Anh ta không thể lạc quan như Đường Quốc Sâm được, “Nếu Hân Hân biết rõ chân tướng, cô ấy không giết cháu mới là lạ.”

“Sẽ không, nếu mọi chuyện bại lộ, bác sẽ gánh vác tất cả trách nhiệm. Bác là cha của nó, chẳng lẽ nó tuyệt giao với bác sao?”

“Nhưng.” Trương Á Quân vẫn còn có chút lo lắng.

“Cháu đừng nhưng nữa, cứ làm theo lời bác Đường nói sẽ không sai!” Đường Quốc Sâm tràn đầy lòng tin.

“Hy vọng như thế!” Trương Á Quân gắng gượng ôm một tia hi vọng, nhưng một sự lo lắng khác lại xuất hiện, anh ta nhìn Đường Quốc Sâm, bất đắc dĩ nói: “Nhưng Hân Hân không yêu cháu.”

“Cháu phải có lòng tin với chính bản thân mình mới được! Hân Hân không phải là không yêu cháu, chỉ là vì chơi đùa với cháu từ nhỏ đến lớn, vì vậy không thể nào phân biệt được cảm tình kia rốt cuộc là tình yêu hay là tình anh em!”

Cuối cùng vẫn là gừng càng già càng cay!

Sự phân tích của Đường Quốc Sâm rất hợp lý, khiến Trương Á Quân cảm thấy tự tin không ít, trên mặt của anh ta rốt cuộc đã xuất hiện nụ cười, nụ cười có chút ngây ngốc.

Đường Quốc Sâm không khỏi lắc đầu một cái, rồi cười nói: “Á Quân, cháu thật sự quá mềm yếu, quá đơn hậu! Tương lai nếu cưới Hân Hân, cháu phải chịu không ít đau khổ a!”

“Chịu chút khổ sở cũng không sao, chỉ cần Hân Hân vui vẻ là tốt rồi.”

Chính vì Á Quân hiền lành như thế, nên ông mới yên tâm giao con gái bảo bối cho anh ta!

Bởi vì Đường Quốc Sâm khích lệ không ngừng nên Á Quân thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn mơ hồ có chút lo lắng.

Hân Hân vẫn đang trong trạng thái “Tuyệt giao” với anh ta!

Nếu cô biết hành động thống nhất của Hân Quốc và Khải Đạt. là thời cơ tốt để Hân Quốc chuyển thành công ty quốc tế, hơn nữa Hân Quốc còn rất tranh thủ cơ hội này, không biết cô sẽ có phản ứng như thế nào?

Nếu cô biết cha mình cùng anh ta lừa cô là công ty đang gặp khó khăn để kích thích cô là phận con cái phải có trách nhiệm, cũng khiến cô phải coi trọng hơn chuyện hôn nhân và công ty, không biết cô sẽ có tâm trạng thế nào khi biết được sự thật?

“Đúng rồi, bác Đường, nếu Hân Hân lại truy xét chuyện Hân Quốc cùng Khải Đạt sáp nhập, vậy phải làm thế nào?” Trương Á Quân hỏi.

“Sẽ không đâu, hôm qua con bé đã hỏi bác, bác cũng không cho phép con bé nhúng tay vào chuyện này, con bé cũng đồng ý rồi.”

Mặc dù Đường Quốc Sâm nói như vậy, nhưng Trương Á Quân lại cảm thấy Đường Hân hân sẽ không vì vậy mà từ bỏ ý định.

5. Chương 3 .1

Mất trí nhớ khiến Âu Dương Tử Duy thay đổi hoàn toàn thành một con người khác!

Hắn trở nên dí dỏm, hài hước, hơn nữa trên mặt lúc nào cũng tràn đầy nụ cười.

Đối mặt với những biến chuyển bất ngờ này của hắn, Âu Dương Tử Đức không những không lo lắng, ngược lại còn cảm thấy rất vui.

Giờ phút này, hai anh em đang ngồi trên ghế ở bể bơi bên cạnh biệt thự, hưởng thụ hương vị trà chiều.

“Anh, nếu anh mất trí nhớ sớm hơn một chút, cuộc sống của em cũng sẽ không khổ sở như vậy rồi.” Tử Đức nhấp một ngụm trà, rồi nói.

“Trước kia anh rất hung dữ với em sao?”

“Không phải hung dữ, chỉ là rất nghiêm nghị thôi!” Tử Đức nói, sau đó hất cằm lên, có chút đắc ý, “Chỉ có điều, anh cũng không có cách gì trị được em, bởi vì anh rất thương em!”

“Trước kia tính tình anh xấu lắm sao!”

“Anh không có xấu, chỉ có điều.”

“Chỉ có cái gì?” Tử Duy đối với quá khứ của mình cảm thấy rất hứng thú.

“Chỉ có điều.” Đôi mắt lạnh lợi của Tử Đức đảo một cái, lập tức chuyển đề tài, “Anh, Anh biết không? Anh rất lợi hại nha! Hai mươi bốn tuổi liền lấy học vị tiến sĩ quản trị kinh doanh ở đại học Havard, trong vòng hai năm trở thành một nhà quản lý doanh nghiệp nổi tiếng ở Mỹ, một người Hoa muốn có một địa vị như vậy ở nước Mỹ, thật cũng không dễ dàng gì!”

Tử Đức nói đến văng cả nước miếng ra ngoài, “Ba năm trước anh trở về tiếp nhận công ty của cha, trong khoảng thời ngắn, đã mở rộng và phát triển công ty của cha từ một công ty nhỏ thành công ty đa quốc gia, một số nhân vật nổi tiếng trên thương trường cũng khen anh là một thiên tài về thương mại!”

“Vậy tính tình anh như thế nào?” Đối với vấn đề này, có thể thấy Tử Duy hứng thú hơn nhiều so với khi nghe đến tài năng của mình.

“Tính tình?” Tử Đức sửng sốt, đầu lông mày nhíu lại.

Tại sao một người đã mất trí nhớ lại có trí nhớ tốt đến như vậy?

“Nói vòng vo nhiều như vậy, nhưng em vẫn còn chưa nói cho anh biết, trước kia rốt cuộc anh là một người như thế nào?”

“Ách.” Về mặt Tử Đức lộ vẻ khó khăn, đôi mắt lại bắt đầu đảo quanh, “Chuyện này nói ra thì rất dài dòng. Phải nói chi tiết từng giai đoạn mới được!”

“Không sao, em cứ từ từ nói, dù sao bây giờ anh cũng có rất nhiều thời gian mà.” Tử Duy vừa cười vừa nói.

Hai vai Tử Đức rũ xuống, chán nản thở dài.

Trước kia là Tử Duy bó tay với cô, xem chừng hiện tại hoán đổi lại là cô không còn cách nào đối phó với hắn a!

“Được rồi!” Tử Đức xoa xoa hai tay, “Sự việc phải bắt đầu từ trước khi anh đi Mỹ.”

“Vậy em kể về anh từ trước khi anh đi Mỹ đi!”

“Nhưng, như vậy sẽ liên quan đến ba mẹ.”

“Ba mẹ? Nếu em không nhắc đến, anh còn tưởng rằng chúng ta không có ba mẹ!” Tử Duy nói thật nhẹ nhàng.

“Không phải là em không nhắc đến, mà là không dám nhắc! Trước kia là do anh không cho phép em nhắc tới ba mẹ.”

“Vậy sao?” Tại sao trước kia hắn không cho phép mọi người nhắc đến chuyện này? “Anh độc đoán như vậy sao?”

“Không trách anh được, là do ba mẹ mình tạo thành!”

“Hả?”

“Anh, em có thể kể lại chuyện trước kia cho anh biết, nhưng anh phải cam đoan trước là anh sẽ không tức giận, sẽ không kích động, em mới chịu nói.”

“Anh cam đoan!” Tử Duy đáp ứng rất thoải mái.

“Được rồi.” Tử Đức ho khan hai tiếng, rồi cất tiếng: “Anh đi Mỹ từ lúc anh được mười bốn tuổi, năm ấy em mới năm tuổi, đối với những việc đã xảy ra căn bản em không hề nhớ gì hết, những chuyện này đều do Văn Thịnh sau này nói cho em biết. Văn Thịnh nói, trước khi anh rời khỏi ba mẹ, thì anh là một cậu bé rất đáng yêu, thông minh, hoạt bát, hiếu động, cả ngày cười đùa, thành tích học tập ở trường rất tốt, tính tình cũng tốt, giáo viên cùng bạn học rất thích anh. Sau đó, giữa ba mẹ có trục trặc về vấn đề tình cảm, anh liền thay đổi.”

“Giữa bọn họ xảy ra chuyện gì?”

Phản ứng của Tử Duy rất bình thường, giống như chuyện này không liên quan gì đến mình.

“Ngoại tình! Ba ngoại tình, làm mẹ rất tức giận, vì để trả thù ba, mẹ cũng đi ngoại tình, cấm sừng lên đầu ba. Ba là một doanh nhân có tiếng tăm trên thương trường, sao có thể chịu được sự mất mặt này? Hai người đương nhiên là cãi nhau một trận long trời lở đất. Ba việc công việc tư đều rất bận, khó khăn lắm mới về nhà được một lần, nhưng mỗi lần về tới nhà, hai người liền cãi nhau, có đôi khi còn đánh nhau. Em còn nhớ mỗi lần ba mẹ gây gổ, làm em sợ tới mức khóc rất to, những lúc đó anh sẽ ôm em vào phòng anh, hai anh em trốn ở trong chăn cùng nhau khóc.”

Tử Duy chỉ mỉm cười, bộ dáng ra vẻ như chuyện đó vẫn không liên quan đến mình.

“Sau đó thì sao?”

“Dĩ nhiên là ly hôn á! Văn Thịnh nói, bắt đầu từ khi đó, anh liền thay đổi rất kỳ lạ, không thích nói chuyện, cũng không để ý đến bất cứ ai. Sau đó, em theo ba, còn anh theo mẹ đi Mỹ. Em còn nhớ lúc ấy bác Hàn đưa em cùng Văn Thịnh đến sân bay tiễn anh, trước khi lên máy bay anh còn ôm em, nói với em là chờ sau khi anh biết kiếm ra tiền, nhất định sẽ quay trở lại đón em.”

“Anh thật sự thương em như vậy sao?” Tử Duy nở nụ cười thật tươi.

“Đó là đương nhiên! Em đáng yêu, xinh đẹp như vậy, không chỉ có anh thương em mà ngay cả Văn Thịnh cũng thương em!”

“Văn Thịnh?” Trong đầu Tử Duy lướt qua một suy nghĩ, “Có phải em thích Văn Thịnh hay không?”

“Anh, sao chuyện này anh cũng quên.” Tử Đức hờn dỗi nói, gương mặt tròn trịa không khỏi ửng hồng, cô dậm chân một cái, vội vàng thay đổi chủ đề: “Rốt cuộc anh có muốn nghe em kể nữa không?”

“Có chứ.” Tử Duy cười thầm.

“Sau khi anh và mẹ đến Mỹ, cuộc sống về sau như thế nào em cũng không biết. Sau đó chỉ nghe ba nói lại, ở Mỹ mẹ tái hôn, anh có thêm một cha ghê.” Tử Đức cười cười, “Anh có ấn tượng gì không?”

Tử Duy nhún vai một cái.

“Mãi đến ba năm trước, ba mắc bệnh ung thư qua đời, anh mới từ Mỹ trở lại thừa kế sự nghiệp của ông. Về phần anh lợi hại như thế nào, em vừa mới nói xong.”

“Vậy ở công ty anh là một người như thế nào? Tại sao mọi người dường như rất sợ anh? Anh đối xử với họ rất hung dữ sao?”

“Thật ra thì cũng không phải là dữ! Chỉ là do yêu cầu của anh tương đối nghiêm khắc, mọi người dĩ nhiên là kính nể anh rồi. Anh làm việc rất thủ đoạn và cương quyết, yêu cầu mọi việc tuyệt đối chính xác. Ngoài ra, bởi vì anh rất đẹp trai, học thức sâu rộng, cho nên có thật nhiều cô gái thích anh, nhưng nhìn ai anh cũng thấy không vừa mắt, vì vậy, hiện tại một người bạn gái anh cũng không có.” Đối với chuyện này, Tử Đức trái lại có vẻ rất tiếc cho hẳn.

“Nghe em nói thế, vậy Âu Dương Tử Duy trước đây vốn là một động vật máu lạnh!”

“Đúng thế! So với anh như bây giờ, thì trước kia anh là người xấu! Cũng may, trải qua va chạm như vậy, bản tính khi còn nhỏ của anh đã quay về. Em thấy, anh cứ như vậy sẽ tốt hơn, đừng suy nghĩ tới chuyện khôi phục trí nhớ nữa.”

Tử Duy chỉ cười không nói, Tử Đức lại càng nghĩ càng thấy hưng phấn, không nhịn được hét lớn: “Cứ quyết định như vậy đi! Để ăn mừng anh bắt đầu cuộc sống mới, tối hôm nay em dẫn anh ra ngoài đi chơi một chút!”

“Rõ ràng em chỉ nghĩ đến mình, còn nói cái gì muốn cho Tử Duy sống một cuộc sống mới!” Hàn Văn Thịnh nhướn mắt lên, hai mắt vẫn nhìn chăm chăm lên sân khấu, rồi lại liếc trộm Âu Dương Tử Đức, tức giận nói thầm.

“Anh tạm thời đừng có dài dòng! Trách nhiệm của anh là tới giúp em chăm sóc anh trai em, đừng có âm ỉ lên!” Âu Dương Tử Đức la ầm lên, cặp mắt từ đầu đến cuối vẫn chưa khỏi một show trình diễn thời trang trên sân khấu.

Đây là một show trình diễn thời trang hoàn toàn mới, tập hợp những tác phẩm của chuyên gia thiết kế thời trang nổi tiếng trong nước, quy mô trình diễn rất lớn, kiểu dáng, phong cách rất khác nhau, trình diễn lần đầu tiên trong nước.

Vì vậy show trình diễn thời trang này có tầm cỡ quốc tế, không chỉ là một sự kiện lớn trong ngành công nghiệp thời trang, mà còn thu hút được không ít sự quan tâm của các thiếu nữ con nhà danh giá hoặc những phụ nữ nổi tiếng. Dĩ nhiên, một người luôn luôn yêu thích thiết kế thời trang như Âu Dương Tử Đức, tuyệt đối sẽ không bỏ qua show trình diễn này, ngay từ nửa năm trước cô đã nhờ bạn bè mua vé rồi.

Hàn Văn Thịnh hai tay ôm ngực, bất đắc dĩ lắc đầu một cái.

“Thật vất vả mới được nghỉ phép một ngày, lại bị kéo đi ra ngoài....”

“Im ——” Âu Dương Tử Đức hung hăng liếc hẳn một cái, “Chương trình đã bắt đầu!”

Quả nhiên, ánh đèn chuyển đổi, đá khô trên sân khấu lập tức tạo ra những luồng khói mờ mịn.

Trong không khí đậm chất lãng mạn, một siêu người mẫu có dáng người cao gầy, gương mặt rất xinh đẹp, trên người cô mặc bộ đồ cực kỳ hiện đại, dự đoán sau này sẽ làm thay đổi gu thời trang của phụ nữ trong tương lai, khiến cho khán giả khen ngợi không ngớt, thoáng chớp, ánh đèn từ bốn phương tám hướng nhấp nháy, chiếu xuống khiến cô người mẫu trên sân khấu càng thêm chói mắt và xinh đẹp.

Âu Dương Tử Đức nhìn thiếu điều muốn rút hai con ngươi ra ngoài; trong khi Hàn Văn Thịnh cả buổi tối cảm thấy buồn tẻ và chán ngắt cũng không khỏi bị thu hút Không ai phát hiện ra Âu Dương Tử Duy đang cau nhẹ đôi chân mày, trong ánh mắt hiện ra tia sáng lạ thường

“Oa! Quá tuyệt vời! Bộ quần áo kia cũng chỉ có Đường Hân Hân mới có thể mặc thôi!” Âu Dương Tử Đức kêu lên, trong mắt tràn ngập sự yêu thích và ngưỡng mộ.

6. Chương 3 .2

“Đường Hân Hân? Hai người biết cô ta?” Âu Dương Tử Duy nghiêm túc hỏi.

Âu Dương Tử Đức cười hì hì nói: “Em biết cô ấy, nhưng cô ấy không biết em.”

“Vậy anh có biết cô ấy không?” Âu Dương Tử Duy lại hỏi, vẻ mặt có một chút hồi hộp.

Âu Dương Tử Đức kinh ngạc nhìn anh trai, trên mặt hiện lên vẻ nghi hoặc, “Chắc là không biết! Trước đây không có nghe anh nhắc tới, hơn nữa, từ trước đến giờ anh rất không thích Làng Giải Trí.”

Rõ ràng Âu Dương Tử Duy cảm thấy thất vọng.

“Tử Duy, có phải anh nhớ tới cái gì đó phải không?” Hàn Văn Thịnh vội vàng hỏi.

Âu Dương Tử Duy lắc đầu một cái.

“Nhưng, tôi lại có cảm giác là tôi biết cô ấy, vừa rồi khi cô ấy vừa xuất hiện, tôi liền có một loại cảm giác đã từng quen biết. Tử Đức, em nói cô ấy tên gọi là gì?”

“Đường Hân Hân, là người mẫu nổi tiếng nhất hiện nay.” Tử Đức rất hưng phấn, nói chưa dứt, lại bổ sung một thêm câu: “Cũng là thần tượng của em!”

“Đường Hân Hân?” Tử Duy suy nghĩ một chút, sau đó nhún nhún vai, “Không có ấn tượng! Nhưng tôi vẫn cảm cảm thấy tôi có quen biết cô ấy.....”

Hắn lại càng cố gắng nhìn kỹ gương mặt xinh đẹp trên sân khấu.

Hắn nhất định biết cô! Nhất định biết.

Show trình diễn vừa kết thúc, Âu Dương Tử Duy liền vội vã chạy vào phía sau sân khấu. Âu Dương Tử Đức cùng Hàn Văn Thịnh kinh ngạc, liền theo sát sau lưng Tử Duy.

“Anh. Anh.” Âu Dương Tử Đức vừa đuổi theo vừa gọi, nhưng Âu Dương Tử Duy dường như không nghe thấy, hắn chỉ chăm chăm tìm mục tiêu của hắn mà thôi.

Tìm kiếm trong số nhân viên đang bận bịu rồi rít làm việc phía sau sân khấu, rốt cuộc Âu Dương Tử Duy cũng phát hiện ra cô.

Cô đã tẩy trang, cũng đổi bộ trang phục gọn nhẹ hơn, nhưng chỉ nhìn một cái hắn vẫn nhận ra là cô —— Gương mặt dường như đã từng quen biết, hơn nữa nhìn thấy gương mặt cô sau khi tẩy trang lại trắng trong thuần khiết thì cảm giác của hắn lại càng thêm mãnh liệt.

Âu Dương Tử Duy đi xuyên qua nhóm nhân viên đang bận bịu thu dọn đồ đạc, đi tới trước mặt cô, trên gương mặt anh tuần đầy hưng phấn, cũng có chút kích động.

“Đường Hân Hân, chúng ta có quen biết nhau, đúng không?”

Âu Dương Tử Duy không đầu không đuôi thốt ra một câu, đôi tay rất tự nhiên kéo tay Đường Hân Hân.

Đang không lại có một người đàn ông đột ngột tới nắm tay mình, Đường Hân Hân hoảng hốt mở to đôi mắt, miệng há lớn nhưng không thốt ra được một câu nào.

Chuyện gì chuyện gì đang xảy ra?

Đường Hân Hân giật mình, không biết phải phản ứng như thế nào cho phải.

Mỗi lần kết thúc buổi biểu diễn, cô luôn được rất nhiều người ái mộ tặng hoa và quà, chúc mừng cô biểu diễn thành công, dĩ nhiên, cô cũng gặp qua những dạng cậu ấm hoặc công tử bột ăn chơi phóng đãng ra sức mời mọc, nhưng tình huống như hôm nay là lần đầu tiên cô gặp phải.

Chỉ có điều, người đàn ông có gương mặt anh tuấn này cười rất tươi, trong mắt tràn đầy vẻ mong chờ, lại làm cô cảm thấy có mấy phần quen thuộc, dường như đã từng gặp nhau ở đâu đó.

Âu Dương Tử Đức và Hàn Văn Thịnh rốt cuộc cũng đuổi kịp Âu Dương Tử Duy.

“Thật xin lỗi, Cô Đường, anh trai tôi.” Âu Dương Tử Đức áy náy xin lỗi.

Lại có thêm hai người nữa!

Đường Hân Hân càng thêm kinh ngạc. Cả gia đình cùng xuất hiện sao? Cô ngạc nhiên nghĩ, ánh mắt đảo tới đảo lui trên gương mặt của ba người.

“Này chuyện này nên giải thích thế nào đây?” Tử Đức nhìn Hàn Văn Thịnh cầu cứu.

Hàn Văn Thịnh dù sao cũng là bác sĩ, tình huống dù hỗn loạn như thế nào cũng đã từng gặp qua. Anh ta nhìn những nhân viên đang tò mò đứng ở xung quanh, mỉm cười vẻ xấu hổ.

“Cô Đường, thật xin lỗi, xin hãy tin tôi, chúng tôi không có ác ý, cũng không phải là người xấu. Cô có thể vui lòng dành chút thời gian để chúng tôi giải thích cho rõ ràng được không?”

“Xin cô hãy đồng ý, cô Đường.” Gương mặt ngây thơ của Tử Đức lộ ra vẻ van xin.

Đường Hân Hân thận trọng nhìn ba người bọn họ, một lúc lâu sau mới nói: “Có thể, nhưng tôi phải gặp người quản lý của tôi báo lại một tiếng.”

Nói xong, cô xoay người đi về phía người quản lý.

Âu Dương Tử Duy nhìn bóng lưng của Đường Hân Hân, đột nhiên vỗ tay kêu lên: “Không sai! Chúng tôi nhất định quen biết nhau, nói không chừng chúng tôi còn là một đôi tình nhân!”

Thoáng chốc, vẻ mặt Âu Dương Tử Đức và Hàn Văn Thịnh phủ một tầng xám xịt, thiếu chút nữa té xỉu tại chỗ!

Trong quán cà phê, bốn người ngồi đối diện nhau.

Hàn Văn Thịnh lấy thân phận Bác sĩ điều trị chính và bạn tốt của Âu Dương Tử Duy, giới thiệu với Đường Hân Hân: “Xin chào, cô Đường! Tôi tên là Hàn Văn Thịnh, là bác sĩ điều trị chính cho Tử Duy.” Hân chỉ chỉ Tử Duy, “Cậu ấy là Âu Dương Tử Duy.”

“A ——”

Thì ra. Thì ra là hân chính là Âu Dương Tử Duy?

“Ngày đó” cô cũng chỉ vội vã nhìn hân một cái, cũng không nhìn rõ ràng, cho nên mới không nhận ra hân.

“Sao thế? Chị Đường, chị biết anh trai em sao?” Tử Đức hỏi.

Nhìn nét mặt của cô ấy, dường như cũng biết anh trai mình!

“Chuyện này. Ách.” Lần này đổi lại là Đường Hân Hân không biết nên giải thích như thế nào.

“Không sao, Hân Hân.” Tử Duy nói hai chữ “Hân Hân” có vẻ rất thuận miệng, “Nếu như trước kia chúng ta có gì hiểu lầm, hoặc là xảy ra chuyện gì không vui, chúng ta nên quên hết tất cả đi, bắt đầu lại lần nữa, có được hay không?” Tử Duy nói, rồi cầm tay của cô rất tự nhiên.

“Bắt đầu lần nữa?” Trong mắt Đường Hân Hân hiện ra muôn vàn dấu chấm hỏi.

“Đúng! Bắt đầu lại lần nữa!” Âu Dương Tử Duy nhìn cô chăm chăm.

Âu Dương Tử Đức cảm động nhìn bọn họ. Có lẽ trong quá khứ anh trai và Đường Hân Hân thật sự từng yêu nhau, chỉ do cô chẳng hay biết gì mà thôi!

“Này. Đến cùng là có chuyện gì xảy ra?” Đường Hân Hân luống cuống, bất lực nhìn về phía Hàn Văn Thịnh.

“Là như thế này, tháng trước Tử Duy xảy ra tai nạn xe cộ, làm thương tổn não bộ, kết quả bị mất trí nhớ.”

“Bị mất trí nhớ! ?” Là một bất ngờ lớn.

“Ừ, nói cách khác, đối với tất cả những người, những chuyện trước kia cậu ấy đều quên sạch sẽ, nhưng rất kỳ lạ, cô vừa mới xuất hiện trên sân khấu, cậu ấy lập tức nói có cảm giác đã từng quen biết cô.”

Đường Hân Hân mấp máy môi, muốn nói gì đó, nhưng rồi lại thôi.

Hơi mím môi, cô nhìn về hân mỉm cười, bỗng dưng, tình huống tai nạn xe cộ ngày đó hiện lên trong tâm trí cô.

“Hân Hân, anh nghĩ, nhất định em là bạn gái của anh, có đúng hay không?” Âu Dương Tử Duy rất tự tin hỏi.

“Bạn gái?” Đường Hân Hân nhướn đôi chân mày thật cao.

“Đúng rồi! chứ tại sao ai anh cũng không nhớ rõ, chỉ nhớ có mình em? Chắc chắn em là người rất quan trọng trong cuộc sống của anh, đúng không?”

Tử Đức và Hàn Văn Thịnh cùng há to mồm, ngơ ngác nhìn Tử Duy.

Trời ạ! Bọn họ lại không biết Tử Duy lại có bộ mặt dịu dàng như thế!

“Tôi.” Đường Hân Hân nhìn Hàn Văn Thịnh mong được giúp đỡ.

Nhưng Hàn Văn Thịnh chỉ mỉm cười.

“Trước mắt Tử Duy chỉ nhớ rõ cô, cô Đường, xem ra Tử Duy muốn khôi phục lại trí nhớ, toàn bộ phải nhờ vào cô!”

“Nhờ tôi?”

Hàn Văn Thịnh nhìn cô nháy mắt một cái. Cô hiểu anh ta đang ra hiệu cô đừng nên tạo thêm rắc rối quá lớn cho hân.

Đường Hân Hân ủ rũ hai vai. Tại sao mọi chuyện lại biến thành như vậy chứ? Chẳng lẽ đây chính là luật nhân quả? Âu Dương Tử Duy vì cô mà mất trí nhớ, cho nên cô phải có trách nhiệm giúp hân khôi phục trí nhớ?

Không được! Cô phải nói ra sự thực mới được! Cô phải tìm thời gian thích hợp.

7. Chương 4 .1

Khi hai anh em họ về đến nhà, đã là hơn mười hai giờ đêm.

Chưa thấy bóng người, nhưng ở trong phòng, Lưu Khải Hiên đã sớm nghe được tiếng cười của hai anh em họ, chân mày anh ta không tự chủ cau chặt lại.

Thật ra thì, tối nay sau khi cùng Đường Hân Hân gặp mặt, nụ cười trên mặt bọn họ dường như chưa hề biến mất, nhất là Âu Dương Tử Đức. Thần tượng của cô lại lại là bạn gái của anh mình? Chuyện này có thể khiến cô vui mừng đến mấy ngày.

Nhưng, người định không bằng trời định, nụ cười này của cô chỉ duy trì đến khi nhìn thấy bóng dáng Lưu Khải Hiên ở phòng khách thì ngưng, “Nguy rồi! Em quên báo cho anh Lưu một tiếng.”

“Không sao, anh sẽ giúp em chống đỡ.” Tử Duy cười cười, bàn tay xoa xoa đầu Tử Đức, rồi bước về hướng phòng khách.

Lưu Khải Hiên vẫn đứng ở chỗ phía trước, hai tay vác bắt chéo sau lưng, giống như cả buổi tối vẫn đứng bất động như vậy, giống như pho tượng.

“Khải Hiên, đã trễ thế này, cậu vẫn chưa đi nghỉ sao?”

Sống lưng Lưu Khải Hiên khẽ run lên.

Nghỉ ngơi?

Tử Duy cho rằng anh ta có thể nghỉ ngơi được sao? Hân cho rằng cả đêm không thấy bóng dáng của hân, không biết rốt cuộc hân đã xảy ra chuyện gì mà anh ta có thể an tâm trở về ngủ sao?

Hắn cũng biết hiện tại đã khuya lắm rồi vậy mà lại còn để mình lo lắng cho hắn! Lưu Khải Hiên đau lòng nhắm mắt lại, mím chặt đôi môi đang khẽ run.

“Hai người đói bụng không? Để tôi kêu má Vương dọn chút gì cho hai người ăn.” Lưu Khải Hiên Bình tĩnh nói, lưng vẫn quay về phía bọn họ.

“Không đói bụng, chúng tôi ăn ở bên ngoài rồi.” Tử Đức nhẹ giọng trả lời. Thật may! Giọng điệu của Lưu Khải Hiên nghe có vẻ không khó chịu.

Lưu Khải Hiên gật đầu một cái, “Tử Đức, khuya lắm rồi, em về phòng nghỉ ngơi đi! Tử Duy và anh có chuyện phải vào phòng làm việc nói.” Nói xong, hắn tự động đi tới phòng làm việc trước.

Âu Dương Tử Đức nhìn Tử Duy bướng bỉnh giả làm mặt hề, sau đó chạy nhanh như chớp trở về phòng trên lầu.

Lúc này Âu Dương Tử Duy mới đi vào phòng làm việc.

“Tử duy, tại sao cậu xử sự cũng con nít giống như Tử Đức thế? Cô ấy còn nhỏ, không hiểu chuyện thì đã đành, sao cậu cũng như thế” Sau khi đóng cửa phòng làm việc, Lưu Khải Hiên rốt cuộc cũng biểu lộ cảm xúc.

Tử Duy ngạc nhiên nhìn anh ta, “Khải Hiên, sao sắc mặt của cậu lại tái nhợt như vậy? Có phải bị bệnh hay không?”

“Tôi không sao.” Anh ta ngồi xuống ghế sa lon, “Tử Duy, người bệnh là cậu, cậu cứ đi như thế sẽ gặp rất nhiều nguy hiểm, cậu có biết không?” Anh ta cố gắng đè nén cảm xúc của mình.

“Cậu xem bây giờ không phải tôi rất tốt sao?” Âu Dương Tử Duy nhún nhún vai, ngồi xuống chiếc ghế da rất lớn sau bàn làm việc, dùng sức xoay tròn chiếc ghế. “Cậu quá căng thẳng rồi.”

“Tôi quá căng thẳng? Cậu nói tôi quá căng thẳng?” Lưu Khải Hiên lắc đầu ra vẻ không thể tin.

Anh ta vì Âu Dương Tử Duy mà trái tim cả đêm không yên, thế mà hắn lại nói anh ta quá căng thẳng?

“Chứ sao nữa! Ngoại trừ những chuyện trước kia vẫn không nhớ ra, tôi không phải là rất tốt sao? Cậu yên tâm, tôi không có việc gì.” Tử Duy cười rất thoải mái.

“Yên tâm? Sao tôi có thể yên tâm được? Cậu biết không? Gần đây tin tức truyền thông vẫn theo dõi chặt chẽ thương tích của cậu tiến triển như thế nào, cổ đông chờ mãi vẫn không thấy cậu trở lại chủ trì đại cục, đã bắt đầu lo lắng, một số công ty cũng bắt đầu có thái độ chờ xem sự việc chuyển biến ra sao, ngay cả kế hoạch sáp nhập công ty Hán Quốc cũng bị ảnh hưởng.” Lưu Khải Hiên vuốt vuốt tóc, có vẻ mệt mỏi và buồn phiền, “Mà bệnh tình của cậu một chút tiến triển cũng không có.”

“Khải Hiên, có phải cậu quá mệt mỏi hay không?” Tử Duy thấy được anh ta có vẻ buồn phiền cùng.
. Tức giận.

“Tôi không sợ mệt mỏi, tôi lo lắng cho bệnh tình của cậu.” Trong mắt của anh ta tràn đầy sự quan tâm.

“Tôi không có cách nào khác rồi.” Tử Duy vừa nói vừa nhún vai.

Lưu Khải Hiên nhìn Âu Dương Tử Duy giống như một ậu bé chưa trưởng thành, trong lòng không khỏi một hồi đau nhói.

Tử Duy bị bệnh, bệnh khiến hắn không biết rõ mình là ai!

Tuy chỉ có ba mươi tuổi, nhưng trước kia hắn là một người bình tĩnh, lão luyện, nhìn hắn trưởng thành và chừng chạc; nhưng bây giờ nhìn hắn xem Cảm giác giống như cậu bé mười lăm tuổi vậy!

Hắn thật sự quên mình là ai, cũng quên luôn quá khứ của bọn họ rồi!

Lưu Khải Hiên dựa lưng vào ghế, không còn chút sức lực nào nhắm hai mắt lại.

Đúng rồi! Tử Duy bị bệnh, mình không nên giận hắn, hắn chỉ là mất trí nhớ mà thôi, hắn sẽ phục hồi như cũ, hắn sẽ nhớ lại quá khứ.

“Có cái gì không đúng?” Đường Quốc Sâm nghiêng đầu, cũng nhíu mày, giống như thật sự suy nghĩ. Dù sao ông cũng đã có kinh nghiệm hơn người, nên dù giả vờ giả vịt cũng rất lão luyện, “Không có! Trừ tâm trạng không được tốt ra.”

Đường Hân Hân liếc xéo cha cô một cái, dĩ nhiên cô hiểu được ý của Đường Quốc Sâm.

“Sao kỳ vậy, vậy tại sao ngày đó con vừa nhắc tới Khải Đạt, anh ấy lại cảm thấy lo lắng?” Về mặt của Đường Hân Hân hiện lên nét hồ nghi.

“A! Đúng vậy a. Thật là đáng khen cho Á Quân, nếu không phải là nó giúp đỡ ba, ba chỉ có một người sao làm việc được đây? Chỉ có điều. Vì bận rộn chuyện công ty mà làm chậm trễ chuyện lớn cả đời của nó, thật là áy náy.”

“Ba, con biết rồi, chờ đến cuối năm hợp đồng của con kết thúc, con sẽ về công ty giúp ba, như vậy Á Quân cũng có thể rảnh rang một chút.”

“À. Cũng không cần phiền toái như vậy.” Trên mặt Đường Quốc Sâm lén thoáng qua một tia cười khác thường, “Con gái, con có nghĩ tới, nếu Á Quân là một thành viên trong nhà chúng ta.”

“Đáng tiếc anh ấy không phải!”

“Không sao, con trai thì không được, nhưng làm con rể thì có thể.”

“Ba!” Đường Hân Hân kêu lên, đôi mắt mở lớn nhìn thẳng vào mắt Đường Quốc Sâm, “Ba lại lái sang chuyện khác rồi?”

“Ai! Ba thật sự không hiểu nổi con, từ nhỏ các con chơi cùng một chỗ.” Đường Quốc Sâm lại bắt đầu nhắc đi nhắc lại những chuyện từ trước tới nay liên miên bất tận, nhưng Đường Hân Hân đời nào chịu cho ông cơ hội ——

8. Chương 4 .2

“Ba, từ đầu con đã nói con và Á Quân là không thể nào nha! Chúng con từ nhỏ chơi chung một chỗ, cảm giác giống như chị em, hiện tại con phải cố gắng coi anh ấy như một nửa kia, rất không được tự nhiên a!”

“Nhưng Á Quân đối với con thật rất có lòng!” Đường Quốc Sâm nhắc nhở.

“Đây chính là lo lắng của con! Tiểu tử kia chính là không có đầu óc.”

“Con gái, con có nghĩ tới hay không, nếu như Á Quân thật sự cưới con, một mặt ba có thể yên tâm đem công ty giao cho nó; mặt khác con cũng có thể tiếp tục công việc mà con yêu thích, như vậy không phải vẹn cả đôi đường sao? Hơn nữa.”

Đường Quốc Sâm còn chưa nói xong, Đường Hân Hân đã đứng lên, dùng sức vươn tay đuổi lưng một cái, lại còn ngáp một cái rất cường điệu.

“Ba, khuya lắm rồi, con đi ngủ đây, ngày mai con còn một cuộc hẹn!” Đường Hân Hân vừa nói vừa đi vào trong phòng, đi được vài bước, lại quay đầu lại nói: “Đúng rồi, nói với Á Quân, con quyết định hòa thuận lại với anh ấy!”

Cách giải quyết duy nhất để quấy rối suy nghĩ của ba cô chính là —— chuẩn mắt! Đây là kinh nghiệm của cô.

Đường Quốc Sâm bắt đắc dĩ lắc đầu, “Con chỉ biết chơi đùa.”

“Lần này là hẹn với bạn trai!” Từ trong phòng cô lại tiếp tục ném ra những lời này, còn đặc biệt nhấn mạnh hai chữ “Bạn trai”.

“Bạn trai?” Đường Quốc Sâm nói thẳm: “Lần trước không phải con cũng hẹn hò với bạn trai hay sao? Lần này cũng là người đó hay sao?”

Trong phòng Đường Hân Hân không có tiếng trả lời. Đường Quốc Sâm không thể làm gì khác hơn là tức giận trở về phòng, vừa đi vừa cảm thán: “Làm cha mẹ bây giờ, toàn bị bắt chẹt”

Thật ra thì, đối với mấy người bạn trai của Đường Hân Hân, Đường Quốc Sâm cũng không phủ nhận rằng nhiều người có điều kiện rất tốt. Chỉ có điều, đối với Á Quần, từ nhỏ nhìn đến lớn ông luôn ưu ái một chút, cũng chỉ có đem Đường Hân Hân giao cho Á Quần, ông mới có thể yên tâm!

Đường Hân Hân hẹn Âu Dương Tử Dục vào giữa trưa mười hai giờ. Nhưng trước đó, cô quyết định đến bệnh viện nơi Hàn Văn Thịnh công tác.

Trải qua cả một đêm suy nghĩ, cô quyết định nói ra sự thật. Cô muốn nói cho bọn họ biết, cô không phải là bạn gái của Âu Dương Tử Dục, thậm chí, Âu Dương Tử Dục căn bản cũng không biết cô. Mà hẳn biết cô, có thể là vì trước khi đụng xe cô là người cuối cùng hắn nhìn thấy.

Nhưng, bây giờ não bộ Âu Dương Tử Dục bị tổn thương, vì vậy cô cũng không dám kích động hắn, cho nên cô mới đến tìm bác sĩ của hắn - Hàn Văn Thịnh.

“Cô Đường? Sao cô lại tới đây?” Trong phòng khách, Hàn Văn Thịnh cười cười hỏi Đường Hân Hân, trên tay đang giở bệnh án xem.

“Bác sĩ Hàn, anh rất bận?”

Hàn Văn Thịnh nhìn xuống đồng hồ đeo tay, “Mười giờ rồi tôi có cuộc phẫu thuật.” Hắn hơi dừng lại một chút, rồi ngẩng đầu lên hỏi: “Cô tới vì Tử Dục?”

Đường Hân Hân lúng túng gật đầu một cái.

“Không sao, tôi còn ít thời gian.” Hàn Văn Thịnh cười cười, gấp bệnh án trên tay lại.

“Là như vậy.” Đường Hân Hân suy nghĩ không biết nên tìm từ như thế nào.

Hàn Văn Thịnh nhìn cô, cười cười, “Có phải cô muốn tới đây nói cho tôi biết cô không phải là bạn gái Tử Dục hay không?”

“Anh biết?” Đường Hân Hân giật mình.

Làm sao anh ta biết được? Chẳng lẽ lần đụng xe đó anh ta cũng có mặt?

“Dĩ nhiên! Ngày hôm qua nhìn vẻ mặt cô là tôi biết ngay rồi.”

“Vậy sao hôm qua anh không nói cho anh ta biết?”

Hàn Văn Thịnh cười một tiếng, “Ngày hôm qua bộ dạng của Tử Dục đối với cô, cô cũng thấy đấy, cô nói xem, tôi nỡ lòng nói sao?”

“Nhưng”

“Cô Đường, thành thật mà nói, tôi hy vọng cô có thể tạm thời đóng giả là bạn gái của Tử Dục.”

“Cái Cái gì?!” Đường Hân Hân không dám tin xanh cả mắt.

“Là như thế này, Tử Dục là một bệnh nhân không nhớ gì về quá khứ cả, do vậy việc chữa trị rất cần người khác giúp đỡ, nhất là có thể làm cho hắn tin tưởng.”

“Nhưng, tôi không phải người nhà của anh ta a!” Đường Hân Hân khó hiểu nhìn Hàn Văn Thịnh.

“Nếu như cậu ấy không tin tưởng cô, thì dù cô là người nhà cậu ấy cũng vô ích! Cô Đường, mặc dù cô không phải là bạn gái Tử Dục, nhưng Tử Dục có cảm giác mãnh liệt với cô là sự thật, hiện tại cậu ấy nhận định cô là bạn gái của cậu ấy, nếu như cô nói cho cậu ấy biết chân tướng sự việc, cậu ấy cũng sẽ không tin. Những người có bệnh giống như hắn, đối với bản thân mình có cảm giác rất cố chấp, chúng ta cũng không thể để cho cậu ấy chịu kích thích, nếu không, ngay cả bản thân mình cậu ấy cũng không tin tưởng nữa!” Hàn Văn Thịnh giải thích rất cẩn thận.

Đường Hân Hân sau khi nghe giải thích trở nên ngây ngốc. Cô thật sự phải giả mạo làm bạn gái của Âu Dương Tử Dục sao? Đây. Như vậy sao được! Không thể, cô phải nói lại cho rõ ràng mới được!

“Bác sĩ Hàn, tôi muốn nói là.”

Đột nhiên, cô y tá gõ cửa đi vào: “Bác sĩ Hàn, rất xin lỗi, đã tới giờ chuẩn bị vào phòng mổ rồi.”

“Được, tôi đi ngay.” Hàn Văn Thịnh đứng dậy: “Cô Đường, tôi phải làm việc.”

“Vây. Vây tôi phải làm thế nào?” Đường Hàn Hàn lo lắng, cũng đứng lên.

“Chỉ cần tạm thời giả mạo là bạn gái Tử Dục là được, nói không chừng cậu ấy sẽ vì cô mà nhớ tới chuyện trước kia.” Hàn Văn Thịnh vừa nói, vừa bước nhanh về phòng khử trùng.

“Nhưng, tôi cũng không hiểu rõ quá khứ của anh ta a!” Đường Hàn Hàn vẫn theo sát Hàn Văn Thịnh.

“Không sao, Tử Dục cũng không hiểu rõ quá khứ của chính cậu ấy” Quẹo một cái, trước khi vào phòng khử trùng, hần quay đầu lại nhìn Đường Hàn Hàn cười cười, “Chỉ cần cô đừng gây kích động cho cậu ấy là được!”

“Nhưng, tôi.” Cô còn muốn nói tiếp, cửa đã bị đóng lại.

Cô nhìn dòng chữ “Phòng khử trùng, không phận sự xin chờ vào”, tinh thần suy sụp, hai vai rũ xuống.

Làm sao đây?

Thật phải tạm thời làm bạn gái Âu Dương Tử Dục sao? Nếu như không chấp nhận, lại khiến hần bị đả kích, bệnh tình càng thêm nghiêm trọng, vậy.

Không được! Hần bị như hôm nay đều là do cô làm hại, cô không thể khiến cho bệnh tình của hần càng thêm nặng hơn!

Nhưng, ngoại trừ cô biết tên của hần là Âu Dương Tử Dục, là tổng giám đốc của tập đoàn Khải Đạt ra, những chuyện khác cô không hề biết gì a!

Đứng ở cổng bệnh viện, nhìn bầu trời xanh thẳm, một Đường Hàn Hàn luôn luôn tràn trề sinh lực, bây giờ dù làm thế nào cũng không nhúc nhích nổi.

Vừa đi đến điểm hẹn, Đường Hàn Hàn liền nhìn thấy hai anh em Âu Dương Tử Dục.

“Hàn Hàn, em đã đến rồi.” Âu Dương Tử Dục mặc trên người một bộ quần áo hàng hiệu nhưng kiểu dáng rất đơn giản và thoải mái, trên gương mặt đẹp trai đang nở một nụ cười quyến rũ.

Trong lòng Đường Hàn Hàn hơi chấn động một cái, vào ban ngày, Âu Dương Tử Dục so với đêm qua thật sự đẹp trai hơn, mạnh mẽ hơn và quyến rũ hơn.

“Chị Đường, em đem anh trai giao cho chị nha! Chúc hai anh chị có một cuộc hẹn vui vẻ, bái bai!” Sau khi nói xong, Âu Dương Tử Đức liền gọi một chiếc tắc xi rời đi.

“Hàn Hàn, em làm sao thế?” Âu Dương Tử Dục gọi Đường Hàn Hàn đang chìm đắm trong suy nghĩ trở về.

“Không có a!” Hần vừa hỏi như vậy, Đường Hàn Hàn cuối cùng cũng nhớ ra “Chính sự”.

“Đúng rồi, hôm nay em mặc bộ quần áo này anh có thấy có ấn tượng gì hay không?” Cô kéo kéo cái áo khoác Jean trên người, xoay một vòng trước mặt hần.

Mới vừa rồi cô đặc biệt quay về nhà, mặc bộ quần áo giống như đức ngày hần xảy ra tai nạn xe, hy vọng có thể làm hần nhớ lại.

Âu Dương Tử Dục nhăn đầu lông mày, suy nghĩ một chút, sau đó lắc đầu.

“Không có ấn tượng?” Gương mặt xinh đẹp và tinh tế của Đường Hàn Hàn thoáng chốc trở nên ảm đạm.

Nhìn thấy vẻ mặt vốn đang hứng khởi của Đường Hàn Hàn nhanh chóng bị sự thất vọng, chán nản xâm chiếm, Âu Dương Tử Dục rất không đành lòng.

“Hàn Hàn, thật xin lỗi, anh biết rõ anh không nên quên em, anh biết những kỷ niệm đã từng có giữa chúng ta quan trọng với em như thế nào.” Hần thận trọng cầm tay của cô, trong đáy mắt tràn đầy áy náy, “Anh xin cam đoan! Anh nhất định sẽ cố gắng nhớ lại, có được hay không?”

Nhìn thấy đôi mắt kia tràn đầy tình cảm dịu dàng và áy náy, Đường Hân Hân chỉ cảm thấy dở khóc dở cười.

Haizzz! Lỗi là do cô tạo thành, sao cô có thể giận hân được đây? Nếu không phải do cô hại hân dừng xe, hân làm sao có thể ngay cả mình là ai cũng không nhớ, làm sao có thể lại xem cô như bạn gái hân?

Hân là một nhân tài trong kinh doanh, hân tự hào có tất cả mọi thứ, hân không nên sống một cuộc sống mơ mơ hồ hồ như vậy cả đời, Cô nên giúp hân khôi phục lại trí nhớ mới đúng! Trong lòng Đường Hân Hân suy nghĩ, khóe miệng lại cố gắng giương lên một nụ cười.

“Là em không đúng, thật xin lỗi!”

“Em không giận là tốt rồi, anh không thích thấy em tức giận.” Âu Dương Tử Dục lại nở một nụ cười trên gương mặt đẹp trai, rõ ràng là cảm thấy nhẹ nhõm.

“Em không tức giận.” Đường Hân Hân lắc đầu cười. Đối mặt với gương mặt đẹp trai, quyến rũ này, tức giận cũng không phải là chuyện dễ dàng, “Em chỉ”

“Anh biết, chẳng qua em chỉ nóng lòng một chút thôi, có đúng hay không? Em yên tâm, anh nhất định sẽ nhớ lại.” Hân hứa rất nghiêm túc, tiếp theo cầm tay của cô, đổi giọng: “Đi, chúng ta đi ăn cơm trước, sau đó anh dẫn em đi một chỗ.”

9. Chương 5 .1

Đứng trên lô cốt bỏ hoang bị đất cát vùi lấp mất một nửa, đôi mắt Đường Hân Hân nhìn xa xa về phía biển khơi rộng lớn và xanh thẳm ở trước mặt, mái tóc dài như tơ bay bay theo gió biển, trong lòng cũng thấy vui vẻ trở lại.

“Sao anh lại muốn tới nơi này?” Đường Hân Hân ngạc nhiên hỏi.

“Trực giác. Trực giác nói cho anh biết, em nhất định sẽ thích nơi này.” Âu Dương Tử Dục cười: “Biển là một nơi rất lãng mạn, những đôi tình nhân không phải đều thích ra biển sao?”

Đường Hân Hân xoay người nhìn Âu Dương Tử Dục, đột nhiên cảm thấy ngỡ ngàng.

Về mặt hân chân thành như vậy, cùng với cái người cậy mình có thể lực mạnh mẽ muốn nuốt chửng công ty của cha cô - Âu Dương Tử Dục, chính là cùng một người sao?

Đột nhiên, trong lòng cô cảm thấy xao động, nắm chặt tay của hân, “Nói cho em biết, anh rốt cuộc là một người như thế nào?”

Lời nói của Đường Hân Hân rất kích động, khiến Âu Dương Tử Dục không khỏi cảm thấy sốt ruột.

“Hân Hân, anh không biết trước kia anh làm tổn thương trái tim em như thế nào, nhưng anh xin bảo đảm, từ nay về sau, anh sẽ không làm em tức giận, anh xin em, đừng giả bộ là không quen biết anh, được không?”

Ánh mắt Đường Hân Hân nhìn hân rất xa lạ, khiến hân cảm thấy đau lòng. Đột nhiên, hân nhớ lại Tử Đức đã miêu tả lại tính tình hân trước kia, một cảm giác ân hận dâng lên, “Anh thật sự ngu ngốc! Tại sao trước kia không biết quý trọng em, trước kia anh nhất định là một tên khốn khiếp Anh. . . .” “Không có! Anh không có làm tổn thương em!” Đường Hân Hân lo lắng nắm tay hân thật chặt. Âu Dương Tử Dục tự trách, giống như có một khối sắt đè ở ngực cô, “Trước đây anh rất thích em, rất yêu em!”

“Thật không?” Hân nắm hai vai cô thật chặt.

Trong đôi mắt của Đường Hân Hân hiện lên một tầng sương mù, cô gật đầu cười.

Cô không biết tại sao vừa rồi lại phải nói như vậy, cô chỉ không muốn nhìn thấy hân tự trách cứ mình. Hân càng tự trách, càng thêm nhắc nhở cô rằng, là do cô gây tổn thương cho hân.

“Đồng ý với em, về sau không cần tự trách cứ mình nữa, được không?” Trong mắt cô hiện lên vẻ van xin.

Âu Dương Tử Dục đưa mắt chăm chú nhìn cô, một cỗ cảm động dâng lên trong tim, đột nhiên, hân ôm cô vào lòng ——

“Hân Hân, em thật là hiền lành! Ôi. . . . Ông trời ơi! Anh thề anh sẽ yêu em nhiều hơn so với trước kia!”

Đường Hân hân quả thật khóc không ra nước mắt.

Nếu hân không bị mất trí nhớ, nếu hân không phải vì trận tai nạn xe kia mà ngộ nhận cô là bạn gái hân, cô sẽ bị những lời nói cảm động này của hân khiến cô rơi nước mắt, nhưng, hiện tại cô không thể quên mình là người gây ra họa.

“Nói cho anh biết, Hân Hân, nói tất cả mọi chuyện cho anh biết, anh không thể chờ đợi được nữa, anh muốn biết tất cả mọi chuyện có liên quan đến em!” Âu Dương Tử Duy kéo Đường Hân Hân ngồi xuống.

Đường Hân Hân bất đắc dĩ cười cười, bắt đầu kể cho cái đầu trống rỗng của hân biết về quá khứ của cô. . . .

Âu Dương Tử Duy khôi phục lại thân phận chủ tịch tập đoàn Khải Đạt.

Sáng sớm nay khi hân và Lưu Khải Hiên cùng đi vào phòng làm việc thì lập tức đám nhân viên xôn xao một hồi, ngoài việc hân lại quay về chủ trì công ty, thì chủ yếu nhất, trên khuôn mặt hân còn nở một nụ cười thân thiết.

Tươi cười như thế này, mọi người vẫn là lần đầu nhìn thấy!

Đầu tiên các báo đưa tin hân bị thương rất nghiêm trọng, sau đó lại có lời đồn đãi nói hân ra nước ngoài nghỉ ngơi, nhưng bây giờ lại đột nhiên xuất hiện ở phòng làm việc, hơn nữa so với trước khi xảy ra tai nạn xe cô còn tưởng là hai người khác nhau. . . . một chuỗi các sự kiện diễn ra liên tiếp, kết quả là, mọi người đều nhận định tổng giám đốc sau khi đi một chuyến xuống tham quan âm phủ, lúc trở về đã thay đổi, mà tổng giám đốc gặp đại nạn không chết, nhân viên tất nhiên sẽ được hưởng phúc, bọn họ tất cả đều thích tai nạn không chết này của tổng giám đốc.

Trong phòng làm việc rất lớn của Tổng giám đốc, thư ký Michelle ôm một chồng tài liệu đi vào.

“Cám ơn cô, Michelle, để tôi tới lấy là được rồi.” Lưu Khải Hiên nhận tài liệu, “Cô đi làm việc của cô đi.”

“Vâng.” Michelle gật đầu, lui ra ngoài.

“Tài liệu nhiều như vậy sao?” Ngồi trên chiếc ghế da trong phòng, Âu Dương Tử Duy tròn hai mắt.

“Những thứ này đều là văn kiện quan trọng của công ty, màu trắng là những hợp đồng đã ký trước đây, màu đỏ là hợp đồng đang tiến hành, màu vàng là kế hoạch và màu xanh là tất cả tài liệu liên quan đến công ty. Là do tôi gọi Michelle mang tới cho cậu nghiên cứu.”

“Phải xem hết toàn bộ sao?” Âu Dương Tử Duy hết nhứ rồi lại nhướng chân mày.

Lưu Khải Hiên cười cười, “Dĩ nhiên, nếu không cậu làm sao hiểu được tình hình công ty như thế nào?”

“Được rồi! Chỉ có điều không biết tôi có khả năng này hay không.” Âu Dương Tử Duy nhún nhún vai, tiện tay cầm một tập tài liệu lật xem.

“Cậu có! Không phải bác sĩ Hàn nói năng lực và trí thông minh của cậu không bị ảnh hưởng sao?” Lưu Khải Hiên rất có lòng tin với hân.

Quả thật không sai, mới lật qua có mấy tờ, Âu Dương Tử Duy liền cảm thấy rất có hứng thú với tập tài liệu kia, vì vậy ánh mắt không thể dời đi được nữa.

Lưu Khải Hiên rất hài lòng cười một tiếng, “Tử Duy, cậu cứ từ từ xem, tôi còn có một số việc phải xử lý, không thể giúp cậu được nữa rồi.”

“Được, cậu cứ làm việc của cậu đi!” Khi nói, đầu hân cũng không buồn ngẩng lên, bộ dạng kia, giống y đúc như Âu Dương Tử Duy trước đây.

Lưu Khải Hiên chợt ngẩn ra, thiếu chút nữa anh ta cho rằng Tử Duy đã khôi phục trí nhớ!

“Đúng rồi, Tử Duyệt, phòng làm việc của tôi ở sát bên cạnh phòng cậu, có vấn đề gì thì kêu tôi. Còn nữa..., mười giờ họp hội đồng quản trị, cậu phải tham gia.”

“Tôi biết rồi.”

Lưu Khải Hiền miễn cưỡng cười rồi đóng cửa lại.

Hai mắt Âu Dương Tử Duyệt vẫn chăm chú nhìn tập tài liệu trên tay, mỗi khi lật một tờ, nụ cười trên mặt hắn liền tươi hơn một chút. Đáng vẻ không giống như là đang xét duyệt tài liệu, mà xem ra lại giống như là đang nhìn một cái gì đó rất thú vị.

“Trời ơi! Những tài liệu này mình đều có một chút ấn tượng. không phải là mình đang khôi phục lại trí nhớ đó chứ?” Âu Dương Tử Duyệt hưng phấn nói thầm.

Thì ra vừa rồi cái khiến hắn nhìn không chớp mắt, chính là một vụ kiện hợp đồng vào năm trước, nhưng hấp dẫn hắn, không phải là vụ kiện, mà là khi hắn đọc trang tài liệu thứ nhất, trong đầu của hắn lại loáng thoáng có thể dự đoán được thông tin ở trang tiếp theo, chờ hắn mở ra trang thứ hai thì quả nhiên như dự đoán của hắn, vì vậy, hắn hứng trí bừng bừng đọc một hơi xong toàn bộ, mà kết quả cuối cùng cũng đều như hắn dự đoán.

Sự phát hiện này khiến Âu Dương Tử Duyệt cực kỳ hưng phấn!

Hắn bắt đầu tập trung lực chú ý, cố gắng muốn nhớ lại các sự kiện trong quá khứ có liên quan đến Đường Hân Hân và bản thân.

Chỉ có điều, kết quả lại khiến cho hắn thất vọng! Còn chưa nhớ tới bất cứ dấu vết gì, thì đầu của hắn lại bắt đầu đau.

Hắn đau đón ngã vào chiếc ghế da lớn, trên vẻ mặt tái nhợt có cảm giác thất bại nặng nề.

Âu Dương Tử Duyệt trước kia nhất định là một người làm việc đến điên cuồng, chính vì vậy mà chỉ nhớ tới công việc, không nhớ nổi chuyện khác.

Đường Hân Hân nằm ngửa trên tấm thảm lông dày được lót trên sàn nhà trong phòng, sống lưng thẳng tắp, một đôi chân thon dài thanh mảnh và quyến rũ giơ cao gác vào tường. Động tác này khiến cô càng thêm kiêu ngạo về đôi chân dài và những đường cong tuyệt đẹp của mình, mà đó chính là những điều mà một người mẫu nổi tiếng nhất cần có.

Tuy nhiên, đôi chân dài vốn nên thẳng, cũng đang bắt tri bắt giác gấp lại, thắt lưng cũng có vẻ không còn sức lực, giờ phút này Đường Hân Hân giống như bị mất hồn vậy, đôi mắt ngây ngốc nhìn chăm chăm lên trần nhà trắng như tuyết, hai tay vô lực sải dài trên sàn nhà, cho đến khi hai chân tê dại, cô mới nặng nề thở dài, thu hồi ánh mắt, thu lại hai chân, lật người.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Âu Dương Tử Duyệt là một bệnh nhân mất trí nhớ, mọi chuyện còn có thể tha thứ được, nhưng, tại sao một người bình thường như cô lại cũng theo hắn chơi đùa trò chơi tình yêu này chứ?

Càng tệ hơn chính là, cô lại không hề có sức chống cự mà rơi vào chiếc lưới mềm mại này của hắn, mê muội trong nụ cười ngây thơ, đẹp trai của hắn! Ngay từ đầu cô đã hiểu rõ, đây chỉ là tình yêu do một mình Âu Dương Tử Duyệt tình nguyện, không phải sao?

Nghĩ tới đây, lồng ngực cô cảm thấy khó chịu, nước mắt đã xuôi theo khóe mắt chảy xuống.

Đã hơn một tháng nay, cô giả mạo là bạn gái của Âu Dương Tử Duyệt, cũng cùng hắn nói chuyện yêu đương hơn một tháng rồi!

Mặc dù Âu Dương Tử Duyệt đối với quá khứ chỉ là một mảnh mù mờ, đối với tương lai cũng đã có kế hoạch chu toàn, mà trong kế hoạch của hắn, cô là nữ chính duy nhất.

Hắn hoàn toàn không biết, thật ra trong lòng cô là sự chuộc tội, theo giúp hắn cười vui, giúp hắn dệt mộng đẹp. Cô chân thành hy vọng hắn có thể sớm khôi phục lại trí nhớ, chỉ cần hắn khôi phục lại trí nhớ, cô một

chút cũng không bận lòng tới tình yêu của hắn, trở lại thế giới của chính mình. Thế nhưng, mọi việc lại có sự thay đổi bất ngờ, cô cứ nhiên lại có thể rơi vào tình yêu với hắn!

Mong muốn lại biến thành sợ hãi, cô bắt đầu trở nên sợ hãi Âu Dương Tử Duy hồi phục trí nhớ, sợ hãi thâm tình trong mắt hắn biến thành sự phẫn hận, sợ hãi nụ cười dịu dàng nơi khóe miệng của hắn lại đổi thành nhạo báng khinh thường, sợ hãi tình yêu của họ đột nhiên giống như bong bóng xà phòng nhanh chóng biến mất trong không khí.

Ngay từ lúc mới bắt đầu cô cũng từng cố gắng cảnh báo chính mình, cảm tình đối với hắn chỉ là một loại trách nhiệm; cô cũng từng cố gắng kềm chế tình cảm của mình trong những lúc vô ý mà biểu lộ ra.

Nhưng, khi ánh mắt hắn chăm chú nhìn cô thì cô làm sao có thể cố ý coi như không thấy tình yêu mãnh liệt trong mắt của hắn đây?

Khi đôi môi ấm áp của hắn hôn lên đôi môi mềm mại đỏ mọng của cô thì làm sao cô có thể làm nguội lạnh nhiệt tình của hắn?

Khi bờ ngực an toàn rắn chắc của hắn chỉ rộng mở vì cô thì cô làm sao có thể không rung động vì tình yêu âm thầm của hắn?

Cô biết đây là một trò chơi tình yêu rất nguy hiểm, nhưng cô không có cách nào kiểm soát chính mình!

Có lẽ, mơ rồi sẽ có ngày sẽ tỉnh, nói dối cũng sẽ có lúc bị vạch trần, nhưng, cô đã không thể nghĩ nhiều như vậy được rồi, cô chỉ nghĩ phải giữ lấy hắn thật chặt, khiến hắn chỉ thuộc về cô trong giờ khắc này, cho dù cô hiểu, đây là một tình yêu không có ngày mai.

10. Chương 5 .2

Hôm nay Âu Dương Tử Duy đến bệnh viện tiến hành kiểm tra định kỳ.

Kết quả kiểm tra biểu hiện, tình trạng của hắn tốt.

Việc Âu Dương Tử Duy khôi phục lại trí nhớ, biểu hiện rõ ràng nhất là trong công việc, áng chừng có thể khôi phục lại 80%, mặt khác đối với quá khứ lúc còn nhỏ và thời gian ở Mỹ hắn cũng bắt đầu nhớ lại từng đoạn ngắn, ngay cả phong thái làm việc, cũng thấp thoáng bóng dáng ngày xưa. Theo ý kiến của Hàn Văn Thịnh – Thời gian hắn khôi phục lại trí nhớ chỉ còn tính từng ngày mà thôi!

Nhưng đối với kết quả khả quan này, Âu Dương Tử Duy vẫn chưa cảm thấy hài lòng, bởi vì cho tới bây giờ, trong hồi ức gián đoạn của hắn, vẫn không thấy bóng dáng của Đường Hân Hân.

Rời khỏi bệnh viện, Âu Dương Tử Duy và Đường Hân Hân lặng lẽ không nói, chỉ hướng bãi đậu xe đi tới, trong lòng mỗi người đều có tâm sự riêng.

“Anh nhất định sẽ nhớ ra, Hân Hân, cho anh thêm một chút thời gian, anh nhất định sẽ nhớ đến quá khứ chúng ta, em đừng giận anh, có được hay không?” Sau khi lên xe, Âu Dương Tử Duy cầm chặt tay Đường Hân Hân đang đặt trên tay lái, ánh mắt có vẻ van xin.

Thì ra, hắn nghĩ rằng nguyên nhân cô vẫn giữ yên lặng, là do giận hắn không nhớ nổi quá khứ của hai người.

Trong lòng Đường Hân Hân dâng lên một chút chua xót, “Anh nghĩ em là người nhỏ mọn như vậy sao? Chút chuyện nhỏ này mà cũng tức giận?”

“Dĩ nhiên là không.” Âu Dương Tử Duy cảm thấy yên tâm cười, “Nhưng mà anh thật sự nóng lòng.”

“Có gì mà phải gấp? Không nhớ ra thì thôi!” Cô cố làm ra vẻ thoải mái nói.

“Không được! Anh nhất định phải nhớ ra!” Hắn rất cố chấp.

Trái tim Đường Hân Hân như chìm xuống, một nỗi sợ hãi khởi động xe.

“Không phải anh nói là để cho chúng ta ‘Bắt đầu lần nữa’ sao?” Xe chạy trên đường chính, hướng về vùng ngoại ô. Kế hoạch hôm nay của họ là muốn chơi đùa thật vui vẻ một ngày.

“Đúng a! Nhưng đó là tương lai, anh còn muốn nhớ lại những kỷ niệm trong quá khứ của hai ta.” Âu Dương Tử Duy hưng phấn nói.

“Anh thật tham lam!”

“Ai bảo em quyến rũ như thế!” Hân cười, không kềm được véo yêu gò má mịn màng của cô.

“Này. . . . Anh đừng náo loạn, em đang lái xe!” Cô cười liếc hân một cái, tay lái hơi lệch đi.

“Hân Hân, em biết không? Anh thật sự thực rất yêu em!” Về mặt hân nói rất thành thật.

Đường Hân Hân hất đầu ném cho hân một nụ cười duyên, “Em biết rồi, anh đã nói qua không dưới một ngàn lần rồi.”

“Vậy còn em? Em có yêu anh nhiều như vậy không?”

Cô chột ngẩn người ra, nụ cười trên mặt chột tắt.

Cô có yêu hân nhiều không? Cô có thể nói sao? Cô có thể nói cho hân biết, Cô yêu hân nhiều như thế nào sao?

“Hân Hân, tại sao em không nói cho anh biết em có yêu anh nhiều không?” Hân nhỏ giọng oán trách, không phát giác ra ánh mắt của cô trở nên rất khác thường.

Sương mù che phủ đôi mắt của cô, hai vai trĩu nặng. Đột nhiên, tay lái mất kiểm soát, xe lao thẳng vào ven đường.

Âu Dương Tử Duy kinh hãi, theo phản xạ bắt được tay lái, kêu to: “Hân Hân, đạp phanh lại!”

Đường Hân Hân bị chấn động hoàn hồn, hoảng hốt đảo tay lái, đạp phanh, trước khi xe đụng vào bức tường của trường học phía trước, đột nhiên dừng lại.

Đường Hân Hân sợ tới mức gần như không thể nào hô hấp được, còn gương mặt Âu Dương Tử Duy nhăn nhó, đầu đón ôm đầu.

“Tử Duy? Anh làm sao vậy? Có phải bị thương ở đâu hay không?” Cô nắm chặt bàn tay ôm đầu của hân, sắc mặt trắng bệch, “Tử Duy, cầu xin anh. Anh đừng làm em sợ.”

Âu Dương Tử Duy đột nhiên ngẩng đầu lên, nắm chặt cánh tay của cô, hoảng sợ hỏi:

“Không phải chính anh cũng bị đụng xe như vậy sao?”

“Anh. Anh nhớ ra gì rồi?” Đường Hân Hân kinh hoàng hỏi.

“Anh không biết, cảnh tượng vừa rồi rất quen thuộc, trong khoảnh khắc muốn đụng vào tường kia, dường như anh nhớ ra cái gì đó! Nhưng hiện tại lại không thể nhớ ra.” Trong mắt của hân chỉ còn lại sự sợ hãi.

Đường Hân Hân ngơ ngác nhìn hân, rồi chột nhào vào trong ngực hân khóc òa lên.

“Dừng! Em xin anh. Đừng nghĩ nữa! Tử Duy. Em cầu xin anh, đừng nghĩ nữa!” Cô khóc.

Âu Dương Tử Duy bị tiếng khóc đột ngột của Đường Hân Hân làm cho sợ hết hồn, đây là lần đầu tiên hân thấy cô khóc.

Hân vẫn cho rằng Đường Hân Hân là cô gái hạnh phúc nhất, vui vẻ nhất trên thế gian này; hân vẫn cho rằng trong thế giới của cô, chỉ có cười vui, không có nước mắt. Hoàn toàn không nghĩ tới cô cũng sẽ khóc, hơn nữa còn vì hân mà khóc.

Sự xúc động làm trái tim hân đau nhói, một niềm thương tiếc dâng lên trong lòng, hân ôm cô thật chặt.

“Hân Hân, đừng khóc, anh không nghĩ. . . . Không nghĩ nữa rồi.”

Nhưng Đường Hân Hân vẫn cứ khóc, trong tiếng khóc có sự sợ hãi, Âu Dương Tử Duy càng thêm đau lòng.

“Hân Hân, em đừng khóc nữa, anh sẽ không làm em sợ nữa, em đừng khóc. Em khóc làm lòng anh thật đau!” Hân đau lòng nâng khuôn mặt đầy nước mắt của cô lên, phát hiện trong mắt cô có sự sợ hãi sâu đậm.

Đường Hân Hân đưa mắt nhìn hân, nước mắt ngừng rơi, nghẹn ngào nói:

“Tử Duy, đồng ý với em, đừng suy nghĩ nữa có được hay không? Chúng ta không có quá khứ cũng không quan trọng, chúng ta còn có tương lai.” Lời nói của cô có chút không mạch lạc.

“Anh hiểu.”

“Không! Anh không hiểu.” Đường Hân Hân khẽ vuốt bàn tay đang ôm hai bên má cô, giọng nói sâu kín: “Tử Duy, em thật sự yêu anh.”

Nước mắt lại chảy dài theo gương mặt, cô lại ôm mặt khóc.

Làm sao đây? Cô nên làm cái gì mới phải?

Cô vẫn không dám để lộ cảm xúc của mình, chính vì cô sợ không thể quay đầu lại được nữa!

Âu Dương Tử Duy lẳng lẳng đưa mắt nhìn cô, cảm xúc trong lòng dâng trào không dứt!

“Hân Hân, anh cũng rất yêu em.”

Hân nâng gò má đầy lệ của cô lên, nhẹ nhàng giúp cô lau đi nước mắt, đột nhiên, hân lại thấy đáy mắt cô hiện lên sự sợ hãi.

“Hân Hân, bất kể quá khứ của chúng ta như thế nào, anh nhất định sẽ không bỏ em, anh yêu em, trừ em ra, ai anh cũng không cần. Anh muốn em nhớ kỹ, mãi mãi nhớ, biết không?” Âu Dương Tử Duy thủ thỉ nói, trừ lời thề yêu, hân không biết còn có phương pháp nào có thể xóa đi sự sợ hãi âm thầm trong lòng cô.

Hân nghiêng người, kim lòng không được hôn lên đôi môi mềm mại của cô, mút lấy hơi thở của cô.

Một lần nữa, cô lại khuất phục tình yêu nồng nhiệt của hân.

Đường Hân Hân ngồi trên ghế sofa, cầm gác vào đầu gối, hai tay ôm bắp chân, nước mắt trong khóe mắt sắp rơi.

Trương Á Quần ngồi ở sofa đối diện, hai bàn tay đan vào nhau, chống cằm, đưa mắt nhìn đôi mắt đau khổ của Đường Hân Hân, trái tim đau đớn đến chảy máu.

Hân Hân nói, cô đã yêu một người không nên yêu. Cô cảm thấy lúng túng, không biết phải làm sao. Cho nên tìm đến anh, nhờ anh giúp đỡ.

Cô nói, anh là bạn tốt nhất của cô. Đúng a! Từ nhỏ đến lớn, anh vẫn là bạn tốt nhất của cô. Trương Á Quần dựa vào thành ghế, nhắm mắt lại.

Thật ra thì, anh ta cũng biết không nên đòi hỏi sự báo đáp, nhưng ít nhất. Ít nhất không nên tàn nhẫn như vậy! Cô biết rõ hân một mực chờ cô, nhưng cô cố tình cho hân sự báo đáp tàn nhẫn nhất, hơn nữa còn đưa ra vẻ mặt rất vô tội.

Bỗng dưng, anh ta đứng lên.

Đường Hân Hân giật mình, sững sờ nhìn về phía anh ta.

“Hân Hân, đừng chơi đùa nữa!” Trương Á Quần khàn giọng nói.

“Em.” Đường Hân Hân cảm thấy uất ức, nước mắt lăn chã rơi, “Em đã sớm không chơi đùa.”

“Ý của anh là, rời hân đi, mãi mãi rời xa hân.”

“Không.....Em làm không được, em không thể rời bỏ anh ấy được.”

“Em đang đùa với lửa.” Trương Á Quần cảm thấy tan nát cõi lòng.

“Không phải, chúng em thật lòng yêu nhau, Tử Duy yêu em, em cũng yêu anh ấy, em không phải đang đùa với lửa!” Đường Hân Hân nhìn anh ta trừng trừng.

“Em đúng là lừa mình dối người rồi! Rõ ràng là em biết vì hấn bị mất trí nhớ nên mới.” Trương Á Quần cắn răng, tàn nhẫn nói tiếp, “Hân Hân, bây giờ rút lui còn kịp, nếu đợi sau này hấn biết được chân tướng sự thật, thì sẽ không còn kịp nữa, anh không muốn nhìn thấy em bị thương tổn.”

“Nhưng, là em đã làm tổn thương anh ấy.” Cô vừa khóc vừa nói.

“Sẽ không, ít nhất sẽ không nghiêm trọng như vậy. Nếu như bây giờ em rời bỏ hấn, đối với hấn mà nói cũng chỉ là thất tình mà thôi, nhưng, nếu như đợi đến khi hấn biết sự thật hoặc là khôi phục trí nhớ, vậy thì hành động của em đồng nghĩa với lừa gạt! Anh nghĩ, bị lừa gạt, so thất tình còn nghiêm trọng hơn rất nhiều?”

Trong mắt Đường Hân Hân đọng đầy lệ lăm lăm nói: “Nhưng, em không có lừa gạt anh ấy, em thật sự yêu anh ấy.”

“Hấn không muốn như vậy!” Một lần nữa Trương Á Quần muốn thức tỉnh cô, “Một khi hấn biết chân tướng sự thật, sự tức giận sẽ lấn áp lý trí của hấn, nỗi thất vọng sẽ bao phủ tình cảm của hấn.”

“Đừng nói nữa. Không nên nói nữa.” Đường Hân Hân vừa khóc vừa bịt chặt hai tai, trên mặt tràn ngập vẻ sợ hãi, “Làm sao bây giờ. Em nên làm gì.” Đường Hân Hân rối loạn. Cô thật không muốn rời bỏ hấn, nhưng cô lại càng không muốn hấn hận cô a!

“Rời bỏ hấn đi! Rời đi là biện pháp duy nhất.” Trương Á Quần có chút không kiên nhẫn nói.

Anh ta biết Hân Hân thật sự yêu Âu Dương Tử Duy rồi, anh ta cũng hiểu, cho dù Hân Hân có rời bỏ Âu Dương Tử Duy, cũng không thể tiếp nhận tình yêu của anh ta, cô chỉ coi anh ta là anh em, anh ta vẫn luôn rất rõ ràng!

Nhưng.

Nhìn vẻ mặt ngỡ ngàng và bối rối của Đường Hân Hân, nội tâm Trương Á Quần dâng lên một nỗi ân hận và áy náy.

Sai lầm rồi! Anh ta và Đường Quốc Sâm thật sai lầm rồi!

Bọn họ tính toán kỹ càng chẳng những không khiến Đường Hân Hân tiếp nhận tình cảm của anh ta, ngược lại còn đẩy cô cuốn vào một tình yêu khác.

11. Chương 6.1

“Tử Duy, cậu tìm tôi?” Lưu Khải Hiền đi vào phòng làm việc của tổng giám đốc, tiện tay đóng cửa lại.

Âu Dương Tử Duy chỉ gật đầu một cái, hai mắt vẫn nhìn chăm chăm tài liệu trên tay, thái độ nặng nề.

“Cậu ngồi xuống trước đi, tôi sẽ xong ngay.” Hấn chỉ chỉ chiếc ghế salon lớn bên cạnh.

Lưu Khải Hiền ngồi xuống, liếc mắt nhìn vẻ mặt chuyên chú của Âu Dương Tử Duy, khóe miệng hơi lộ ra nụ cười yếu ớt.

Đây mới là Tử Duy mà anh ta quen thuộc!

Không lâu sau, Âu Dương Tử Duy để tài liệu xuống, ngồi đối diện Lưu Khải Hiền.

“Khải Hiền, cậu có biết chuyện gần đây có người muốn thu mua cổ phần của công ty chúng ta không?”

Lưu Khải Hiền có chút giật mình, sau đó gật đầu một cái, “Làm sao cậu biết?”

Lưu Khải Hiền thấy tốc độ chủ trì cũng như hiểu biết về công ty của Âu Dương Tử Duy tăng nhanh, cảm thấy rất là vui mừng.

“Hôm trước đồng sự Vương – Thành viên hội đồng quản trị đã nói chuyện với tôi, ông ta hỏi tôi có muốn thu mua cổ phần ông ta đang có không.”

“Sao? Nói như vậy, đã có người muốn mua cổ phần của ông ta?”

“Ừ!” Âu Dương Tử Dục gật đầu một cái, “Ông ta nói, nếu như tôi muốn mua, ông ta sẽ cân nhắc đưa tôi vào danh sách ưu tiên.”

Lưu Khải Hiền nhíu mày, suy nghĩ một chút, rồi tự lẩm bẩm:

“Không ngờ ông ta lại tích cực như vậy, tiếp cận tới cả đồng sự Vương rồi!”

“Cậu biết ai thu mua cổ phần công ty sao?”

Lưu Khải Hiền gật đầu một cái, “Thật ra thì gần đây tôi vẫn đang bận điều tra chuyện này.”

”Kết quả điều tra như thế nào? Giọng điệu Âu Dương Tử Dục có vẻ gấp gáp.

“Từ trước lúc cậu gặp tai nạn xe cộ, đã có người bắt đầu kế hoạch thu mua cổ phần công ty, sau khi cậu gặp chuyện không may, hành động thu mua của ông ta trở nên tích cực hơn rồi.”

“Là ai? Tại sao ông ta muốn thu mua cổ phần công ty?”

“Cậu cho là tại sao?” Lưu Khải Hiền hỏi ngược lại, “Theo hiểu biết của cậu về công ty, cậu cảm thấy người nào có khả năng nhất?”

Âu Dương Tử Dục nhăn mày lại, hần bắt đầu nhớ lại tình hình của công ty, con người và gương mặt của chín vị đồng sự lần lượt lướt qua tâm trí hắn.

“Không phải là bác Cao chứ?”

Âu Dương Tử Dục không dám xác định, nhưng trong chín vị đồng sự, Cao Phú Nhân có khả năng cao nhất.

Lưu Khải Hiền cười cười, cảm thấy hài lòng với câu trả lời này nhất, “Tử Dục, cậu thật không hổ danh là nhân tài về kinh doanh!”

Âu Dương Tử Dục càng cau chặt lông mày, đối với câu khen tặng của Lưu Khải Hiền cảm thấy không hứng thú.

“Tại sao ông ta lại muốn thu mua cổ phần công ty?” Âu Dương Tử Dục lẩm bẩm, suy nghĩ từ trước đến giờ luôn mạch lạc rõ ràng cũng bắt đầu hoạt động lại.

“Lòng tham!” Đây là cách nhìn của Lưu Khải Hiền.

“Lòng tham?” Âu Dương Tử Dục lại càng không hiểu, “Nhưng, ông ta lấy tài lực ở đâu mà lớn như vậy? Muốn chiếm được hơn nửa số cổ phần của công ty, đó cũng không phải là một số lượng nhỏ.”

“Theo tôi được biết, thực sự muốn chiếm được cổ phần của công ty chính là một người của tập đoàn khác, Cao Phú Nhân chẳng qua chỉ là con cờ trong tay bọn họ mà thôi.”

“Có chuyện như vậy sao?” Âu Dương Tử Dục càng kinh ngạc hơn. Ngay cả có người ham muốn chiếm hữu công ty của hắn, mà hắn lại không biết?

“Bọn họ lợi dụng Cao Phú Nhân là đồng sự của công ty, khi ông ta thu mua được cổ phần của công ty, thì bọn họ sẽ thu mua lại của ông ta với giá cao hơn, cuối cùng, bọn họ có thể gia nhập vào Hội Đồng Quản Trị của công ty rồi.”

“Họ nghĩ họ là ai mà muốn gia nhập vào Hội Đồng Quản Trị?”

“Cây to đón gió!” Lưu Khải Hiền nói đơn giản, tiếp theo giải thích cho Âu Dương Tử Dục biết tình hình hoạt động kinh doanh của công ty trong thời gian gần đây.

Âu Dương Tử Dục nghe xong, hừ lạnh một tiếng, “Khải Đạt dễ dàng bị chinh phục như vậy sao? Đúng rồi, Khải Hiền, cậu có biết Cao Phú Nhân tiến hành thu mua cổ phần như thế nào rồi không?”

”Không thuận lợi lắm. Trong chín vị đồng sự, trừ Cao Phú Nhân ra, có ba vị đồng sự lớn tuổi, là nguyên lão của công ty, bọn họ có dự tính bán đi cổ phần, chỉ có điều, cũng chỉ ưu tiên cho cậu.

Ngoài ra còn có năm vị đồng sự, trong đó không có ai là lớn, mà chính là những người thừa kế mới, bọn họ cũng rất có lòng tin với công ty, tạm thời còn không muốn bỏ qua lợi nhuận đang hưởng.” Lưu Khải Hiên phân tích vô cùng cẩn thận.

“Rất tốt! Khải Hiên, cậu giúp tôi liên lạc với ba vị đồng sự này, nếu như bọn họ muốn bán cổ phần, chúng ta sẽ mua.” Khuôn mặt Âu Dương Tử Dục lộ vẻ cười lạnh, nói tiếp: “Nhìn xem còn có ai có chủ ý muốn chinh phục Khải Đạt!”

“Cậu yên tâm, chỉ cần Khải Đạt có cậu, ai cũng không động vào nó được.” Lưu Khải Hiên rất có lòng tin đối với Âu Dương Tử Dục về chuyện này.

Âu Dương Tử Dục cười cười, “Khải Hiên, tôi nên cảm ơn cậu mới phải, nếu không có cậu ở đây, chờ tới lúc tôi hoàn toàn khôi phục trí nhớ, công ty cũng xong luôn rồi.”

“Đây là việc tôi phải làm.” Lưu Khải Hiên thản nhiên nói.

“Đây là tôi muốn nói tiếng cảm ơn!” Âu Dương Tử Dục cảm kích nói, sau đó đứng lên, “Không có việc gì nữa, cậu làm việc tiếp đi!”

Lưu Khải Hiên cũng đứng lên theo, “Tử Dục, tối nay muốn đi uống một chén hay không?”

“Hôm nào đi! Tối nay tôi không rảnh.” Tử Dục tiện tay cầm văn kiện ở góc bàn làm việc mở ra xem.

“Cậu có hẹn sao?” Lưu Khải Hiên có chút kinh ngạc hỏi.

“Ừ! Tôi có hẹn với Hân Hân.”

“Hân Hân?” Lưu Khải Hiên không thể tin được, “Đường Hân Hân?”

“Đúng a! Có gì bất thường sao?” Tử Dục kinh ngạc nhìn hắn.

“Tử Dục, sao cậu lại có quan hệ với Đường Hân Hân?”

“Cô ấy là bạn gái của tôi, tôi có hẹn với cô ấy là rất bình thường a!” Tử Dục cảm thấy anh ta hỏi vấn đề này thì thật kỳ quái.

“Bạn gái?” Lưu Khải Hiên thất thố kêu lên, “Từ lúc nào cô ấy biến thành bạn gái của cậu?”

Tử Dục không hiểu ý tứ của anh ta lắm, “Khải Hiên, câu hỏi của cậu thật là kỳ lạ, Hân Hân vốn là bạn gái của tôi, các cậu phải biết mới đúng chứ!”

“Chúng tôi có quen biết sao?” Lưu Khải Hiên nhíu mày, “Cô ấy rốt cuộc đang chơi trò gì thế?”

“Khải Hiên, cậu làm sao vậy?” Hắn cảm thấy thái độ của Lưu Khải Hiên có chút kỳ lạ không giải thích được.

“Tử Dục, sao cậu lại cho rằng cô ấy là bạn gái của cậu?”

“Không phải tôi ‘cho là’, mà là ‘vốn là’! Cậu biết không? Sau khi tôi bị mất trí nhớ, tôi quên hết mọi người, mọi chuyện, ngay cả Tử Đức tôi còn không nhận ra, nhưng khi vừa nhìn thấy Hân Hân, tôi đã biết ngay cô ấy là bạn gái của tôi.” Mỗi lần nhớ tới chuyện này, hắn cảm thấy có chút vui mừng.

“Không, Tử Dục, cậu lầm.” Lưu Khải Hiên nóng nảy, “Đường Hân Hân không phải bạn gái của cậu, cô ấy tiếp cận cậu là vì kế hoạch sáp nhập.”

“Cậu nói bừa gì đó! ?” Tử Dục có chút tức giận. Tại sao cậu ta lại nói Hân Hân không phải bạn gái của hắn? Còn đem cô ấy và công việc ghép vào với nhau!

“Tử Dục, tôi không có nói bừa, Đường Hân Hân là vì kế hoạch sáp nhập Khải Đạt cùng Hân Quốc mới tiếp cận cậu.”

“Hân Hân cùng công ty Hân Quốc thì có quan hệ gì?”

“Tổng giám đốc Hân Quốc - Đường Quốc Sâm là cha của Đường Hân Hân, sau khi cậu bị tai nạn xe cộ không lâu, Đường Hân Hân đã tới công ty, cô ấy muốn chúng ta hủy bỏ kế hoạch sáp nhập Hân Quốc.”

“Vậy thì lại càng không đúng rồi! Nếu như Đường Hân Hân vì công ty của cha mình, thì cô ấy lại càng phải hết sức tranh thủ cơ hội sáp nhập Hân Quốc mới đúng, sao lại yêu cầu hủy bỏ được?” Tử Duyệt căn bản vẫn không tin lời nói của Lưu Khải Hiên.

“Tôi cũng không biết.” Lưu Khải Hiên hết sức muốn chứng minh Đường Hân Hân có ý định không tốt, đầu óc xoay chuyển một cái, rồi nói tiếp: “Tôi nhớ ngày đó tôi nói cho cô ấy biết, muốn cô ấy trở về thương lượng với ba cô ta, rồi hãy quyết định có muốn rút lui khỏi kế hoạch hay không, tôi đang suy nghĩ nhất định là sau khi thương lượng, phát hiện kế hoạch sáp nhập là cơ hội để khôi phục lại Hân Quốc, vì công ty, cô ấy mới tiếp cận cậu.”

“Không thể nào! Tôi không tin Hân Hân là loại người như thế!” Âu Dương Tử Duyệt tức giận cắt đứt lời của anh ta, “Huống chi, chúng tôi ở chung một chỗ lâu như vậy, Hân Hân chưa bao giờ nói với tôi về kế hoạch sáp nhập, thậm chí ngay cả Đường Quốc Sâm là ba cô ấy, tôi cũng không biết.” Hân giận đến nỗi quay cái ghế lại, đưa lưng về phía Lưu Khải Hiên.

“Tử Duyệt.”

“Cậu không cần nói nữa!” Âu Dương Tử Duyệt lại cắt ngang lời của anh ta, “Tôi không muốn nghe cậu chỉ trích Hân Hân, cô ấy là người tôi yêu nhất trong cuộc đời này, tôi không cho phép bất luận người nào làm tổn thương cô ấy!” Hân vẫn quay lưng về phía Lưu Khải Hiên.

Nghe ngữ điệu lạnh như băng của hân, Lưu Khải Hiên cảm thấy như bị sét đánh.

Hân nhìn chiếc ghế da màu đen một lần nữa, không nói thêm câu gì, bóng lưng cô đơn chậm rãi rời đi. . . .

Làn gió thu từ ngoài biển thổi vào đất liền, cảm giác mát lạnh ập tới, ngồi trên lô-cốt, hai người im lặng kề cận bên nhau.

Mấy ngày gần đây, một Đường Hân Hân luôn luôn hoạt bát, nụ cười tràn đầy, không ngừng nói chuyện lại càng lúc càng trầm mặc. Mặc dù cô vẫn hẹn hò cùng Âu Dương Tử Duyệt, nhưng trong đáy lòng sự bất an mơ hồ quá nhiều khiến cô có chút không tập trung.

Âu Dương Tử Duyệt chỉ trầm tĩnh ngồi bên cạnh cô, nhìn mặt biển tối đen như mực, không hề trêu chọc cô cười giống như mấy ngày trước nữa, cũng không hề nói những lời yêu thương triền miên nữa.

Mặc dù hân vẫn tự nói với mình, Lưu Khải Hiên chỉ là nói xằng nói bậy, do Lưu Khải Hiên ghen tức hân có Đường Hân Hân. Nhưng những lời của anh ta giống như một tầng sương lạnh, bao phủ trái tim hân thật chặt.

Không khí ngột ngạt ép vào ngực khó chịu không dứt, Đường Hân Hân đột nhiên nhảy xuống lô-cốt, đạp trên bờ cát, đi men theo ven biển.

Âu Dương Tử Duyệt hơi sững sờ, sau đó bước nhanh đuổi kịp cô, cũng không nói gì chỉ đi theo sát.

Một lúc lâu sau.

“Tử Duyệt.” Đường Hân Hân đột nhiên mở miệng, cúi đầu đưa mắt nhìn mình in từng dấu chân trên bờ cát, vì không dám nhìn hân.

“Hả?” Âu Dương Tử Duyệt nghiêng đầu nhìn cô.

12. Chương 6.2

Đường Hân Hân hít một hơi thật sâu, hơi mím môi, lúng ta lúng túng nói: “Nếu như có một ngày. Em rời khỏi anh.”

“Cái gì?” Âu Dương Tử Duyệt quát to một tiếng, bước chân đột nhiên ngừng lại, cau mày đưa mắt nhìn bóng lưng Đường Hân Hân vẫn chậm rãi đi tới.

“Em chỉ nói ‘nếu như’” Đường Hân Hân quay đầu lại nhìn hân.

“Chẳng lẽ những gì Khải Hiên nói đều là thật?” Hân nói nhỏ, giống như hỏi mình, cũng giống như hỏi cô.

“Lưu Khải Hiên? Anh ta nói cái gì?” Đường Hân Hân bước nhanh tới bên cạnh hân.

Âu Dương Tử Duy chấn động, đột nhiên bóp chặt hai vai của cô, vừa lay vừa nói: “Hân Hân, nói cho anh biết đó không phải là thật.”

Đường Hân Hân bị nét mặt nóng nảy của Âu Dương Tử Duy làm cho sợ hãi, chỉ có thể ngơ ngác nhìn hân.

Hân biết sao? Biết toàn bộ mọi chuyện sao?

Suy nghĩ của Đường Hân Hân xoay chuyển, cổ họng giống như bị mắc nghẹn, một câu cũng nói không nên lời, nước mắt ở trong khóe mắt đảo quanh.

“Hân Hân, sao em không nói chuyện! Em mau nói cho anh biết, những lời anh ta nói không phải là thật!”

Đường Hân Hân rũ mắt xuống, nhìn ngực hân phập phồng nhấp nhô.

Hân tức giận? Từ trước tới giờ hân chưa hề tức giận a! Cô không nhịn được lấy đôi tay che mặt và khóc.

Cô công nhận sao? Âu Dương Tử Duy buông cô ra, bắt lực rũ xuống bờ vai, lảo đảo lui về phía sau hai bước.

“Không phải vậy, em không phải là cô gái như vậy, em yêu anh thật lòng, cũng không phải vì công ty Hân Quốc mới tiếp cận anh.”

Những lời nói của hân không rõ ràng mạch lạc, khiến Đường Hân Hân sau khi nghe xong trở nên kinh hãi, đột nhiên quỳ trước mặt hân, đôi tay đỡ ở vai hân.

“Tử Duy, anh vừa nói cái gì?” Cô tròn tròn đôi mắt đăm đăm, không hiểu hỏi: “Em là vì công ty Hân Quốc mới tiếp cận anh? Lưu Khải Hiên rốt cuộc nói với anh những gì?”

“Hân Hân, bất kể cậu ấy nói cái gì, anh cũng chỉ tin tưởng em”

“Không! Em muốn biết rõ, rốt cuộc anh ta nói với anh những gì?” Đường Hân Hân cố chấp nói.

“Khải Hiên nói, em căn bản không phải bạn gái của anh!”

Mới nghe được Âu Dương Tử Duy nói câu nói đầu tiên, lòng của cô liền lạnh hơn phân nửa.

“Cậu ấy nói, em đã từng đến công ty tìm cậu ấy vì kế hoạch sáp nhập công ty”

“Bởi vì em không muốn nhìn thấy tâm huyết ba em đã khổ sở xây dựng bị công ty anh thôn tính.” Đường Hân Hân không còn chút sức lực nào nói.

“Thôn tính? Sao lại là thôn tính? Sáp nhập với Khải Đạt, cơ hội công ty sẽ phát triển thành công ty đa quốc gia, rất nhiều công ty khác cũng hết sức tranh thủ cơ hội này, công ty Hân Quốc cũng là trải qua tranh đấu, mới có cơ hội được.”

Sau khi nghe xong, vẻ mặt Đường Hân Hân tái xanh.

Âu Dương Tử Duy nói tiếp: “Cho nên, Khải Hiên mới nói em vì công ty Hân Quốc mới tiếp cận anh.”

Đường Hân Hân đột nhiên trở nên ngây dại, hai vai cô rũ xuống, ngã ngồi trên bờ cát.

Âu Dương Tử Duy bị phản ứng của cô làm hân sợ hết hồn, nắm lấy vai của cô, lo lắng nói: “Hân Hân, em đừng tức giận, anh nói anh không tin Khải Hiên.”

Đường Hân Hân đột nhiên bịt miệng của hân, lẩm bẩm nói: “Anh đừng ồn ào, để em bình tĩnh suy nghĩ một chút.”

Chuyện gì xảy ra thế? Á Quân rõ ràng nói Hân Quốc có nguy cơ bị Khải Đạt thu mua, ba bởi vì không có người thừa kế sự nghiệp, nên muốn đem Hân Quốc nhượng lại cho Khải Đạt, nhưng lại không bỏ được, dù sao đây cũng là tâm huyết hơn nửa đời người của ông. Nhưng, sao Tử Duy lại nói là ba đang hết sức tranh thủ cơ hội sáp nhập này?

Đường Hân Hân vừa nghĩ đến đây, đột nhiên nhảy dựng lên.

“Hân Hân, em làm gì đấy?” Hân sợ hết hồn, cũng đứng lên theo.

“Về nhà!” Đường Hân Hân kéo Âu Dương Tử Duy hướng trở về nhà.

Cô phải đem mọi chuyện hỏi cho rõ ràng mới được!

Mà cô cũng biết, đáp án đang ở trên người ba cô cùng Á Quân.

Sau khi tạm biệt Âu Dương Tử Duy, Đường Hân Hân lập tức chạy thẳng tới nhà Trương Á Quân.

Đứng ở trước cửa, sức lực bàn tay của Đường Hân Hân toàn bộ nhấn mạnh trên chuông cửa, trong nháy mắt, bên trong nhà tiếng chuông vang lên, thật lâu không ngừng.

Ước chừng sau hai phút, cửa chính mới được kéo ra.

“Hân Hân?” Trương Á Quân khoác trên người chiếc choàng tắm, cầm trên tay một chiếc khăn tắm lớn, vừa lau mái tóc ướt nhẹp, vừa kinh ngạc nhìn Đường Hân Hân, “Có chuyện gì mà vội vã như vậy?”

Đường Hân Hân chỉ liếc anh ta một cái, rồi tự mình hướng phòng khách đi tới.

Trương Á Quân đóng cửa, cũng hướng phòng khách đi vào.

“Á Quân, kế hoạch công ty cùng Khải Đạt sáp nhập, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?” Đường Hân Hân trực tiếp hỏi, sau đó hướng ghế sa lon ngồi xuống, chờ Trương Á Quân cho cô một câu trả lời rõ ràng.

Trương Á Quân sau khi nghe hỏi xong, sững sờ tại chỗ, động tác lau tóc cũng ngừng lại.

Có lẽ do chột dạ, cũng có lẽ do cô đưa mắt nhìn chằm chằm khiến anh ta kinh hãi, vì vậy gương mặt tuần tú của anh ta chợt hồng, vội vàng dời tầm mắt đi.

“Ách. Hân Hân, em ngồi chơi một chút đã, anh đi pha cà phê.”

“Á Quân!” Đường Hân Hân bước lên ngăn anh ta muốn bỏ chạy, lạnh lùng nói: “Anh và ba tôi cuối cùng là đang làm cái trò quỷ gì?”

“Em đang nói gì thế?” Trương Á Quân càng thêm ra sức lau tóc, ý muốn che giấu vẻ không được tự nhiên của anh ta, “Chúng tôi nào có.”

“Tôi đã biết hết! Kế hoạch có liên quan đến công ty và Khải Đạt sáp nhập, tôi đều đã biết.” Đường Hân Hân không cho Trương Á Quân một cơ hội trốn tránh nào.

Trương Á Quân sững sờ nhìn cô.

“Á Quân, công ty căn bản không có xuất hiện nguy cơ, đúng hay không? Kế hoạch cùng Khải Đạt sáp nhập là cơ hội để công ty chuyển biến thành công ty có tầm cỡ quốc tế, là cơ hội công ty đang cố gắng tranh thủ, có đúng hay không?” Đường Hân Hân tiếp tục tiến đến gần hẳn.

“Hân Hân. Anh.” Trương Á Quân ấp úng, tay chân có vẻ luống cuống.

Nhìn ánh mắt trốn tránh của Trương Á Quân, Đường Hân Hân hiểu, “Nói như vậy, những lời Tử Duy nói đều là thật?” Đường Hân Hân kiệt sức dựa vào thành ghế. “Nói cho tôi biết, các người vì sao phải làm như vậy?”

“Hân Hân, đừng trách bác Đường, chỉ vì bác ấy muốn giúp anh.” Trên mặt Trương Á Quân có vẻ thẹn thùng.

“Giúp anh?” Đường Hân Hân nhú hai đầu lông mày thanh tú lại với nhau, “Anh nói ba tôi làm như vậy, là vì chúng ta. Ôi, Trời!” Hân Hân giơ tay lên vỗ mạnh vào trán.

“Hân Hân, anh biết rõ không nên dùng phương thức này, nhưng anh thật sự vô cùng hy vọng.” Trương Á Quân lúng ta lúng túng nuốt nước miếng, lại lấy can đảm nói tiếp: “Rất hy vọng ở cùng với em một chỗ, em cũng biết anh đối với em.”

“Á Quần, em hiểu rõ anh rất tốt với em, chỉ có điều, chuyện tình cảm. Em phải nói thế nào anh mới hiểu được? Chúng ta căn bản là không thể! Tình cảm của chúng ta giống như anh em, giống như bạn bè đơn thuần vậy!” Đường Hân Hân có chút tức giận.

“Không phải như vậy đâu, chỉ vì từ nhỏ chúng ta luôn ở bên nhau, lại quá thân mật, cũng thành thói quen, vì vậy, căn bản em cũng không xác định rõ tình cảm của mình.” Trương Á Quần gấp gấp nhắc nhở cô.

“Tình cảm của chính em, em dĩ nhiên sẽ biết! Cho dù hôm nay em vì ba em không thể không kết hôn, thì đối tượng cũng không thể là anh, anh hiểu không?” Cô kích động la ầm lên.

Trái tim Trương Á Quần giống như bị búa gõ một cái, bối rối, đau khổ ngay lập tức hiện lên khuôn mặt của anh ta.

Mình nói quá nặng lời rồi! Đường Hân Hân cảm thấy áy náy, mở miệng muốn an ủi vài câu, nhưng cuối cùng vẫn khẽ cắn môi, đem lời muốn nói nuốt xuống.

Như vậy cũng tốt, nếu như không cho hấn một chút kích động, chỉ sợ tiểu tử ngốc này sẽ luôn luôn một mực không chịu tỉnh ngộ.

Ai. Tình yêu, vẫn phải là hai bên tình nguyện mới được!

“Á Quần, những gì muốn nói em cũng đã nói rồi, hi vọng về sau, chúng ta vẫn bạn tốt, hàng xóm tốt.” Đường Hân Hân cương quyết nói, sau đó đứng lên, liếc mắt nhìn Trương Á Quần vẫn ngồi cứng đờ một chỗ, cau mày rời đi.

Nghe tiếng cửa đóng ầm lại, Trương Á Quần vùi mặt vào chiếc khăn khăn tắm.

Hết hy vọng rồi! Nỗ lực theo đuổi, ngày ngốc chờ đợi, đều không thể chiếm được trái tim cô, mình còn kiên trì gì nữa? Mình còn có thể không tỉnh ngộ sao?

Đường Hân Hân không còn chút sức lực nào bước chân vào phòng, trong phòng làm việc, Đường Quốc Sâm nghe tiếng động đi ra.

“Con gái, lại vừa đi chơi đùa ở đâu về thế?”

“Con mới từ nhà Á Quần về.” Đường Hân Hân vừa nói vừa đi về phòng .

“Thật chứ?” Nghe vậy, ánh mắt Đường Quốc Sâm sáng lên, trong lòng mừng rỡ.

Thấy Đường Quốc Sâm vẫn đi theo phía sau cô, dáng vẻ tò mò, Đường Hân Hân xoay người, chặn trước mặt ông.

“Ba, ba đừng giúp Á Quần ra chủ ý không tốt nữa có được hay không?” Cô nói thẳng vào vấn đề.

“Hả?” Đường Quốc Sâm sững sốt, lắc đầu cười nói: “Con gái, con nói gì thế? Ba làm sao.”

“Ba, chuyện kế hoạch sáp nhập công ty vào Khải Đạt, con biết tất cả rồi!”

“Hả? Con biết rồi sao?” Đường Quốc Sâm sững sốt, “Ai ui! Hân Hân, Ba tất cả đều chỉ vì con.”

“Ba, con không trách ba, nhưng làm như vậy ba sẽ hại Á Quần, ba biết không?”

“Sao mà hại được? Chỉ cần hai con.”

“Ba, con mệt rồi, bây giờ không muốn bàn tới chuyện này nữa.” Đường Hân Hân một câu chặn lại lời nói của Đường Quốc Sâm, sau đó xoay người vào phòng, trước khi đóng cửa lại còn nói: “Đừng uống phí tâm tư và công sức nữa, con cùng Á Quần không có khả năng đâu!”

13. Chương 7.1

Sau khi Âu Dương Tử Dục và Lưu Khải Hiền xảy ra chuyện không vui, giữa bọn họ. Có vẻ như có một chút thay đổi.

“Khải Hiền, trước kia chúng ta có đánh nhau? Hoặc là cãi nhau bao giờ chưa?” Âu Dương Tử Dục đột nhiên tò mò hỏi.

“Không có.” Lưu Khải Hiền lắc đầu, cười nhẹ.

“Không có sao? Lúc ở Mỹ cũng không có sao?”

“Không có.” Lưu Khải Hiền khẳng định: “Tình cảm của chúng ta rất tốt, giống như. Giống như anh em, nên không cãi nhau bao giờ.”

“Cậu thật là một người anh tốt.” Hắn có chút thương tiếc nói.

“Không.” Lưu Khải Hiền bật thốt lên, nhìn Tử Dục với vẻ mặt kinh ngạc, úp úp mở mở: “Ý tôi là, chúng ta không phải là anh em ruột thịt, nhưng tình cảm còn tốt hơn so với anh em ruột thịt nữa.”

Tử Dục cười cười, “Tôi biết, anh em ruột thịt còn không tốt bằng cậu đối tốt với tôi như vậy, giúp tôi như vậy!”

Lưu Khải Hiền yên lặng nhìn hắn, có chút thất thần.

“Khải Hiền? Cậu đang nghĩ gì thế? Nghĩ gì mà như mất hồn vậy?” Âu Dương Tử Dục hỏi làm gián đoạn mạch suy nghĩ của Lưu Khải Hiền.

Lưu Khải Hiền giật mình, chấn chỉnh lại suy nghĩ, vội vàng thu hồi tầm mắt.

“Không có. Không có gì, chỉ là nghĩ lại thời gian ở Mỹ. Đúng rồi, Tử Dục, cậu có nghĩ tới chuyện quay về Mỹ ít ngày hay không? Như vậy có lẽ đối với trí nhớ của cậu sẽ có ích hơn.”

“Không muốn.” Âu Dương Tử Dục không chút suy nghĩ lắc đầu từ chối: “Trước kia như thế nào tôi không nhớ rõ, nhưng tôi thấy bây giờ tôi đang rất vui vẻ, bởi vì tôi có Hân Hân.”

Vừa nghe đến hai chữ “Hân Hân”, Đôi mắt đang dịu dàng của Lưu Khải Hiền lập tức bắn ra những tia lạnh lùng như gai nhọn, khiến Âu Dương Tử Dục cảm nhận được ngay.

“Khải Hiền, tôi không biết tại sao cậu không thích Hân Hân, tôi cũng không yêu cầu cậu phải thích cô ấy, nhưng, tôi không muốn nghe thấy cậu chê bai hay chỉ trích cô ấy.” Vẻ mặt Âu Dương Tử Dục cương quyết và nghiêm túc, “Hân Hân đối với tôi rất quan trọng, tôi không cho bất kỳ người nào tổn thương cô ấy, cậu hiểu không?”

Gương mặt Lưu Khải Hiền lạnh như băng, sắc mặt trở nên tái nhợt.

Âu Dương Tử Dục có chút bất đắc dĩ đứng lên. Hiện tại biện pháp thông minh nhất, chính là nhanh chóng kết thúc chủ đề này, nếu không tình trạng lại tái diễn như cũ.

“Cậu đang bận! Không làm phiền cậu nữa.” Âu Dương Tử Dục nói xong, đứng dậy đi ra ngoài cửa.

Lưu Khải Hiền đưa mắt nhìn bóng dáng Tử Dục rời đi, nhịp tim đập thành thịch.

Anh ta đột nhiên cảm thấy, bóng dáng này trở nên thật xa lạ.

Anh ta khó khăn di chuyển đôi chân nãy giờ đứng yên bất động, ngồi vào ghế làm việc, chậm rãi kéo ngăn bàn dưới cùng, lấy ra một túi giấy màu nâu, đổ những giấy tờ bên trong ra.

Hơn mười tờ giấy, bên trong ghi lại tất cả mọi điều tra có liên quan đến bối cảnh của Đường Hân Hân, từ mẫu giáo đến tốt nghiệp đại học, nghề nghiệp, gia thế, tất cả mọi thứ, nhất là tình trạng quan hệ của cô với phái nam.

Nhìn tư liệu trên tay, trên khuôn mặt nhả nhận của Lưu Khải Hiền phủ lên một tầng tro tàn.

Tử Duy, tôi sẽ chứng minh cho cậu xem! Đường Hân Hân nhất định là có mưu đồ khác mới tiếp cận cậu, tôi sẽ chứng minh, tôi sẽ cho cậu thấy rõ bộ mặt thật của Đường Hân Hân!

Cất lại mớ tư liệu vào chỗ cũ, Lưu Khải Hiên cầm chìa khóa xe, vội vàng vàng đi ra khỏi văn phòng làm việc.

Một chiếc xe hơi hiệu BMW màu trắng toát dừng ở bên đường, dưới ánh mặt trời, có vẻ sáng lóa đến chói mắt!

Từ vị trí chỗ dừng xe hơi nhìn về phía trước, vừa đúng có thể quan sát được tình hình xe cộ lưu thông ở ngã tư, giao lộ giữa ngoại ô và thành phố. Lưu Khải Hiên ngồi ở vị trí lái xe, hai mắt nhìn chăm chăm vào bức tường bị hư hỏng phía trước mặt.

Đây chính là hiện trường nơi Âu Dương Tử Duy bị tai nạn xe cộ.

Lưu Khải Hiên đã tới đây liên tục mấy ngày rồi, mỗi lần tới vẫn đều như bây giờ, chỉ ngồi ở vị trí lái xe nhìn chòng chọc ngã tư đường phía trước, cặp mắt sâu xa thoáng hiện nét mong mỏi, nơi này là nơi làm Âu Dương Tử Duy bị mất trí nhớ, vì vậy anh ta phải từ nơi này xem xét lại quá khứ tai nạn của Âu Dương Tử Duy. Ngồi ở vị trí lái xe, Lưu Khải Hiên bất giác cau nhẹ chân mày, trong đầu không ngừng suy nghĩ.

Tử Duy vô duyên vô cớ đụng vào bức tường này, thật sự không hợp với lẽ thường! Mặc dù đây là ngã tư ngoại ô thành phố, bình thường xe cộ lưu thông rất thưa thớt, có thể vì vậy mà Tử Duy chủ quan lái xe nhanh một chút, nhưng. Cũng không thể vô duyên vô cớ gặp tai nạn như thế a!

Căn cứ theo phỏng đoán của cảnh sát, Tử Duy có thể là vừa lái xe vừa suy nghĩ, đột nhiên nghĩ ra chuyện gì đó nên muốn quay về, lại quên bên trái là bức tường, cho nên mới.

Bởi vì lúc ấy không có bất kỳ người nào chứng kiến, cảnh sát cũng chỉ có thể suy đoán. Nhưng, nếu không có người chứng kiến, vậy người báo án rốt cuộc là ai?

Đáng chết!

Lưu Khải Hiên nặng nề đập mạnh tay xuống vô lăng xe, sau đó, mở cửa xuống xe, hướng phía ngã tư đi tới.

Liên tục mấy ngày trôi qua, ở ngã tư này, ngoại trừ người lớn đi làm, trẻ em đi học, thì xe cộ qua lại rất ít, người qua lại còn ít hơn.

Hai tay anh ta dút vào túi quần, nhìn ngã tư đường một chút, sao đó ngẩng đầu lên nhìn sang tòa cao ốc trước mặt, và cuối cùng đi về hướng một công trường đang thi công.

Thật bất ngờ, trong công trường có một ông già mặc bộ quần áo cũ rách nhặt ve chai, đang ngồi bệt trên đất gõ vào một bình sắt.

Trên mặt Lưu Khải Hiên hiện ra một nụ cười yếu ớt, hướng về ông già nhặt ve chai đi tới.

“Oa? Anh! thật ngạc nhiên đó!” Âu Dương Tử Đức nhìn về phía Âu Dương Tử Duy đang ngồi trên ghế sa lon kêu to.

“Có tin tức gì mới sao? Gọi lớn tiếng như vậy!” Âu Dương Tử Duy liếc nhìn Âu Dương Tử Đức vừa đi vừa nhảy từ trên lầu xuống ngồi xuống bên cạnh mình cười, rồi lại cúi đầu tiếp tục xem tạp chí tiếng Anh đang cầm trên tay.

“Sao hôm nay anh lại ở nhà? Tối hôm nay chị Đường không phải có một buổi trình diễn thời trang sao? Sao anh không đi cổ vũ?” Âu Dương Tử Đức nhảy cả người đến bên cạnh Âu Dương Tử Duy, nhìn một bên mặt hần, khuỷu tay trái chống lên thành ghế, bàn tay ôm mặt, dựa nghiêng người vào thành ghế nhìn hần, nở nụ cười vẻ mờ ám, “Anh có thể bỏ được một ngày không gặp chị Đường sao?”

“Không nở!” Âu Dương Tử Duy liếc cô một cái, “Nhưng Hân Hân không cho phép anh đi, anh còn biết làm gì được?”

“Sao lại thế? Anh chị cãi nhau à?” Âu Dương Tử Đức hỏi, “Không đâu! Anh yêu chị Đường như thế, sao có thể cãi nhau với chị ấy được?”

“Ai nói tụi anh cãi nhau?” Hân lại liếc xéo cô một cái, “Vì Hân Hân sợ bị đám chó săn theo dõi! Lần trước anh đi xem cô ấy trình diễn thời trang ở khách sạn kia, sau khi buổi diễn kết thúc, lúc ra về thì ở cửa khách sạn đứng phải hai phóng viên, có một người nhận ra anh là tổng giám đốc tập đoàn Khải Đạt, người kia nói không giống, trong khi hai người bọn họ vẫn còn tranh luận, anh và Hân Hân cảm thấy không ổn, nhân cơ hội chạy mất.”

“Ha ha. Anh, bây giờ rốt cuộc anh biết tại sao lại muốn trốn tránh đám phóng viên chứ?” Cô nhớ lại thời gian khi Tử Duy được xuất viện, cô có nói cho hắn biết ở biệt thự để tránh đám phóng viên theo dõi, kết quả Tử Duy còn tưởng rằng mình là một ngôi sao điện ảnh!

“Không nghĩ tới danh tiếng của anh lại lớn như vậy.” Tử Duy cũng nở nụ cười theo.

“Hai phóng viên này thật đúng là ngu ngốc! Tự nhiên lại để cho tin tức lớn chạy mất. Haha.” Tử Đức ôm bụng cười to, “Nhưng thực sự cũng không phải bọn họ ngu ngốc, mà do anh thay đổi quá lớn.”

“Vậy sao? Thật như vậy sao?” Tử Duy nhăn mũi lại.

“Dĩ nhiên! Lấy ví dụ chuyện của chị Đường mà nói đi! Nếu không phải do anh bị mất trí nhớ, thì em thật sự không biết chị Đường là bạn gái của anh! Anh, trước kia anh thật đúng là tàn bạo ghê gớm, yêu đương và làm ăn đều giống nhau, thậm trọng từ lời nói đến việc làm, lại giữ bí mật.”

“Đợi chút.” Tử Duy giơ tay, ngăn Tử Đức nói tiếp, lông mày cau lại, “Tử Đức, em nói là trước kia, em căn bản không biết Hân Hân là bạn gái anh?”

“Đúng a! Anh không nói cho em biết.”

“Vậy. Trước kia em cũng không biết Hân Hân?”

“Dĩ nhiên em có biết chị Đường, chị ấy là người mẫu nổi tiếng.”

“Không, ý của anh là, em có thấy hai người anh ở chung một chỗ không? Thí dụ như, anh đưa cô ấy về nhà ăn cơm hoặc là cùng nhau tham dự hội nghị ...?”

“Vậy thì không có.” Tử Đức nhún nhún vai.

“Không có?” Tử Duy nhíu chặt lông mày.

Này. Sao có thể như thế chứ? Không ai biết Hân Hân là bạn gái của anh? Cho dù trước kia anh lạnh lùng như thế nào, nói năng thậm trọng như thế nào, thì ít nhất họ cũng từng gặp qua Hân Hân chứ!

Về mặt Tử Duy hồ nghi suy nghĩ, có chút thất thần, đến khi Tử Đức đẩy hắn một cái.

“Anh, đang suy nghĩ gì thế?”

Tử Duy phục hồi lại tinh thần, “Anh chỉ cảm thấy kỳ lạ, tại sao đến cả em cũng không biết Hân Hân là bạn gái anh?”

“Chuyện này thì có gì kỳ lạ? Trước kia Âu Dương Tử Duy tàn bạo như thế! Đừng nói chúng em không biết bạn gái của anh là ai, nếu như anh cố tình phong tỏa tin tức, em nghĩ ngay cả khi anh kết hôn, chúng em cũng còn chẳng hay biết gì!”

“Anh thật sự là người như vậy sao?” Tử Duy không thể nào tin nổi tính tình mình trước kia lại quái dị như thế, trái tim không khỏi dâng lên một nỗi bất an.

Tử Đức cười cười, “Đó là trước kia, anh bây giờ so với trước kia dường như là hai người khác nhau! Nhìn không ra bộ dạng anh bây giờ lại chung tình với chị Đường như thế, oa. Thật sự là đẹp trai!”

Tử Duy cười bóp nhẹ đầu mũi nhỏ của cô, cảm giác bất an cũng dần dần mất đi, “Vậy còn em? Hôm nay sao ngoan như vậy, không có hẹn sao?”

“Em gái anh kém như vậy sao?” Gương mặt tròn trịa của Tử Đức nở nụ cười ngọt ngào, “Em hẹn bạn đi xem phim, lát nữa anh ấy sẽ tới đón em.”

“Thật không? Bạn trai sao? Có thể giới thiệu cho anh trai biết không?”

Tử Đức phụt cười hì hì.

“Sao thế? Anh nói gì sai sao? Chẳng lẽ. . . . Anh biết cậu ta?”

“Đúng a! Anh ngẫm lại xem, trong số những người quen biết của anh, có ai thích hợp làm bạn trai em?”

Ánh mắt đang híp lại của Tử Duy đột nhiên trợn to, vẻ giật mình, “Không phải là Văn Thịnh chứ?”

“Bingo!” Tử Đức bày ra một tư thế chiến thắng, cười rất vui vẻ.

“Trời ơi! Hai người có quan hệ như vậy, sao anh lại không biết?” Vẻ mặt Tử Duy lộ vẻ kinh ngạc.

14. Chương 7 .2

“Anh, là do anh quên.” Gương mặt Tử Đức thoáng chốc đỏ hồng, “Thật ra thì, Văn Thịnh là vị hôn phu của em.”

“Cái gì?”

Cô trừng mắt liếc hắt một cái, chu cái miệng nhỏ nhắn, “Chẳng lẽ anh không thích Văn Thịnh?”

“Dĩ nhiên không phải! Văn Thịnh ưu tú như vậy, dĩ nhiên là anh thích cậu ấy, chỉ có điều. . . . Chỉ có điều em còn trẻ như vậy, hơn nữa còn đang đi học, sao lại đính hôn rồi hả?”

“Chỉ cần chúng em yêu nhau, vậy thì có quan hệ gì? Huống chi việc hôn sự này, từ khi ba còn sống đã cùng bác Hàn quyết định.”

“Là ý kiến của ba? Vậy em có yêu Văn Thịnh hay không?”

“Dĩ nhiên yêu! Em chưa bao giờ nghĩ em sẽ yêu người khác.” Tử Đức hạnh phúc nở nụ cười thỏa mãn.

Tử Duy nhìn Tử Đức một lát, lúc này mới yên tâm, nhưng ngay sau đó hình như lại nghĩ tới cái gì, lại lộ ra một nụ cười giả tạo.

“Chẳng trách Văn Thịnh không có việc gì vắng tới đây, anh còn tưởng rằng cậu ta thật sự quan tâm tới anh như vậy! Thì ra là anh nghĩ sai rồi.”

“Anh ——” Tử Đức còn muốn lên tiếng phản kháng, thì chuông cửa đột nhiên vang lên, “Văn Thịnh tới rồi, không nhiều chuyện với anh nữa, bái bai!”

Tử Đức nhảy xuống ghế sa lon, bỏ lại vẻ mặt dí dỏm, chạy ra cửa chính.

Nhìn bóng dáng mềm mại của Tử Đức dần dần biến mất ở cửa ra vào, Tử Duy không khỏi lắc đầu một cái. Hẳn thật sự không cách nào tưởng tượng được em gái mình vẫn còn như đứa bé, vui vẻ, thích làm nũng, mà đã có một vị hôn phu.

Nhưng, chuyện này không phải là chuyện tốt sao? Nam nữ trên thế gian này, có bao nhiêu người có tình giống như họ, lại có một tình yêu suôn sẻ như vậy?

Tình yêu suôn sẻ? Hẳn và Đường Hàn Hàn có sao?

Ấu Dương Tử Duy nghĩ đến chuyện này, cảm giác bất an lại trào dâng trong lòng.

Hắn buồn phiền nhìn đồng hồ, rồi đột nhiên đứng dậy.

Không được, hẳn phải đi xem Đường Hàn Hàn biểu diễn mới được! Ít nhất khi thấy cô, có thể làm cho hắn an tâm một chút.

“Má Vương, gọi chú Vương chuẩn bị xe, cháu thay xong quần áo sẽ đi ra ngoài.” Hắn vừa gọi, vừa đi lên lầu.

Buổi trình diễn trang phục có tên là “Giới thiệu trang phục tập hình mới nhất của mùa xuân” đang diễn ra trên sân khấu, tiết tấu âm nhạc trữ tình nhẹ nhàng vang lên.

Trên sân khấu, người mẫu có thân hình yếu điệu quyến rũ đang mặc một bộ trang phục xinh đẹp có một không hai, dáng đi uyển chuyển theo tiếng nhạc. Đèn flash lóe lên liên tục, người bên này ca ngợi, người bên kia bình luận, không khí hết sức náo nhiệt.

Trong một vị trí khuất nhất của Hội trường, một người đàn ông vóc người cao gầy, toàn thân phủ một bộ quần áo màu đen, vẻ mặt trầm lắng đang ngồi yên lặng quan sát.

Hắn và những người tham dự hội nghị đúng là khác biệt, trong tay hắn không có máy chụp hình để chụp những bóng hình xinh đẹp, cũng không cùng người khác châu đầu ghé tai thì thầm thảo luận sáng tạo trang phục này, khả năng cảm nhận kia, thiết kế cắt may như thế nào.

Cả buổi, hắn chỉ lẳng lặng ngồi ở đó, ánh mắt lạnh lẽo phát ra những tia sáng sắc nhọn như một lưỡi dao, xuyên qua đám người, bắn thẳng lên sân khấu mỗi khi có người mẫu biểu diễn, nhất là khi người mẫu đó lại chính Đường Hân Hân.

Buổi trình diễn chuẩn bị kết thúc, hội trường vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt, hắn không có tham dự vào những hồi vỗ tay mang tính chất lịch sự và khen tặng này, chỉ lấy túi áo ra một cây bút ngòi vàng, viết lên trên tấm danh thiếp mấy dòng, rồi tìm đến một nhân viên đang làm việc sau hậu trường.

“Thưa cô, làm phiền cô mang danh thiếp này giao cho cô Đường Hân Hân được không?” Giọng nói của anh ta có vẻ khách khí và thành khẩn nhờ vả.

“Không có gì.” Tác phong nhã nhặn, lịch sự của hắn đã chiếm được cảm tình của cô nhân viên, cô ta nhìn hắn một cái, rồi hớn hờ đáp ứng.

“Cám ơn cô, làm ơn cần phải giao tới chính tay cô ấy, hẹn gặp lại.” Hắn khẽ mỉm cười, đi ra khỏi hội trường biểu diễn.

Xuống sân khấu, Đường Hân Hân ngồi vào trước bàn trang điểm, tẩy đi lớp trang điểm rất đậm trên mặt.

Elle – người đại diện của Đường Hân Hân - mang theo vẻ mặt yêu thích và ngưỡng mộ, một tay khoác lên vai Đường Hân Hân, một tay đem tấm danh thiếp đặt lên trên bàn trang điểm, nhìn Đường Hân Hân trong gương đang tẩy lớp trang điểm trên mặt.

“Một người ái mộ nữa xin quỳ gối dưới chân người đẹp!”

Đường Hân Hân mở đôi mắt to quét qua Elle một cái, trên mặt không có bất kỳ biểu hiện gì.

Elle không để ý tới ánh mắt đang nhìn mình chằm chằm, vẫn cứ cười hì hì.

“Những người xinh đẹp thật sự là khác biệt! Công việc như ý, tình trường hoan hỷ, hơn nữa còn có người theo đuổi không ngừng, ngày nào cũng có thể hưởng thụ sự dịu dàng đến khôn cùng, thật hạnh phúc! Cô xem, Âu Dương công tử của cô không tới, lập tức đã có người khác bổ sung.”

Đường Hân Hân dùng sức rút giấy lau lớp phấn dày trên mặt.

“Cô thêm muốn có người hâm mộ như vậy thì tặng cho cô đây.” Đường Hân Hân vừa nói, vừa liếc nhìn vào tấm danh thiếp để trên bàn.

Tuy nhiên khi vừa liếc qua, cô liền mở to cặp mắt, nhanh chóng nhặt tấm danh thiếp kia lên.

Sau lưng Elle cũng gí sát khuôn mặt lại gần tấm danh thiếp, hí mắt nhìn chăm chú tên tuổi trên danh thiếp, “Cố vấn tập đoàn Khải Đạt, Lưu Khải Hiên.”

“Elle, có điện thoại.” Một người nhân viên khác từ ngoài vách ngăn gọi vọng vào.

“Nghe rồi!” Elle bỏ lại Đường Hân Hân, chạy đi nghe điện thoại, mới đi có mấy bước, lại quay đầu lại nhìn Đường Hân Hân nói: “Phía sau hình như có lời nhắn lại.”

Đường Hân Hân sửng sốt, vội vàng lật qua phía sau —

Cô Đường, có chuyện muốn hỏi, xin cô tới lầu một của quán cà phê phía sau hội trường để gặp mặt, Cảm ơn.

Chữ viết có phần giống chữ của học sinh tiểu học viết ra, vừa nhìn liền biết chữ viết của người không có sở trường viết chữ Trung Quốc.

Nhìn mấy chữ viết cứng rắn đó, cả cơ thể của Đường Hân Hân căng thẳng dựa hết vào thành ghế, một dự cảm chẳng lành bỗng dưng trỗi dậy . . .

“Chú Vương, chú có thể chạy nhanh hơn một chút không?” Ngồi ở ghế sau, Âu Dương Tử Dục liên tiếp nhìn đồng hồ đeo tay.

“Cậu Âu Dương, nhanh hơn nữa sẽ xảy ra chuyện.” Chú Vương vẫn thong thả ung dung.

“Nhưng, cứ chạy tốc độ như chú, khi tới nơi Hân Hân đã sớm rời đi.” Âu Dương Tử Dục có chút không nhẫn nại.

“Trước tiên cậu có thể gọi điện cho cô ấy, nói cô ấy chờ cậu!”

“Không được, tôi muốn tạo cho cô ấy một bất ngờ.” Trong lúc vô tình, Âu Dương Tử Dục lộ ra một nụ cười tươi tắn.

Chú Vương xuyên qua kính chiếu hậu nhìn hần một cái, nheo mắt lại, khẽ cười, rồi tăng tốc độ xe nhanh hơn một chút.

Xe mới đến cửa khách sạn, Âu Dương Tử Dục không kịp chờ đợi liền nhảy xuống xe.

“Chú Vương, không cần chờ cháu, chú về trước đi.” Lời vừa mới dứt, hần liền hai bước đi, ba bước chạy hướng về hội trường.

Buổi trình diễn mới vừa kết thúc, Hân Hân có thể chưa rời đi!

Mới đi ra khỏi thang máy, Âu Dương Tử Dục liền chạm mặt Elle.

“A? Ngài Âu Dương, sao giờ ngài mới đến? Buổi trình diễn đã kết thúc rồi!”

Kể từ khi Tử Dục nhận định Đường Hân Hân là bạn gái hần, mỗi khi Đường Hân Hân biểu diễn, nhất định có thể thấy Âu Dương Tử Dục, Elle vì vậy cũng từng có duyên gặp hần vài lần.

“Tôi tới đón Hân Hân. Đúng rồi, cô Elle, Hân Hân có ở bên trong không?”

“Cô ấy mới vừa có chuyện đi trước rồi!”

“Vậy sao” Âu Dương Tử Dục có vẻ thất vọng, “Vậy cô có biết cô ấy đi đâu hay không?”

Có chuyện gì xảy ra sao? Rốt cuộc là chuyện gì?

Elle lắc đầu một cái, Đường Hân Hân đi lúc cô đang nghe điện thoại.

“Như thế này đi, ngài chờ một chút, tôi đi hỏi xem sao.” Thấy nét mặt Âu Dương Tử Dục có vẻ mất mát, khiến cô không nở lòng.

“Cảm ơn cô.” Hần lại nổi lên hi vọng.

Chỉ chốc lát sau, Elle mỉm cười quay về, “Có một người bạn tìm cô ấy, cô ấy có thể ở lầu một quán cà phê phía sau.”

“Cảm ơn!” Gương mặt tuần tú của Âu Dương Tử Dục hiện lên một nụ cười, sau đó vào thang máy đi xuống lầu.

Vừa đến lối vào quán cà phê, Âu Dương Tử Dục lập tức nhìn thấy Đường Hân Hân, hần cười tươi rói, vừa mới tính cất bước đi qua, lại đột nhiên giật mình ——

Là Khải Hiên? Hần tìm đến Hân Hân làm gì?

Gương mặt tuấn tú của Âu Dương Tử Duy tràn đầy tức giận, gần như muốn xông tới chất vấn Khải Hiên một trận. Cho dù là bạn tốt, anh ta cũng không có quyền can thiệp vào thế giới tình cảm của hắn!

Nhưng, trong khoảnh khắc, một ý niệm khác lại thoáng qua đầu hắn.

Chẳng lẽ Khải Hiên. Cũng yêu Hân Hân sao? Hân Hân quyến rũ như vậy, Khải Hiên có yêu cô ấy cũng không có gì là lạ! Cho nên, anh ta mới khẳng khái nói rằng Hân Hân không phải bạn gái của hắn, cho nên, ở sau lưng hắn, len lén tìm đến cô

Hắn cố gắng đè nén cảm xúc phức tạp diễn ra trong lòng, vòng qua cửa bên kia, đi vào quán cà phê, ngồi ở vị trí sát vị trí của Đường Hân Hân và Lưu Khải Hiên được ngăn cách bằng một bức vách thủy tinh màu có khắc hoa văn.

Hắn nhất thiết phải làm sáng tỏ mối quan hệ giữa bọn họ, hoặc mục đích Lưu Khải Hiên tìm đến Đường Hân Hân làm gì.

15. Chương 8 .1

“Cô Đường, tôi vì chuyện tình cảm của Tử Duy nên mới tới tìm cô.” Lưu Khải Hiên lạnh nhạt nói, hai mắt anh ta nhìn dán vào chiếc áo khoác Jean trên người Đường Hân Hân.

Thật là đủ gọn gàng và dứt khoát!

Đường Hân Hân hơi chấn động một cái, hai tay đặt dưới gầm bàn nắm vào nhau thật chặt, “Tôi biết.”

Mặc dù sớm đã chuẩn bị tâm lý, nhưng tim cô vẫn đập rộn lên.

“Rất tốt, vậy cô cũng biết mục đích tôi tới đây là gì chứ?” Anh ta nhấp một ngụm cà phê.

Đường Hân Hân mấp máy môi, lắc đầu.

“Không sao, tôi tới đây mục đích muốn nói cho cô biết.” Lưu Khải Hiên ngẩng đầu lạnh lùng liếc nhìn cô, “Tôi hy vọng cô nên rời xa Tử Duy đi.”

Đường Hân Hân chợt ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn anh ta, đôi môi mím màng run rẩy không thể nói được câu nào.

“Tôi không biết rốt cuộc cô có âm mưu gì, nhưng trò chơi này đã đến lúc kết thúc rồi!”

Đường Hân Hân chấn động, “Tôi. Tôi không hiểu ý của anh.”

“Phải không?” Giọng điệu của hắn lạnh như băng, “Ý của cô là, muốn tôi nói thẳng ra? Tốt lắm. Cô cần bản không phải là bạn gái của Tử Duy, tôi không biết tại sao cô thừa dịp Tử Duy bị mất trí nhớ mà giả mạo làm bạn gái của cậu ấy, nếu như chỉ vì chơi đùa thì tốt, tôi hy vọng cô nên dừng lại ở đây; nếu như vì công ty của ba cô, vậy cô có thể nói ra điều kiện, trong phạm vi năng lực của tôi, tôi nhất định sẽ đáp ứng với cô.”

“Không! Không phải như anh nói.” Đường Hân Hân cố gắng không chế cảm xúc, nuốt nước miếng một cái, khó khăn nói: “Tôi yêu Tử Duy, chúng tôi thật lòng yêu nhau.”

“Không cho phép cô lừa gạt Tử Duy!” Lưu Khải Hiên đột nhiên giận dữ gầm nhẹ một tiếng, trong mắt bắn ra những tia hung ác.

Đường Hân Hân rất sợ hãi, vẻ mặt có vẻ kinh ngạc, không giải thích được

Lưu Khải Hiên dường như cũng cảm thấy mình thất thố, hít một hơi thật sâu, ổn định lại tâm trạng.

Anh ta phải cố gắng giữ đầu óc tỉnh táo, kích động là hồng việc, trước khi nói chuyện rõ ràng với Đường Hân Hân, tuyệt đối không thể vì kích động mà làm hư việc lớn!

“Cô Đường, cô nói đi, cô muốn như thế nào mới bằng lòng buông tha cho Tử Duy?” Anh ta hỏi.

Đường Hân Hân bất đắc dĩ cười khổ, “Anh Lưu, Anh có thể nói cho tôi biết, tại sao anh lại phản đối tôi và Tử Duy yêu nhau không?”

“Bởi vì cô vốn không phải là bạn gái của cậu ấy, cô giả mạo là bạn gái chỉ để làm tổn thương cậu ấy, cô biết không?”

Đường Hân Hân sửng sốt, không phản bác được.

Không sai! Là do cô làm tổn thương Tử Duyệt! Những chuyện này cô đã sớm hiểu, bây giờ Lưu Khải Hiên lại tàn nhẫn nhắc nhở cô. Một nỗi chua xót nhanh chóng dâng lên trong ngực, xông lên chớp mũi, rồi từ từ xông lên khóe mắt.

Lưu Khải Hiên tiếp tục nói: “Tử Duyệt sớm muộn gì cũng sẽ khôi phục trí nhớ, một khi cậu ấy khôi phục trí nhớ, âm mưu của cô cũng sẽ bị phơi bày, mục đích của cô cũng liền.”

“Tôi không có âm mưu gì, cũng không có mục đích gì.” Trong mắt cô đọng đầy nước mắt nói.

“Vậy sao? Vậy cô bố trí ra trận kia tai nạn xe cộ kia là vì cái gì?”

Trái tim Đường Hân Hân kinh hoàng nảy mạnh một nhịp, sợ hãi nhìn Lưu Khải Hiên đang lạnh nhạt hỏi.

Không! Đó không phải là bố trí! Là ngoài ý muốn. Chỉ là ngoài ý muốn.

Trong lòng Đường Hân Hân gào thét lên, nhưng miệng một câu cũng không thốt ra được.

“Là cô, có đúng hay không? Cái cô tóc dài, mặc áo khoác Jean là cô, có đúng hay không? Tử Duyệt chính vì muốn né tránh cô bất thành linh xuất hiện, nên mới bị đụng vào tường, có đúng hay không?” Anh ta lạnh lùng tàn nhẫn đưa mặt sát vào mặt cô, “Cô còn có thể nói đó không phải là âm mưu sao? Cô còn có thể nói cô không có mục đích sao?” Chỗ ngồi gần cách bằng bức vách thủy tinh màu có hoa văn đột nhiên truyền đến tiếng ly tách cả phê đụng chạm vào nhau. Nhưng bọn họ không ai còn tâm trạng chú ý đến.

Đường Hân Hân lắc đầu, nghẹn ngào nói: “Tôi không có. Đây chẳng qua là ngoài ý muốn.”

Lưu Khải Hiên dường như là cố tình muốn uy hiếp cô, tuyệt không buông lỏng.

“Ngoài ý muốn? Nếu như là ngoài ý muốn, tại sao sau khi báo cảnh sát xong cô lại biến mất? Tại sao cô không nói cho Tử Duyệt biết chân tướng sự thật? Tại sao không nói cho cậu ấy, cô không phải là bạn gái cậu ấy? Tại sao không nói cho cậu ấy, là do cô khiến cậu ấy bị đụng xe?” Nước mắt Đường Hân Hân tuôn trào như đê vỡ, đôi tay cô bịt lấy miệng, khóc nức nở.

Gần như trong cùng một thời gian, người khách ngồi bàn bên cạnh đập mạnh tay lên bàn, sau đó đứng dậy

“Tử Duyệt?” Lưu Khải Hiên và Đường Hân Hân nhìn thấy hắn, cùng kêu lên sợ hãi.

Toàn thân Âu Dương Tử Duyệt khẽ run, sắc mặt lúc xanh lúc trắng. Hắn không thể tin lắc đầu, trong miệng thì thào:

“Không. Không phải sự thật. Đây không phải là thật.”

Hắn đau đớn nhìn Đường Hân Hân, sau đó hét lớn một tiếng, lao ra khỏi quán cà phê.

“Tử Duyệt.” Lưu Khải Hiên đuổi theo.

Đường Hân Hân ngây dại, trong đầu trống rỗng, hoàn toàn không có suy nghĩ gì.

Đột nhiên, ngoài quán cà phê truyền tới một tiếng va chạm lớn, tiếp theo là một loạt tiếng thét chói tai.

Đường Hân Hân chấn động, chạy như điên ra khỏi quán cà phê.

Chỉ thấy trên đường, Âu Dương Tử Duyệt ngã vào phía dưới gầm một chiếc xe hơi.

Lưu Khải Hiên kinh hoàng quỳ rạp xuống bên cạnh hắn, hướng về nhân viên ở cửa khách sạn nói:

“Gọi xe cứu thương! Nhanh lên một chút! Gọi xe cứu thương.”

Đường Hân Hân kinh sợ chạy tới, “Tử Duyệt.”

Cô ngồi xổm xuống khóc nức nở, vuốt ve khuôn mặt không có chút huyết sắc nào của Âu Dương Tử Duyệt.

Lưu Khải Hiên đẩy mạnh tay cô ra, găm lên: “Cút ngay! Tôi không cho phép cô đụng vào người cậu ấy. Tử Duyệt là của tôi. Ai cũng không được phép đụng vào cậu ấy.”

Tim Đường Hân Hân đập mạnh, nhìn anh ta, không biết nên làm thế nào cho phải.

Trong phòng bệnh hạnh nhất rộng lớn và thoải mái, Lưu Khải Hiên ngồi bên cạnh giường bệnh một tắc cũng không rời, chăm chú nhìn Âu Dương Tử Duyệt đang nằm trên giường không hề có bất cứ một cử động nhỏ nào.

Trải qua quá trình cấp cứu, trừ chân trái bị gãy xương và một chút tổn thương trầy xước ở ngoài da, Âu Dương Tử Duyệt cũng không bị vết thương nguy hiểm nào khác, nhưng hắn đã hôn mê hai ngày một đêm rồi.

Ngoài phòng bệnh, Đường Hân Hân ôm chân ngồi bệt trên sàn nhà, đôi mắt mất đi vẻ tinh anh thường ngày và khô ráo không còn một giọt nước mắt.

Cô chỉ là ngơ ngẩn ngẩn ngẩn ngồi ở đó chờ, chờ cái gì? Cô cũng không biết! Bởi vì cô vốn không được phép bước vào phòng bệnh một bước!

Một lần nữa Âu Dương Tử Duyệt bị tai nạn xe cộ đưa vào bệnh viện, tất cả mọi ánh mắt bắn về phía cô, giống như những mũi tên nhọn hoắt hung hăng đâm vào trái tim cô rỉ máu.

Cô không muốn giải thích, không cầu xin sự tha thứ, cũng không hy vọng xa vời được tha thứ, chỉ hy vọng có thể thấy mặt Tử Duyệt.

Cô phải nói cho Tử Duyệt biết —— cô thật sự yêu hắn, cô không có lừa gạt hắn, cô không dám nói cho hắn biết chân tướng sự thật, là bởi vì cô sợ hắn rời bỏ cô mà đi.

Đầu kia hành lang đột nhiên vang lên tiếng bước chân chậm rãi, Đường Hân Hân ngẩng đầu lên nhìn người đang đi tới.

Là Hàn Văn Thịnh cùng Âu Dương Tử Đức. Một Âu Dương Tử Đức không còn sôi nổi, hoạt bát nữa, mà hiện giờ thần sắc có vẻ ảm đạm, tâm trạng không tốt.

Từ xa, Âu Dương Tử Đức lườm cô một cái, “Hừ” một tiếng, sau đó quay đầu đi thật mạnh.

“Tử Đức, không nên như vậy.” Hàn Văn Thịnh kéo kéo tay Tử Đức.

“Cô ta hại anh trai em thành ra như vậy, anh còn muốn em phải như thế nào đối với cô ta?” Âu Dương Tử Đức tức giận nói, rồi lại trợn mắt nhìn cô một cái.

“Hân Hân hại Tử Duyệt bị đụng xe, là do cô ấy không đúng, nhưng do Tử Duyệt kiên quyết coi cô ấy là bạn gái.” Hàn Văn Thịnh dẫu sao cũng tương đối hiểu lý lẽ, quan sát mọi chuyện cũng không chỉ nhìn mặt ngoài.

“Cô ta có thể nói a! Mất trí nhớ là anh trai em, chứ không phải là cô ta!”

“Không phải anh đã nói qua với em rồi sao? Hân Hân đã từng đến bệnh viện tìm anh, nói cho anh biết cô không phải bạn gái Tử Duyệt, là do anh cầu xin cô ấy tiếp tục giả mạo là bạn gái Tử Duyệt.”

“Đó là bởi vì anh không biết người hại anh em bị đụng xe chính là cô ta” Âu Dương Tử Đức vẫn chưa nguôi giận, “Cô ta phải nói ra chứ!”

“Là chúng ta không cho cô ấy cơ hội, không phải là cô ấy không nói. Hôm đó anh có một ca phẫu thuật rất gấp.” Hàn Văn Thịnh vẫn vì lúc ấy không thể nghe Đường Hân Hân nói ra sự thật mà cảm thấy ân hận.

“Bất kể nói thế nào, lần này anh trai em không có sao coi như xong, ngộ nhỡ có chuyện gì xảy ra. Cả đời em cũng sẽ không tha thứ cho cô ta!”

16. Chương 8 .2

“Tử Duy sẽ không có việc gì.” Hàn Văn Thịnh xoa xoa mái tóc mình màng của cô, nhẹ nhàng nói: “Những lúc em tức giận thật không đáng yêu!”

“Người ta lo lắng cho anh trai mà!” Âu Dương Tử Đức chu cái miệng nhỏ nhắn. Bước chân đã đến gần trước cửa phòng bệnh.

“Anh biết! Nhưng trong lòng Hân Hân cũng không dễ chịu a!”

Hai người đi tới trước mặt Đường Hân Hân, Hàn Văn Thịnh nhìn cô cười khách khí một tiếng, còn Âu Dương Tử Đức vẫn bĩu môi.

“Tử Đức, van xin em, cho chị gặp Tử Duy, có được hay không?” Đường Hân Hân cầu khẩn.

Âu Dương Tử Đức bĩu môi, “Anh trai tôi không quen biết cô, cô gặp anh ấy làm gì?”

Hàn Văn Thịnh lập tức cầm tay Tử Đức, sau đó nói với Hân Hân: “Hân Hân, bây giờ Tử Duy vẫn còn hôn mê bất tỉnh, bây giờ cô gặp cậu ấy cũng vô ích, tôi nghĩ, trước hết cô nên về nghỉ ngơi đi, chờ cậu ấy tỉnh lại, cô sẽ quay lại gặp sau, có được hay không?”

“Nhưng mà, tôi thật sự rất muốn gặp anh ấy.” Nói xong, nước mắt cô lại rớt xuống.

Trong mắt Âu Dương Tử Đức cũng hiện lên chút không đành lòng, dù sao cô cũng đã từng thần tượng Hân Hân như vậy, còn từng đối đãi với cô ấy như chị dâu tương lai, “Chị cầu xin tôi cũng vô dụng, là do anh Lưu không cho phép chị vào gặp anh ấy.”

Đường Hân Hân đột ngột nắm chặt tay Âu Dương Tử Đức, “Tử Đức, em giúp chị cầu xin anh ta, có được hay không? Em hãy giúp chị.Chị chỉ muốn nhìn Tử Duy một chút. Chỉ cần thấy mặt là được rồi.”

Một cô gái hiền lành như Tử Đức làm sao chịu nổi sự van xin đau khổ của Đường Hân Hân? Cô cũng không kềm chế được khóc to.

“Chị Đường, đừng làm như vậy.” Cô vừa khóc vừa cầm tay Đường Hân Hân, “Em cũng không hy vọng thấy anh chị như vậy, em luôn hy vọng chị và anh trai em yêu nhau. Nhưng, ngộ nhỡ sau khi anh trai em tỉnh lại, không tha thứ cho chị, vậy chị phải làm sao?”

Đường Hân Hân ngậy ngẩng cả người!

Đúng a! Nếu sau này Tử Duy tỉnh lại, nhất quyết không tha thứ cho cô..., cô nên làm cái gì? Cô yêu hân như vậy a.

“Chị chỉ muốn gặp anh ấy một lần, sau khi gặp, chị sẽ lập tức rời xa anh ấy, vĩnh viễn sẽ không gặp lại nữa.” Cô bình tĩnh nói, nước mắt không chế không được lại chảy xuống hai má.

“Chị Đường.”

Âu Dương Tử Đức còn đang muốn nói tiếp, thì cửa phòng bệnh đột nhiên mở ra, gương mặt lạnh như băng của Lưu Khải Hiên xuất hiện ngay cửa.

“Tôi đồng ý cho cô gặp.”

Ngoài cửa tất cả ba người đều ngạc nhiên nhìn anh ta.

“Tôi đồng ý để cô gặp Tử Duy, nhưng với một điều kiện, cô phải tuân thủ cam kết cô vừa mới nói, sau khi gặp cậu ấy xong, cô sẽ rời xa cậu ấy, không gặp lại cậu ấy nữa. Cô làm được không?”

Đôi mắt ngập nước, Đường Hân Hân cắn môi, thần thờ gật đầu.

“Vậy thì tốt! Hết hôm nay, tôi không muốn nhìn thấy cô nữa.” Nói xong, Lưu Khải Hiên xoay mặt nhìn Hàn Văn Thịnh và Tử Đức, nói tiếp: “Tử Đức, em ở đây với anh trai em. Anh về công ty một chuyến. Văn Thịnh, chờ khách vào thăm bệnh xong, xin mời khách rời đi.”

Nói xong, anh ta đi về phía cuối hành lang.

Hàn Văn Thịnh tiến hành kiểm tra lấy lệ cho Âu Dương Tử Dục xong, ghi hồ sơ bệnh án, rồi đứng dậy.

“Hân Hân, cô ở đây chăm sóc cho Tử Dục, tôi và Tử Đức ở phòng trực, nếu như Tử Dục có gì bất thường, hãy bấm chuông đầu giường báo cho chúng tôi biết.” Hàn Văn Thịnh chỉ chỉ nút màu đỏ đầu giường.

“Cám ơn hai người.” Cô cảm kích nhìn bọn họ.

Hàn Văn Thịnh mềm mỏng cười, “Cô phải chú ý một chút, Tử Dục sẽ tỉnh lại bất cứ lúc nào”

“Tôi biết rồi, tôi sẽ chú ý.”

Hàn Văn Thịnh mỉm cười với cô, rồi cùng Tử Đức đi ra khỏi phòng bệnh, đóng cửa lại.

Đường Hân Hân ngồi ở mép giường, nước mắt chảy ròng ròng xuống hai gò má, đôi mắt mở to tham lam nhìn gương mặt tái nhợt kia.

Đây là nàng lần cuối cùng cô có thể nhìn thấy hắn, tốt hơn hết là cô nên khắc sâu gương mặt hắn vào trong tim, cho dù sau này không gặp lại hắn nữa, cô cũng sẽ không sợ.

Những giọt nước mắt rơi xuống thành dòng, rơi cả vào bàn tay to lớn của Tử Dục. Đường Hân Hân hoảng hốt, vội vàng lau đi vệt nước mắt trên tay hắn, chỉ có điều, vừa đụng nhẹ như vậy, cô liền không buông tay hắn ra được nữa.

Cô cẩn thận tỉ mỉ dùng hai bàn tay nhỏ bé nâng bàn tay to lớn của hắn, dùng gò má mịn màng, lạnh như băng của cô nhẹ nhàng cọ cọ vào tay hắn.

“Tử Dục, anh có nghe thấy em nói gì không? Em là Hân Hân đây.”

Trên giường, Âu Dương Tử Dục vẫn ngủ say như cũ.

“Thật xin lỗi, Tử Dục, không phải em cố ý muốn hại anh xảy ra tai nạn xe cộ. Em theo anh chỉ vì muốn nói chuyện với anh. Nói chuyện về công ty của ba. Em cho rằng anh muốn mua công ty của ba, cho nên mới.” Lệ cũ vừa lau đi, lệ mới lại tuôn tràn, “Tử Dục, xin hãy tin em.”

Cô đưa mắt nhìn gương mặt tuấn tú nhưng không có chút phản phản ứng, chậm rãi nghiêng người, làn môi ướm nhẹ nhàng in trên trán, trên chóp mũi của hắn, cuối cùng nhẹ nhàng rơi vào đôi môi hấp quyến rũ nhưng lại không có chút huyết sắc nào của hắn.

“Làm sao đây? Tử Dục. Cuộc sống sau này không có anh, em phải làm sao?”

Cuối cùng không thể chống đỡ được sự chua xót đang dâng trào trong ngực, cô bất chấp tất cả vùi mặt vào lồng ngực vững chãi của hắn kêu gào, cho nên cô không phát hiện được hai mắt đang khép chặt của Âu Dương Tử Dục lặng lẽ chảy ra hai dòng lệ.

Âu Dương Tử Dục kiệt sức, chậm rãi mở hai mắt ra, đập vào tầm mắt đầu tiên, là một người mặc áo choàng trắng - Hàn Văn Thịnh, rồi tới gương mặt không biết là đang khóc hay đang cười – em gái đáng yêu Âu Dương Tử Đức, cuối cùng là gương mặt xem ra hết sức mệt mỏi - Lưu Khải Hiên.

“Anh, anh đã tỉnh?” Âu Dương Tử Đức mừng rỡ rơi nước mắt, nắm tay của hắn thật chặt.

“Không sao, tỉnh lại là không có chuyện gì rồi.” Hàn Văn Thịnh vừa nói vừa mỉm cười và điền các thông tin cần thiết vào hồ sơ bệnh án đang cầm trên tay.

Âu Dương Tử Dục nhìn đoàn người một cái, không còn chút sức lực nào chỉ mấp máy đôi môi, nói: “Công ty như thế nào?”

Hàn Văn Thịnh và Âu Dương Tử Đức đồng thời mở lớn hai mắt, miệng há lớn đến nỗi có thể nhét vừa một quả bóng bàn.

“Công ty tất cả đều bình thường. Tình hình buôn bán kinh doanh so sánh với cùng kỳ năm ngoái hơi kém hơn một chút, nhưng mà đây chỉ là do chịu sự tác động của suy thoái kinh tế toàn cầu, môi trường ở đâu

cũng đều như vậy cả, nhìn chung, mọi việc khá ổn định.” Lưu Khải Hiên vẫn như trước kia phụ trách báo cáo, trên mặt có vẻ thoải mái, hài lòng nở cười.

“Anh, anh.” Về mặt Âu Dương Tử Đức vẫn còn kinh ngạc.

“Yên tâm, anh không sao.” Âu Dương Tử Duy nhắm lại mắt, cố hết sức khẽ mỉm cười.

“Tử Duy, bây giờ không nên nói nhiều như vậy, thân thể của anh bây giờ còn rất suy yếu, phải nghỉ ngơi nhiều.” Lưu Khải Hiên lại quay đầu lại nhìn Tử Đức nói: “Tử Đức, em gọi điện thoại gọi má Vương chuẩn bị thức ăn có nhiều dinh dưỡng một chút, rồi nói chú Vương mang tới đây, Tử Duy chắc đói bụng rồi.”

“Vâng.” Tử Đức nhanh chóng đi đến bên cạnh ghế sofa, cầm điện thoại di động lên.

Hàn Văn Thịnh nhìn đồng hồ đeo tay, “Tôi phải đi kiểm tra các phòng bệnh khác, Tử Duy, cậu nghỉ ngơi một chút đi, tối nay tôi lại tới thăm cậu.” Hấn lại chuyển hướng nhìn Lưu Khải Hiên, nói tiếp: “Khải Hiên, trước tiên không nên bàn công việc với cậu ấy, để cậu ấy nghỉ ngơi cho khỏe đã.”

“Tôi biết rồi.”

Âu Dương Tử Duy nhìn về phía Lưu Khải Hiên: “Khải Hiên, mấy ngày nay thật vất vả cho cậu.”

“Đừng nói như vậy, cậu không sao, thì tôi yên tâm rồi.”

“Tôi không sao, cậu nên về nghỉ ngơi đi! Mấy ngày nay cậu cũng đủ mệt mỏi rồi.”

Hấn phát giác Lưu Khải Hiên rõ ràng gầy đi không ít.

“Tôi không mệt, tôi vẫn còn có thể chăm sóc cậu.”

“Thôi cậu về đi! Có Tử Đức ở đây chăm sóc tôi là được.”

“Chuyện này.”

“Về đi!” Âu Dương Tử Duy nở nụ cười rất gượng gạo.

Lưu Khải Hiên hiểu ý cười một tiếng, Tử Duy tỏ ý khen ngợi, dù có cực khổ hơn nữa anh ta thấy cũng đáng giá!

“Được rồi, vậy tôi đi về trước, tốt nhất cậu nên nghỉ ngơi.”

Sau khi Lưu Khải Hiên đi, trong phòng bệnh chỉ còn lại hai anh em.

“Anh, để em giúp anh gọt lê, trước tiên lấp đầy bao tử đã.” Gọi xong điện thoại, Tử Đức ngồi ở trên ghế tựa gần giường bệnh, bắt đầu gọt lê.

“Cám ơn em, Tử Đức.” Tử Duy nói, nhưng tầm mắt lại nhìn chăm chăm lên trần nhà, “Giống như. . . Anh vừa trải qua một giấc mộng.”

Tử Đức đột nhiên nghĩ tới gì đó, liền hỏi:

“Anh, anh. Còn nhớ chị Đường không?”

Trong thoáng chốc, sắc mặt Tử Duy trở nên nặng nề, tầm mắt lại nhìn chăm chú lên trần nhà, hai hàng lông mày từ từ cau lại .

Đường Hân Hân.

17. Chương 9 .1

Âu Dương Tử Duy hồi phục lại trí nhớ, cũng khôi phục thành Âu Dương Tử Duy trước kia —— Điềm tĩnh, tỉnh táo, thờ ơ.

Không! Hấn chẳng những khôi phục bình thường lại như trước kia, mà còn thay đổi nghiêm trọng hơn!

Bây giờ Âu Dương Tử Duy, mỗi ngày trừ công việc ra, cũng vẫn là công việc như cũ, dường như hấn muốn đem công việc bị bỏ rơi trong thời gian mất trí nhớ toàn bộ muốn đền bù trở lại.

Đây là những lúc mà mọi người nhìn thấy, những lúc mà mọi người không nhìn thấy, Âu Dương Tử Dục quay lại vẻ mờ mịt, bất lực mà từ trước nay chưa từng thấy.

Hắn điên cuồng lao vào công việc, cố gắng một cách tuyệt vọng để khiến mình luôn bận rộn, vì chỉ có bận rộn như thế mới có thể làm cho hắn không còn thời gian mà suy nghĩ đến Đường Hân Hân, suy nghĩ về tình yêu giữa hai người họ.

Chỉ cần hắn không làm việc, không nỗ lực đè nén, thì sự nhớ nhung sẽ như một trận mưa bão cuộn cuộn tấn công vào lòng hắn. Hắn nhớ Hân Hân, nhớ đến trái tim cảm thấy đau thắt lại.

Hắn cũng muốn không kiêng dè gì mà yêu cô, bắt chấp tất cả đi gặp cô một lần, nhưng, mỗi lần sự thôi thúc này trỗi dậy, thì cùng lúc đó ánh mắt hận thù của Lưu Khải Hiền lại hiện lên trong tâm trí hắn.

Ngồi trong chiếc ghế làm việc lớn, Âu Dương Tử Dục dùng sức lắc đầu, sau đó quyết tâm ngồi thẳng người dậy, nhấc tay nhấn số gọi điện thoại nội tuyến.

“Michelle, làm phiền cô gọi cố vấn Lưu đến phòng làm việc của tôi một chuyến, Còn nữa..., giúp tôi đem danh sách điều tra cổ đông đến đây.”

“Dạ, tổng giám đốc.”

Cúp điện thoại, Âu Dương Tử Dục thở ra một hơi thật dài, nhắm cặp mắt lại, vậy mà, vừa mới nhắm mắt lại, khuôn mặt ngây thơ, xinh đẹp luôn tươi cười của Đường Hân Hân lại hiện ra.

Tiếng gõ cửa vang lên, ngay sau đó, cửa bị mở ra.

“Tử Dục.” Lưu Khải Hiền đi vào.

Âu Dương Tử Dục ngẩng đầu lên, trấn tĩnh lại tinh thần: “Ngồi đi, có chút việc cùng cậu thảo luận một chút.”

Hắn chỉ chỉ một bên sofa dài, đi tới, còn mình ngồi ở chiếc ghế sofa đối diện.

Tiếp theo, lại vang lên hai tiếng tiếng gõ cửa, Michelle đưa danh sách cổ đông tới, đặt trên bàn bên cạnh ghế sofa, sau đó đi ra ngoài.

Lưu Khải Hiền nhìn Tử Dục, cười nhẹ, “Có phải cậu có quyết định gì mới phải không?”

Âu Dương Tử Dục gật đầu, “Ừ! Tôi muốn nghe ý kiến của cậu trước.”

“Theo quan điểm của tôi, Cao Phú Nhân từ bỏ hành động thu mua cổ phần vì thấy không thuận lợi, nhưng ý đồ và dã tâm của ông ta thì đã rất rõ ràng rồi, tôi nghĩ, nếu để cho ông ta tiếp tục lưu lại trong thành phần của Hội Đồng Quản Trị, là một việc làm nguy hiểm, nếu như có thể, chúng ta nên triệu tập đại hội cổ đông, bãi nhiệm thân phận đồng sự của ông ta, dù sao ông ta nắm giữ cổ phần cũng không nhiều lắm, không đủ ảnh hưởng đến đại cục.” Lưu Khải Hiền nói lên suy nghĩ của hắn.

Âu Dương Tử Dục cau chặt chân mày, cẩn thận suy xét.

Một lát sau, hắn thận trọng gật đầu.

“Được, cứ theo ý kiến của cậu mà làm, đây là danh sách cổ đông, chuyện này giao cho cậu xử lý.” Hắn chỉ chỉ xấp tài liệu trên bàn, “Còn nữa..., phải nhớ thông báo cho những đồng sự khác.”

“Tôi biết rồi.” Lưu Khải Hiền cầm danh sách rồi đứng lên.

“Đúng rồi, Khải Hiền.” Âu Dương Tử Dục đột nhiên gọi hắn lại, có vẻ muốn nói rồi lại thôi, “Về phía thị trường Châu Âu”

Lưu Khải Hiền bắt giác nhíu mày, cẩn thận quan sát cử động của Âu Dương Tử Dục.

“Về phương diện quản lý nghiệp vụ ở Châu Âu Cậu có thể giúp tôi hay không.” Ấp a ập úng một lúc, Âu Dương Tử Dục vẫn không biết nên nói sao cho đúng.

Lưu Khải Hiền cảm thấy Âu Dương Tử Dục có vẻ bất thường, nhạy cảm nhìn hắn.

“Tử Dục, chẳng lẽ cậu muốn điều tôi đến chi nhánh công ty ở Pháp?”

“Khải Hiên, cậu cũng biết, trừ cậu ra.”

“Không! Trừ tôi ra, còn có rất nhiều người thích hợp. Còn nữa, tôi mà đi, thì bên Đài Loan này phải làm thế nào?”

“Khải Hiên, cậu không cần phải lo cho bên này.” Âu Dương Tử Duy cố gắng thuyết phục, nhưng cũng cần thận chú ý tới phản ứng của Lưu Khải Hiên, “Đây là một cơ hội tốt.”

“Cơ hội tốt? Tôi không cần cơ hội tốt nào hết! Hơn nữa, tôi ở Đài Loan thật sự rất tốt.”

“Khải Hiên, trên thế giới này, ngoại trừ tôi ra, cậu nhất định phải học cách tiếp xúc với những người khác nữa, cậu hiểu không? Chúng ta không thể nào cứ như vậy. Tương lai cậu sẽ kết hôn, mà tôi cũng sẽ có vợ, có con. Tôi không có ý gì, cậu vẫn là bạn bè tốt nhất.”

“Đường Hân Hân! Là Đường Hân Hân, có đúng hay không?” Lưu Khải Hiên giận dữ nói.

“Chuyện này không có liên quan gì tới Hân Hân.”

“Có! Nhất định là Đường Hân Hân!” Lưu Khải Hiên đột nhiên rống to, hai mắt trợn trừng.

“Khải Hiên, cậu bình tĩnh một chút.”

Lưu Khải Hiên đột nhiên đứng lên, gương mặt trở nên nhăn nhúm.

“Không! Tôi không đi đâu hết. Cậu không thể đối xử với tôi như vậy được.”

Nói xong, anh ta lao ra khỏi phòng làm việc của Âu Dương Tử Duy.

“Khải Hiên.”

Âu Dương Tử Duy đuổi ra tới cửa thì anh ta đã biến mất ở đầu kia hành lang.

Hắn dựa người vào cửa, cảm thấy rất bực mình.

“Đáng chết!” Hắn khê nguyên rửa một tiếng, rốt cuộc không kiềm chế được sự tức giận trong lòng, đôi tay hung hăng gạt tất cả mọi thứ trên bàn rơi tung tóe xuống đất.

Hắn biết! Hắn biết trước sẽ là như vậy!

Nửa đêm, một chiếc xe mô tô thời trang chạy xé gió phanh gấp trước cửa biệt thự nhà họ Đường.

Đường Hân Hân vuốt vuốt tóc dài, hai tay vịn vai người mặc một bộ quần áo màu đen kiểu kỵ sĩ, đôi chân dài xoải ra, nhảy xuống từ phía sau, động tác rất đẹp và gọn gàng.

“Thanks! Peter, bái bai!”

Đường Hân Hân phúi phúi phía sau quần jean, hướng về người lái xe giơ một tay lên.

Ai ngờ tay mới vừa giơ lên, đã bị người lái xe đứng lên ôm lấy, kéo tay cô, Đường Hân Hân xoay nửa vòng, thân thể dán lên người anh ta, bị anh ta hôn một cái lên má.

“Cứ như vậy mà đi sao? Anh với em điên cả một ngày rồi, chưa có một nụ hôn đã đòi tạm biệt sao?”

Peter nhìn Đường Hân Hân, dáng người cao thẳng, thô kệch, cười trên xe gắn máy càng lộ vẻ uy phong.

“Đường như anh đã quên quy tắc trò chơi rồi nha!” Đường Hân Hân nhìn anh ta cười một tiếng.

“Quên các quy tắc đi!” Một cái tay khác của anh ta ôm lên eo cô, “Anh chỉ không muốn tối nay mất ngủ mà thôi.”

“Vậy thì về sớm một chút ngủ đi!” Cô vuốt ve bàn tay anh ta đang đặt ở eo cô.

“Hân Hân, em.”

“Anh vẫn muốn hôn tạm biệt đúng không?” Đường Hân Hân chặn lời nói của anh ta lại, “Trong từ điển của tôi, hôn tạm biệt một người khác có nghĩa là liệt người đó vào danh sách không còn muốn gặp lại lần nào nữa, anh có muốn như thế không?”

“Này, công bằng một chút có được hay không?” Peter phản kháng.

“Được!” Đường Hân Hân lại cười, “Anh đi hỏi Stephen đi, nếu như bọn họ cũng được hôn tạm biệt, thì dĩ nhiên anh cũng có phần, đủ công bằng chứ?”

Dứt lời, Đường Hân Hân xoay người đi vào nhà.

“Sao thế? Chẳng lẽ em vẫn chưa quên hương vị của Âu Dương công tử sao?” Peter ở sau lưng cô kêu to.

Đường Hân Hân đột nhiên ngừng ra, đứng yên tại chỗ.

“Tôi không muốn nghe nhắc lại bốn chữ ‘Âu Dương công tử’ này nữa, được không?”

Peter thở dài, “Em tội gì phải làm khổ mình như thế?”

“Đủ rồi! Peter, tôi không cần anh dạy tôi phải sống cuộc sống như thế nào. Hơn nữa bây giờ tôi rất vui vẻ hạnh phúc, anh không thấy sao? Có cô gái nào may mắn giống tôi, mỗi ngày đều có người bạn trai khác nhau đi chơi cùng với tôi.”

“Em đừng ở đây lừa mình dối người!”

“Peter, nếu như anh không thể chấp nhận tôi cùng lúc có nhiều bạn trai như vậy, anh có thể lựa chọn rời đi!”

Đường Hân Hân nhú mào, không kiên nhẫn trừng mắt liếc anh ta một cái, xoay người, cũng không quay đầu lại đi thẳng vào nhà.

Peter bất đắc dĩ lắc đầu một cái, khởi động xe nhả ga rời đi.

Ở bãi đậu xe bên cạnh biệt thự, Âu Dương Tử Duy chậm rãi từ trong một góc tối đi ra.

Hai tay hắn rút vào túi quần, nắm thành nắm đấm, trên khuôn mặt đẹp trai dường như bao trùm một tầng sương lạnh, hai mắt như muốn phun ra luồng lửa hừng hực

Bởi vì khoảng cách quá xa, hắn nghe không rõ bọn họ nói cái gì, nhưng cặp mắt sắc bén và tinh tường của hắn có thể nhìn thấy nhất cử nhất động của cô.

Lửa ghen điên cuồng bùng cháy tán loạn, Âu Dương Tử Duy đau lòng thật sự khó chịu đựng sự thật vừa diễn ra trước mắt

Đường Hân Hân lê tấm thân mệt mỏi từ từ mở cửa, phòng khách vẫn sáng đèn, vẻ mặt cô lập tức thay đổi bộ mặt ảm đạm thành tươi cười, cố gắng ổn định lại tinh thần.

“Ba, ba còn chưa ngủ sao? Có chương trình gì mà hay vậy?” Đường Hân Hân giống như rất phấn chấn tinh thần đi về phòng khách ngồi xuống cười cười, nhìn Đường Quốc Sâm tư tưởng không tập trung xem TV.

“Con gái, con đã về rồi sao? Có đói bụng không?”

“Không đói bụng, con ăn đêm bên ngoài rồi.” Đường Hân Hân ngồi xuống sofa, hai chân gác lên bàn, cơ thể khẽ dựa vào thành ghế, duỗi tấm lưng đang mỏi, “Oa! Hôm nay mệt chết đi được, cùng Peter chơi cả ngày.”

18. Chương 9 .2

Đường Quốc Sâm nhìn Đường Hân Hân, bất đắc dĩ thầm thở dài, trong lòng cảm thấy bất lực, áy náy và lo lắng.

Haizz. Nếu không phải ông đưa ra một ý tưởng tồi, thì hôm nay Hân Hân cũng sẽ không có quan hệ gì với Âu Dương Tử Dục, cũng sẽ không càng ngày càng gầy đi.

Con bé này! Nó cho rằng nó tìm niềm vui trong đau khổ, gượng cười có thể giấu giếm được ông sao! ? Đường Quốc Sâm càng nghĩ, trong lòng càng lúc càng khó chịu.

“Ba, con muốn đi tắm, ba đi ngủ sớm một chút đi!” Đường Hân Hân đứng lên đi về phòng.

“Hân Hân, con không nên mỗi ngày đều khiến mình mệt đến như vậy, con xem con đi, gầy thành cái dạng gì rồi!” Đường Quốc Sâm phì cười nói.

“Ba, nếu bây giờ con không tích cực, chờ tới khi con ba mươi tuổi ba cũng còn chưa được ôm cháu đâu!” Trông mắt chuyển động một cái, rồi cô cười nói tiếp: “Ba, ba dứt khoát phải giúp con sắp xếp mai mối, như vậy con không cần phải mỗi ngày chơi mệt như vậy rồi, ba thấy có được hay không?”

“Con bé ngốc, nói cái gì thế? Con cho rằng ba yên tâm khi tùy tiện giao con ột người xa lạ à?”

“Oa! Ba.” Đường Hân Hân mở to hai mắt, khoa trương kêu lên: “Chẳng lẽ chủ ý của ba vẫn là Á Quân?”

Chân mày Đường Quốc Sâm vừa nhíu lại, Đường Hân Hân đã lớn tiếng phủ đầu ——

“Ba, con nói trước, bất luận là ai cũng có thể, nhưng đừng là Á Quân, có được hay không?” Cô làm tổn thương Á Quân đủ nghiêm trọng rồi.

“Con nói cái gì?” Đường Quốc Sâm nhăn chân mày.

“Ba, con nói cho ba biết, con không có hứng thú với Á Quân, nếu như có đối tượng tốt, ba cũng nên giới thiệu giúp anh ấy một chút!” Nói xong, Đường Hân Hân chạy nhanh về phòng, “Con đi tắm, hôm khác sẽ cùng ba tán gẫu.”

Đường Quốc Sâm nhìn bóng dáng cô biến mất ở phía sau cửa, không khỏi lắc đầu một cái.

Có lẽ, do ông quá mức lo lắng đi! Con bé này bản tính luôn vui vẻ, nó sẽ quên những chuyện đã qua.

Đường Hân Hân vừa vào đến phòng, liền dõ xuống về mặt gượng cười giả tạo của mình. Cô cũng không chịu nổi trái tim đau đớn như ai đang dùng búa đập vào, cả người ngã vật trên giường, nước mắt không ngừng tuôn rơi xuống.

Không có Tử Dục, cuộc sống cũng không còn bất cứ ý nghĩa gì, gả cho người nào cũng như nhau.

Nghĩ đến đây, Đường Hân Hân không kiềm chế được cắn chặt chặn bông, khóc thành tiếng.

Cô rất nhớ Tử Dục, nhớ muốn điên mất rồi, nhớ đến muốn chết đi

Cũng có lúc cô rất kích động muốn ngay lập tức chạy đi gặp hắn, nhưng, cô không dám! Cô sợ Tử Dục không còn nhớ tới cô nữa, thậm chí không còn yêu cô nữa. Cô chỉ sợ thậm chí cả can đảm sống tiếp cũng không có!

Huống chi, cô còn cam kết với Lưu Khải Hiên, cả đời này không hề gặp lại Tử Dục nữa. Nhưng, cô còn có thể kiềm nén bao lâu?

Nỗi nhớ Tử Dục ngày càng sâu, khát vọng muốn gặp Tử Dục ngày càng mãnh liệt, cô không biết đến tận cùng cô còn có bao nhiêu sức lực để khống chế

“Anh, anh mở cửa ra. Anh đừng làm như vậy. Anh. Anh mở cửa a.” Âu Dương Tử Đức nôn nóng gõ vào cửa phòng Âu Dương Tử Dục, trong phòng liên tiếp vang lên tiếng gõ đặc va chạm, làm cô sợ tới mức khóc to lên.

Cô chưa bao giờ thấy Âu Dương Tử Dục nóng nảy đến như vậy, cũng không biết rốt cuộc là có chuyện gì, khiến ột người luôn luôn kín kẽ, trầm ổn như Âu Dương Tử Dục, gần như điên cuồng phát tiết tâm trạng, khiến cho cô bị dọa đến căng thẳng, chỉ biết đứng trước cửa phòng đang khóa chặt của Âu Dương Tử Dục đi qua đi lại lo lắng lo lắng.

Gần đây anh cô dường như có thói quen về nhà rất muộn, đêm nào sớm lắm cũng là 11, 12 giờ, muộn cũng là 1~2 giờ sáng mới về đến nhà, có lúc thậm chí cả đêm không về.

Anh ấy rốt cuộc đang bận cái gì? Xã giao? Không giống nha! Anh ấy xã giao thường rất có nguyên tắc. Nếu vậy, là chuyện riêng sao? Đến tận cùng là chuyện gì mà làm anh ấy giận đến xanh mét mặt, sau đó lại đem mình nhốt ở trong phòng đập phá đồ đạc? Chẳng lẽ. Là vì chị Đường?

Không sai! Nhất định là vì chị Đường!

Cô thật sự không nghĩ ra ngoại trừ Đường Hân Hân, còn có chuyện gì có thể khiến Âu Dương Tử Dục bất chấp phong độ và nhân cách như thế.

“Anh, anh mở cửa ra, cho em vào có được hay không?” Âu Dương Tử Đức lại đập đập cánh cửa: “Mở cửa có được hay không? Anh?”

Qua một lúc, cánh cửa kia vẫn không có động tĩnh gì, Âu Dương Tử Đức không khỏi sốt ruột, lại gõ cửa dồn dập.

“Anh, anh nói chuyện với em một chút! Đừng có im lặng làm em sợ.”

Cửa phòng vẫn khép chặt như cũ, Âu Dương Tử Dục vẫn không lên tiếng.

“Anh, anh đừng làm em sợ. Nếu anh không mở cửa. Em sẽ đi gọi chị Đường tới.” Tử Đức nói xong, xoay người tính đi gọi điện thoại.

Cửa phòng rốt cuộc mở ra, Âu Dương Tử Dục đứng ở cửa, đầu cúi xuống, sắc mặt tái nhợt, tinh thần sa sút.

Âu Dương Tử Đức chạy tới trước mặt hắn, không nhịn được khóc thành tiếng.

“Anh, anh làm sao vậy? Anh như vậy thật sự làm em sợ.” Cô ôm hắn.

“Anh không sao.” Âu Dương Tử Dục không đành lòng xoa xoa đầu cô: “Thật xin lỗi, Tử Đức.”

“Anh, anh cùng chị Đường.”

“Không sao, anh không sao hết.”

Âu Dương Tử Dục lau nước mắt trên mặt cô, miễn cưỡng lộ ra một tia cười yếu ớt, “Đi rửa mặt đi, rồi đi ngủ! Không phải sáng mai em còn phải đi học sao?”

“Nhưng. Anh, anh cùng chị Đường rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Trên mặt Âu Dương Tử Dục thoáng qua nét chua xót, khẽ nhú mày, ngay sau đó xoay người đi vào căn phòng bữa bộn không chịu nổi, Âu Dương Tử Đức cũng đi vào theo.

“Anh và cô ấy không có chuyện gì.”

Hắn đốt điều thuốc, ngã ngồi ở trên ghế sofa, đầu ngửa ra, dựa lưng vào thành ghế phun ra từng vòng khói thuốc.

Gần đây, số lần hắn hút thuốc lá tăng lên rất nhiều.

Âu Dương Tử Đức nhận thấy điều đó. Cô lúng túng nói: “Anh, anh vẫn chưa tha thứ cho chị Đường sao? Thật ra thì chị ấy không phải cố ý muốn gạt anh.”

“Tha thứ?” Hắn cười khổ một tiếng: “Tha thứ hay không có khác biệt gì sao? Dù sao cô ấy cũng không quan tâm.”

“Sao như vậy được? Chị Đường rất quan tâm đến anh”

“Sao cô ấy lại quan tâm đến anh?” Hắn dùng lực hít một hơi thuốc, đề xuống sự chua xót đang cuộn dâng trong ngực, “Anh và cô ấy chẳng có quan hệ gì.”

“Sao lại không có quan hệ gì? Anh đã nói trong cuộc đời này trừ chị Đường ra, ai anh cũng không cần.” Âu Dương Tử Đức nóng nảy.

“Tử Đức, em quên sao? Cô ấy vốn không phải bạn gái của anh.”

“Trước kia không phải, nhưng bây giờ thì đúng a!”

“Đó là bởi vì anh mất trí nhớ, cô ấy không chịu nổi sự cắn rứt của lương tâm, mới tạm thời đóng giả là bạn gái của anh.”

“Không phải như thế, em biết rõ chị Đường thật sự rất yêu anh.”

“Đó là vì em không thấy đáng về thân thiết của cô ấy và bạn trai” Nghĩ đến một màn kia, sắc mặt Âu Dương Tử Duy hơi thay đổi.

“Chị ấy có bạn trai khác?” Âu Dương Tử Đức kinh ngạc.

“Không chỉ có, hơn nữa còn rất nhiều, cứ mỗi ngày lại đổi một người khác!” Giọng nói của Âu Dương Tử Duy lạnh lẽo và khinh thường, hằn hung hăng đập tắt tàn thuốc.

Âu Dương Tử Đức càng kinh ngạc hơn, đôi mắt tròn xoe sững sờ nhìn Âu Dương Tử Duy.

Chẳng lẽ, mấy ngày nay anh trai về nhà trẻ như thế, là vì đi theo dõi chị Đường?

“Em không tin, chị Đường xem ra không giống như loại người lẳng nhăng đó.” Âu Dương Tử Đức lắc đầu nói.

“Sự thật diễn ra ở trước mắt.” Âu Dương Tử Duy hừ lạnh.

Âu Dương Tử Đức làm bộ như không nghe thấy, chỉ nhẹ nhàng nói: “Anh, em nghĩ có thể anh đã hiểu lầm chị Đường.”

“Có phải hiểu lầm hay không cũng không quan trọng nữa, dù sao chuyện cũng đã là quá khứ, tất cả mọi chuyện đều sẽ khôi phục như cũ”

“Anh, anh nói là anh muốn rời bỏ chị Đường?” Âu Dương Tử Đức lại mở to mắt.

Âu Dương Tử Duy bất lực cười khổ.

“Cái gì mà rời bỏ? Cho tới bây giờ anh vẫn chưa từng chính thức có được cô ấy.”

“Bất kể nói thế nào, anh vẫn luôn yêu chị ấy, không phải sao?”

Âu Dương Tử Duy ngẩn ra, lòng đau nhói.

“Anh, anh đừng phủ nhận, bất luận người nào cũng nhìn ra được là anh yêu chị ấy.” Âu Dương Tử Đức thận trọng liếc hắt một cái, nói tiếp: “Anh, nếu anh yêu chị ấy thì không nên rời bỏ chị ấy, nếu không chị Đường nhất định sẽ rất thương tâm.”

“Vậy sao?” Âu Dương Tử Duy cau mày lại, sắc mặt mơ hồ không xác định được.

Có không? Hân Hân sẽ thương tâm sao?

Nếu như cô thật sự quan tâm hân, tại sao hân nằm viện cô lại không tới thăm hân?

Hân xuất viện lâu như vậy, cô cũng chưa từng tới thăm hân một lần!

Nghĩ như vậy, trái tim Âu Dương Tử Duy đau nhói.

“Anh, anh nên đi tìm chị Đường, giải thích những hiểu lầm vừa qua, có được hay không?”

“Em không hiểu đâu, Tử Đức, tình yêu là chuyện hai người, chỉ cần một bên không thèm để ý, thì.
Dù cố gắng thế nào cũng đều vô ích”

“Nhưng anh chị không phải như thế, anh chị yêu nhau.” Âu Dương Tử Đức cố gắng muốn thuyết phục hân.

Âu Dương Tử Duy đứng lên, bất đắc dĩ cười cười.

“Được rồi, bây giờ đã khuya lắm rồi, em nên đi ngủ rồi.”

“Anh. . . .” Âu Dương Tử Đức không nghe, chu cái miệng nhỏ nhắn.

“Anh cũng không còn là một cậu bé, còn cần em lo lắng giúp anh sao? Đi ngủ đi! Anh biết nên làm gì.”

Âu Dương Tử Duy đẩy Âu Dương Tử Đức đi về phòng.

Âu Dương Tử Đức không thể làm gì khác hơn là bấu môi, miễn cưỡng đi về phía cửa phòng, trước khi đi, còn quay đầu lại nói:

“Anh, chị Đường nhất định rất hi vọng anh đi gặp chị ấy.”

Sau khi Tử Đức vào phòng, hắn lại ngã ngồi lên trên ghế sofa, rơi vào những suy nghĩ buồn phiền.

19. Chương 10

Đường Hân Hân vẫn đắm chìm trong những cuộc vui chơi điên cuồng như cũ, gần như mỗi ngày đều cùng một người bạn trai cùng điên cuồng với cô. Tuy nhiên, gương mặt cô rõ ràng hốc hác đi, không còn phong thái của ngày xưa, ngày nào tinh thần cũng uể oải, lúc tập luyện cũng không tập trung, khi thì đi như diễn tuồng, khi thì vô duyên vô cớ đứng sững lại, gương mặt ngày ngày.

Mọi người thấy cô thất thường nên rất lo lắng, cô cũng biết mình đã gây phiền nhiễu cho đồng nghiệp, nhưng cô cũng lực bất tòng tâm!

Đi ra khỏi sân tập, Đường Hân Hân đứng trước cửa tòa nhà, cặp mắt mờ mịt sững sờ nhìn về phía trước, không biết nên đi con đường nào.

Cô nhìn đồng hồ đeo tay, mới hơn chín giờ; cô không muốn về nhà sớm như vậy, sau khi về nhà còn phải đối mặt với đôi mắt lo lắng của ba.

Cô đã không còn dư thừa sức lực để chịu đựng loại hành hạ này!

Nhìn chằm chằm những dòng xe qua lại trước mặt, Đường Hân Hân lại ngẩn người.

Đột nhiên, có tiếng kèn xe điếc tai vang lên, khiến cô đang trong trạng thái ngẩn ngơ tỉnh táo lại.

“Hân Hân, ngăn người cái gì? Lên xe đi!”

Là Peter, vẫn là chiếc xe mô tô thời trang và đáng vẻ anh tuấn.

“Peter? Chúng ta có hẹn sao?”

Đường Hân Hân có vẻ kinh ngạc, cô không nhớ rõ hôm nay hẹn người nào, nhưng hình như không phải Peter.

“Không có hẹn! Nhưng em không cảm thấy anh tới rất đúng lúc sao?”

Đường Hân Hân bất đắc dĩ cười cười: “Làm sao anh biết hôm nay tôi kết thúc tập luyện trước thời gian quy định?”

“Anh gọi điện thoại tìm em, Elle nhận, cô ấy nói lúc này tâm trạng em không tốt, cho nên anh liền chạy xe tới đây.” Peter vỗ vỗ vào xe mô tô, đắc ý nói: “Như thế nào? Kỹ thuật khá tốt chứ!”

Đường Hân Hân chỉ cười cười, không trả lời.

“Lên xe đi! Anh dẫn em đi vui đùa một chút, bảo đảm tâm trạng em sẽ tốt lên!” Nói xong, hắn khởi động xe lần nữa.

Đường Hân Hân chần chừ một chút, cuối cùng vẫn lắc đầu.

“Không, hôm nay tôi không muốn đi đâu hết.”

“Tại sao vậy? Từ lúc nào thì trở nên dằng dai như vậy? Không phải em luôn luôn rất dứt khoát hay sao?”

Peter sử dụng phép khích tướng, nhưng bây giờ Đường Hân Hân giống như một quả bóng cao su bị xì hơi, sa sút tinh thần, phờ phạc rã rượi, mặc anh ta kích thích thế nào cũng không còn sức sống.

“Không cần đâu, tối hôm nay thôi.”

Đường Hân Hân vẫn còn muốn tìm cớ từ chối, đột nhiên sau lưng phát ra một giọng nói —

“Cô ấy đã có hẹn với tôi rồi !”

Đường Hân Hân chấn động, quay nhanh đầu về phía sau, thoáng chốc ngây ngẩn cả người.

Sắc mặt Âu Dương Tử Dục rất nặng nề, ánh mắt sắc bén bắn về phía Peter.

“Âu Dương Tử Dục, xin chào!”

Âu Dương Tử Dục không đợi Peter có bất kỳ phản ứng nào, chỉ lạnh lùng gật nhẹ đầu, kéo tay Đường Hân Hân, nhanh chóng băng ngang qua đường, mãi khi đến công viên, mới thả tay cô ra.

Mặc dù Âu Dương Tử Dục quay lưng về phía Đường Hân Hân, nhưng vẫn có thể nhìn thấy hân đang cố gắng kềm nén cảm xúc.

Đường Hân Hân quả thật không dám tin vào hai mắt của mình, người mình ngày đêm mong nhớ, giờ phút này cứ nhiên lại đứng ở trước mặt.

Cô không nhận được lệ nóng viên quanh khóe mắt, kích động muốn ôm lấy hân khóc to một trận cho thỏa nỗi nhớ mong.

“Tại sao em lại cư xử với tôi như thế?” Giọng nói lạnh lẽo mà cứng ngắt, từ hai hàm răng của Âu Dương Tử Dục thoát ra.

Đường Hân Hân cứng người lại, giống như bị điểm huyết, cô ngây người đứng bất động một chỗ.

“Em không nên thừa dịp tôi bị mất trí nhớ xông vào cuộc sống của tôi, em không nên khiến tôi không hề phòng bị mà yêu em, em không nên vào lúc tôi yêu em lại bỏ tôi đi như không có chuyện gì xảy ra, em không nên ngay cả lý do cũng không có, nói đi là đi, em không nên. Không nên đối xử tàn nhẫn với tôi như vậy. . . . ,”

Nước mắt Đường Hân Hân giống như chuỗi ngọc trai bị cắt đứt, từng viên từng viên nối tiếp nhau lăn xuống.

Trời ơi! Tử Dục yêu cô? Tử Dục vẫn còn yêu cô!

Khát khao bị đè nén biết bao ngày tuôn tràn, Đường Hân Hân khóc nức nở.

“Anh biết anh không có quyền nói những lời này, anh cũng biết tình yêu không thể miễn cưỡng được, nhưng”

Âu Dương Tử Dục bỗng xoay người, tâm trạng có chút kích động, nhưng trên mặt lại tràn ngập sự nhớ nhung.

Hân nhìn Đường Hân Hân đang khóc sụt sướt, đôi tay đột nhiên nắm chặt cánh tay mảnh mai của cô.

“Nhưng, anh không làm được! Từng giờ từng phút luôn nhớ đến em nhưng lại không thấy em, cảm giác này khó chịu biết bao nhiêu, đau đớn biết bao nhiêu, em có biết không? Điều khiến cho anh khó chịu nhất vẫn chưa phải là những chuyện này, mà là nhìn thấy em mỗi ngày cùng mỗi người đàn ông khác nhau chơi đùa, ôm ấp.”

Âu Dương Tử Dục ghen tỵ đến độ muốn điên mất rồi, mỗi lần chỉ cần nghĩ đến việc Đường Hân Hân ở cùng một người đàn ông khác, lửa ghen muốn đốt cháy tim gan của hân thành tro luôn rồi.

Xoay mình, Đường Hân Hân nhón chân lên, làn môi đỏ mọng trơn mềm ngăn chặn đôi môi Âu Dương Tử Dục vì ghen tuông mà trở nên run rẩy, dùng phương thức hân quen thuộc nhất hôn hân.

Âu Dương Tử Dục hơi ngẩn ra, ngay sau đó không cách nào kiềm chế được hôn trả lại cô.

Cái hôn này, tháo bỏ đi những đau khổ và lo lắng đang lơ lửng trong lòng hai người.

Một bóng dáng vẫn đứng trong chỗ khuất, cặp mắt như mắt mèo thoáng chốc trở nên ngây dại và mờ mịt. Khuôn mặt anh ta trắng bệch, toàn thân run rẩy, hai chân giống như bị đóng đinh trên mặt đất không thể động đậy được!

Không biết đã trải qua bao lâu, rất khó khăn, hai đôi môi rốt cuộc cũng từ từ tách ra.

Hai người đưa mắt nồng nàn nhìn đối phương, cùng lúc phát hiện đối phương rõ ràng gầy đi rất nhiều.

Trái tim Âu Dương Tử Duy se lại, ôm Đường Hân Hân, dịu dàng vuốt mái tóc dài mềm mại như tơ của cô.

“Hân Hân, hứa với anh, đừng rời bỏ anh nữa. Anh không muốn tiếp tục trải qua những ngày mà không có em nữa.”

“Em cũng không muốn rời bỏ anh, nhưng.”

Đường Hân Hân muốn nói lại thôi, Âu Dương Tử Duy hoảng hốt buông cô ra, hai tay ôm mặt của cô, dồn dập nói: “Hân Hân, em nói cho anh biết đi, em yêu anh thật lòng đúng không? Không phải bởi vì muốn chuộc tội nên mới làm bạn gái của anh, cũng không phải bởi vì đùa vui, đúng không? Là em thật lòng, đúng không?”

Nhìn sắc mặt hốt hoảng của Âu Dương Tử Duy, trong lòng Đường Hân Hân thấy rất chua xót và đau đớn.

“Em yêu anh, em thật sự yêu anh!” Đường Hân Hân vừa khóc vừa nói: “Em cũng không muốn rời xa anh, nhưng, là do em hại anh xảy ra tai nạn xe cộ, em sợ anh hận em, em sợ khi anh khôi phục lại trí nhớ sẽ quên mất em, em sợ anh không cần em nữa.”

Gương mặt tuần tú của Âu Dương Tử Duy hiện lên nụ cười thỏa mãn, bàn tay dày và êm ái nhẹ lau đi nước mắt của cô.

“Bé ngốc! Anh yêu em còn không hết, anh còn tưởng rằng em ở bên cạnh anh là do lương tâm cắn rứt mà thôi, chứ không phải vì yêu anh.”

“Không phải như thế.”

Đường Hân Hân lo lắng muốn giải thích, nhưng Âu Dương Tử Duy đã dùng ngón tay nhẹ nhàng chạm vào môi của cô, chặn lại lời giải thích này.

“Anh hiểu, anh hiểu hết.” Âu Dương Tử Duy gật đầu cười, dịu dàng nói: “Hân Hân, hãy cùng quên hết quá khứ đi, chúng ta bắt đầu lại lần nữa, được không?”

Đường Hân Hân mắt lệ nhạt nhòa nhìn hắn, cảm xúc trong lòng dâng trào không dứt.

“Tử Duy, anh đối với em thật tốt. Nói cho em biết, em nên làm thế nào mới công bằng với anh?”

Âu Dương Tử Duy cười một tiếng: “Lấy thân báo đáp, thế nào?”

“Anh.” Sắc mặt Đường Hân Hân ửng hồng.

“Hãy lấy anh! Hân Hân, anh nhất định sẽ chăm sóc em thật tốt.” Âu Dương Tử Duy cầm chặt tay cô, vẻ mặt nghiêm túc và thận trọng: “Đồng ý đi! Anh không thể chịu được nếu không có em trong cuộc sống của anh.”

Đường Hân Hân sững sờ.

Đây là thật sao?

Tử Duy cầu hôn với cô thật sao?

Đường Hân Hân quả thật không thể tin mọi chuyện đang xảy ra.

Cho tới đêm qua, cuộc sống của cô vẫn đang trong vực sâu không thấy ánh mặt trời, nhưng từ hôm nay về sau, trên thế giới này cô là người phụ nữ hạnh phúc nhất!

Điều này có thể sao? Cô chưa bao giờ dám hy vọng xa vời mình sẽ may mắn như thế!

“Hân Hân, không phải em muốn sống cùng với anh sao? Có phải em không tin tưởng anh?” Âu Dương Tử Duy nhìn Đường Hân Hân đang ngẩn người, không khỏi sốt ruột: “Nếu em không tin anh, vậy hãy cho anh ít thời gian, anh có thể chứng minh.”

“Không, em tin anh.” Đường Hân Hân nhẹ nhàng cười một tiếng, lao vào trong lòng hắn.

Là mộng cũng được! Có một giấc mộng đẹp như thế, cô đã cảm thấy thỏa mãn rồi!

Lưu Khải Hiền từ trong chỗ khuất đi ra, lòng căm hận không dứt, thẳng bước về hướng Đường Hân Hân.

“Cô hứa với tôi thế nào? Cô quên cam kết của cô rồi sao?”

“Khải Hiền, cậu ở đây nói bậy bạ gì đó?” Âu Dương Tử Duy tức giận, “Cứ coi như cậu là bạn tốt của tôi, cậu cũng không quyền can thiệp vào chuyện tình cảm của tôi!”

“Tử Duy, đây không phải là thật! Là do cậu nhất thời bị cô ấy mê hoặc mà thôi. Cậu không phải thật lòng muốn nói mấy lời.”

“Không! Những lời này là những lời thật lòng của tôi! Nếu như cậu làm tổn thương Hân Hân, cả đời này tôi cũng sẽ không tha thứ cho cậu!”

Sắc mặt Lưu Khải Hiền tái nhợt, ánh mắt trở nên mờ mịt. Cơ ác mộng từ bé luôn quấn lấy Khải Hiền, bây giờ lại hiện lên trong tâm trí anh ta.

“Cậu vì cô ta mà trách tôi? Cậu vì cô ta mà giận dữ với tôi?” Lưu Khải Hiền thì thào vẻ không thể tin, đột nhiên, anh ta gào to lên: “Không! Không thể! Tử Duy, Cậu không thể đối với tôi như vậy! Cô ta là người phụ nữ hư đốn, cô ta muốn chia rẽ chúng ta, cậu đừng mắc mưu cô ta! Cô ta sẽ hại cậu.”

Âu Dương Tử Duy nhìn Lưu Khải Hiền có vẻ như mất kiểm soát, đột nhiên trái tim dâng lên một cảm giác áy náy, bao nhiêu tức giận giờ tan thành mây khói, thay vào đó, là trách nhiệm nặng nề.

“Khải Hiền, cậu hãy nghe tôi nói.” Âu Dương Tử Duy cầm đôi tay đang nắm chặt thành quyền của anh ta: “Hân Hân không phải là người phụ nữ xấu, cô ấy sẽ không hại tôi, cô ấy chỉ yêu tôi.”

“Không, không cần những người khác, tôi cũng có thể chăm sóc cậu, đúng không? Ở Mỹ, chúng ta vẫn chăm sóc lẫn nhau, ở Đài Loan, chúng ta cũng có thể.” Lưu Khải Hiền trở tay bắt được tay Âu Dương Tử Duy, vẻ mặt sợ hãi và cấp bách: “Cậu đang rất cần tôi, tôi sẽ giúp cậu đẩy mạnh kế hoạch sáp nhập công ty, tôi sẽ giúp cậu ổn định cổ phần công ty, tôi còn.”

“Khải Hiền, đó là chuyện khác!” Âu Dương Tử Duy cắt ngang lời anh ta, “Tôi công nhận cậu là người bạn tốt nhất của tôi, chúng ta đôi bạn hợp tác rất tốt, nhưng, chuyện đó và chuyện tôi yêu Hân Hân là hai chuyện khác nhau, cậu hiểu không?”

“Không! Phụ nữ là mầm họa, họ chỉ biết gây chuyện. Hãy nghe lời tôi, rời bỏ cô ta đi, Tử Duy, bỏ cô ta đi.” Rõ ràng Lưu Khải Hiền càng lúc càng kích động.

Đường Hân Hân đứng ở một bên chỉ biết ngây ngốc nhìn hai người bọn họ, đối với cuộc nói chuyện của bọn họ càng ngày càng không hiểu, càng không hiểu hơn chính là, quan hệ tồn tại giữa bọn họ cuối cùng là quan hệ gì?

20. Chương 10 .2

“Tôi sẽ không rời bỏ Hân Hân, tôi yêu Hân Hân, tôi không thể xa cô ấy được!”

Đột nhiên, khuôn mặt vốn lịch sự của Lưu Khải Hiền bây giờ trở nên hung ác, bàn tay nắm thành quyền run rẩy, anh ta đột nhiên xoay người lao về phía Đường Hân Hân.

“Là cô! Tất cả đều do cô! Là cô cướp đi Tử Duy. Là cô cướp đi ba. Là cô hại tôi không có nhà để về. Là cô quyết tâm đoạt đi tất cả.” Anh ta mất đi lý trí, từng bước một tiến tới gần Đường Hân Hân, gầm lên

Đường Hân Hân sợ hãi nhìn anh ta, lui về phía sau từng bước một.

Âu Dương Tử Duy kinh hãi, nhanh chóng đứng trước mặt Đường Hân Hân bảo vệ cô.

“Khải Hiên, cậu muốn làm gì? Cậu bình tĩnh một chút!” Âu Dương Tử Duy gào to.

“Không! Tôi sẽ không để cho người khác cướp đi cậu. Cậu là của tôi.” Lưu Khải Hiên hất Âu Dương Tử Duy ra, cuồng loạn dùng tiếng Anh rống lên: “Là của tôi! Ba là của tôi! Ông ta là ba tôi. Tôi không muốn. Tôi không muốn bất kỳ kẻ nào cướp đi ba. Tôi không muốn a.”

Đôi mắt Lưu Khải Hiên vằn lên tia máu, ngây dại mà mờ mịt, nước mắt bị thương che kín khuôn mặt nhô nhô. Rốt cuộc, anh ta không chịu nổi sự đau đớn bị vứt bỏ lần nữa, ngồi chồm hổm trên thảm cỏ khóc rống lên.

Âu Dương Tử Duy ngồi xuống, đau lòng vỗ vỗ lưng của anh ta.

“Khải Hiên, tôi sẽ không rời bỏ cậu, tôi nói rồi, tôi sẽ chăm sóc cậu.”

Trời! Khải Hiên lại phát bệnh rồi! Giống y như lúc ở Mi! Anh ta lại phát bệnh rồi!

Mà người khuấy động Khải Hiên phát bệnh lại chính là hắn! Chuyện hắn lo lắng nhất đã xảy ra.

Nghĩ tới đây, trái tim Âu Dương Tử Duy chùng xuống.

“Khải Hiên, chúng ta trở về đi thôi!”

Hắn chậm rãi đỡ Lưu Khải Hiên đang có vẻ mặt kinh hoảng, tâm trạng rối loạn đứng dậy, rồi chuyển sang nhìn Đường Hân Hân đang hoảng sợ không biết phải làm sao, cơ thể khê di chuyển, Lưu Khải Hiên liền khẩn trương kéo hắn, trên mặt tràn đầy thấp thỏm lo âu.

“Yên tâm, không có ai có thể cướp tôi được, tôi chỉ muốn nói với cô ấy hai câu mà thôi, nghe lời a! Để tôi nói với cô ấy hai câu thôi, được không?” Âu Dương Tử Duy giống như một người cha dụ dỗ đứa bé đang khóc.

Lưu Khải Hiên nhìn Âu Dương Tử Duy một lúc, lại sợ hãi nhìn Đường Hân Hân một lúc, qua một hồi lâu, mới nhẹ nhàng gật đầu, từ từ buông tay hắn ra.

Âu Dương Tử Duy miễn cưỡng cười một tiếng, đi về phía Đường Hân Hân.

“Hân Hân, anh rất xin lỗi.”

Đường Hân Hân mở to hai mắt nhìn hắn, trên mặt tràn đầy nghi ngờ.

“Anh biết trong lòng em có rất nhiều nghi vấn, nhưng trước mắt anh không thể giải thích mọi chuyện cho em được, anh không thể bỏ mặc cậu ấy.”

Hắn bắt đầu dĩ nhiên, rồi nhìn Đường Hân Hân thật sâu, cuối cùng quay người đưa Lưu Khải Hiên rời đi.

Trong đêm đông lạnh giá, tiếng hát mừng lễ Noel khắp nơi vọng về.

Công viên trống vắng lạnh lẽo thường, ngay cả những kẻ lang thang thường ngày chiếm ghế làm giường, dường như trong ngày lễ này đột nhiên cũng có mái nhà ấm áp, nên ai cũng quay về đoàn tụ gia đình.

Lưu Khải Hiên quả thật không thể tin được, trừ anh ta ra, vẫn còn có người tính ở công viên đón đêm giáng sinh.

Anh ta không phải là loại người tò mò, nếu là trước kia, anh ta sẽ chọn cách lảng lẽ tránh ra, một mình trốn ở góc khác của công viên. Song, đôi mắt lạnh lùng kia, cùng với khuôn mặt của người Châu Á giống mình, khiến anh ta không kìm được đi về phía người đó.

Có một bóng người ngồi trên xích đu cạnh cậu bé, cậu ta cũng không động đậy dù chỉ một chút.

Lưu Khải Hiên lẳng lặng ngồi vào xích đu cạnh cậu bé, không nói một lời.

Thời gian không biết đã trải qua bao lâu, đồng hồ của giáo đường gần đó gõ 12 tiếng, hai người không hẹn mà cùng nhìn về phía giáo đường, sau đó lại nhìn lẫn nhau.

“Người Trung Quốc? Hay là người Nhật Bản?” Lưu Khải Hiên hỏi bằng tiếng Anh chính gốc.

“Đài Loan tới.” Cậu bé nói đơn giản.

“Đài Loan? Tôi chưa từng đến.” Lưu Khải Hiên đột nhiên đổi tiếng Trung Quốc rất chuẩn nói: “Tôi sinh ra và lớn lên ở Mỹ, nhưng gốc là người Trung Quốc.”

Cậu bé chỉ thờ ơ liếc hắt một cái, vẫn lạnh lùng như vậy.

“Cậu ở đây làm gì? Hôm nay là đêm giáng sinh.”

“Lễ Giáng Sinh là của người ngoại quốc, với tôi không có lễ Giáng Sinh.”

Lưu Khải Hiên càng thêm tò mò đối với cậu bé này.

“Một mình cậu chạy tới đây, người nhà cậu không lo lắng sao?”

“Người nhà?” Người con trai cười lạnh một tiếng: “Tôi lại hi vọng tôi là trẻ mồ côi, ít nhất trẻ mồ côi không cần chịu đựng gia đình mình thay đổi!”

Lưu Khải Hiên cũng nhìn cậu bé cười lạnh lùng.

“Vậy sao? Chính phủ Mỹ phải có nhiều trại trẻ mồ côi mới được! Nói không chừng hai chúng ta còn có thể bị phân ở chung phòng!”

“Anh cũng là trẻ mồ côi?” Cậu bé kinh ngạc hỏi.

“Kể từ khi mẹ tôi qua đời, ba tôi cưới một cô vợ người Mỹ, tôi liền cảm thấy tôi là trẻ mồ côi. Cậu thì sao? Có thảm như tôi không?”

“Cũng không khá hơn chút nào.” Cậu bé nói.

Cảnh ngộ tương tự, khiến trái tim hai thiếu niên xích lại gần nhau. Từ đó, bọn họ khích lệ nhau, động viên lẫn nhau, bọn họ không muốn đầu hàng nghịch cảnh!

Cậu bé đó là Âu Dương Tử Dục, năm ấy mười lăm tuổi.

Bãi biển vào đầu mùa đông, bờ cát bát ngát không hề có bóng người, trước mắt chỉ là sự cô đơn. Bóng dáng nhỏ bé đứng trên chiếc lô-cốt bỏ hoang có vẻ lẻ loi trơ trọi.

“Đang nghĩ cái gì?” Một giọng nói quen thuộc, đột ngột vang lên bên tai Đường Hân Hân.

Đường Hân Hân hoảng hồn, chấn động mạnh một cái, xoay người, Âu Dương Tử Dục chẳng biết đã đứng sau lưng cô từ lúc nào.

Hắn vẫn đẹp trai như trước, nụ cười trên mặt làm cô cảm thấy rất quen thuộc, giống y như thời điểm trước đây hắn một mực chắc chắn cô là người phụ nữ quan trọng nhất trong cuộc đời của hắn. . . .

Đường Hân Hân kinh ngạc ngẩng mặt lên, trong mắt là sự ngạc nhiên và nghi ngờ.

Âu Dương Tử Dục lại nở nụ cười quyến rũ một lần nữa, đột nhiên nghiêng người, hôn nhẹ lên môi cô, nhẹ nhàng mềm mại xóa đi sự nghi ngờ của cô.

“Anh biết ngay là em lại ở đây.”

“Tại sao?” Cô ngây ngốc hỏi, dường như còn chưa phục hồi tinh thần.

“Bởi vì đây là nơi chúng ta hẹn hò lần đầu tiên, cũng là nơi chúng ta đính ước, anh đã từng ở chỗ này nói, đời này trừ em ra, ai anh cũng không cần.” Một lần nữa Âu Dương Tử Dục lại thể hiện tình cảm nồng nàn của hắn.

Đường Hân Hân nghiêng ngẫm từng lời của hắn, trong lòng không khỏi một hồi đau nhói.

Nếu vậy, Lưu Khải Hiên thì sao?

Đường Hân Hân đau xót lắc đầu: “Tử Duy, em thừa nhận là em yêu anh, nhưng, em không muốn chia sẻ anh với người khác”

“Hân Hân, em nói cái gì đấy? Cái gì mà người khác?” Tử Duy nhíu mày.

“Lưu Khải Hiên yêu anh như vậy.”

“Trời!” Tử Duy cười khở một tiếng, “Hân Hân, em hiểu lắm rồi, sao em lại có suy nghĩ này?”

“Không! Em không hiểu lắm, tình cảnh ngày đó em nhìn thấy rất rõ ràng.” Đường Hân Hân không kìm được lại lệ rơi đầy má, “Em hiểu.”

“Hân Hân, không phải như thế, em hoàn toàn nhầm rồi!” Âu Dương Tử Duy cầm tay của cô, giọng nói vội vàng: “Tình yêu của Khải Hiên đối với anh, là một tình yêu theo kiểu lệ thuộc, chứ không phải. Không phải yêu như trong tưởng tượng của em... Yêu, cậu ấy coi anh như người thân của mình, giống như người nhà.”

Đường Hân Hân sững sờ nhìn hắn, hoàn toàn không hiểu ý tứ của hắn.

“Hân Hân, em cho rằng hơn một tháng qua anh đi đâu? Em cho rằng anh có thể chịu được một tháng không nhìn thấy em sao? Thật ra thì, một tháng nay anh đều bận rộn xử lý chuyện của Khải Hiên, anh giúp cậu ấy tìm một bác sĩ mà anh có thể tin cậy được, anh không muốn cậu ấy phải vào viện điều dưỡng”

“Viện điều dưỡng?”

“Ừ!” Tử Duy gật đầu một cái, “Bệnh của Khải Hiên lại tái phát, ở Đài Loan không có bệnh án của cậu ấy, cũng không có bác sĩ thích hợp với cậu ấy, cho nên anh đưa cậu ấy về Mỹ điều trị.”

“Bệnh? Anh ta bị bệnh gì?”

”Bệnh tâm thần phân liệt! Do hoàn cảnh từ nhỏ tạo thành, trước khi quen biết anh, ngoại trừ chính cậu ấy, thì ai cậu ấy cũng không tin tưởng, tính tình cô độc và lạnh lùng, cậu ấy lúc nào cũng cho rằng người khác sẽ cướp đi đồ vật của cậu ấy, tự bảo vệ mình mạnh đến nỗi không ai xâm nhập được vào thế giới nội tâm của cậu ấy, chỉ cần một kích thích cũng sẽ khiến cậu ấy phát bệnh.

Nhưng sau khi quen biết anh, cậu ấy lại rất tin tưởng anh, tin anh như tin chính cậu ấy. Cậu ấy dường như xem anh là người thân duy nhất trên thế giới này.

Sau khi mẹ cậu ấy qua đời, ba cậu ấy đã cưới một người phụ nữ ngoại quốc, cậu ấy vẫn cho rằng người phụ nữ đó đã cướp đi ba cậu ấy, cho nên cậu ấy rất sợ anh cũng sẽ giống như ba cậu ấy, vì phụ nữ mà vứt bỏ cậu ấy. Cho nên cậu ấy rất chăm sóc anh, bảo vệ anh, vì cậu ấy sợ anh sẽ rời bỏ cậu ấy.”

Âu Dương Tử Duy cảm thấy khó chịu, thở dài.

“Khi ở Mỹ, bệnh của cậu ấy lúc tốt lúc xấu, nhưng nếu phát bệnh, cũng chỉ là triệu chứng nhỏ mà thôi, mãi cho đến khi anh quyết định về Đài Loan, cậu ấy đột nhiên nổi cơn điên, thậm chí có ý muốn tự sát, anh không thể trở mắt nhìn cậu ấy bị ba mình đưa vào viện điều dưỡng, nên không thể làm gì khác hơn là dẫn cậu ấy cùng về Đài Loan. Căn bản là anh hy vọng hoàn cảnh mới có thể chữa trị bệnh của cậu ấy, nhưng” Âu Dương Tử Duy nhắm hai mắt lại, trên nét mặt hiện lên vẻ tự trách.

“Tử Duy, thật xin lỗi. Em.”

”Không, chuyện này không liên quan đến em. Người sai là anh, ngày đó anh quá kích động, đáng lẽ, ban đầu anh không nên đưa cậu ấy rời khỏi nước Mỹ

Chỉ có điều, tất cả mọi chuyện đều đã qua, hiện tại ở Mỹ cậu ấy được chăm sóc rất tốt, bệnh tình đã từ từ ổn định, anh có thể hơi yên tâm một chút.”

Âu Dương Tử Duy miễn cưỡng cười một tiếng, an ủi Đường Hân Hân, cũng an ủi chính mình.

Là người hiền lành và trọng tình cảm, Đường Hân Hân cũng không kìm được đau đớn trong lòng, nước mắt lại tràn đầy gương mặt.

“Tử Duy, em thấy em thật xấu, cứ nhiên lại cùng Khải Hiên tranh giành tình nhân. Em cảm thấy em thật ngu ngốc!” Cô vừa khóc vừa nói: “Em lại nghĩ rằng anh và anh ấy.”

“Không phải em ngốc, em đừng nghĩ như vậy, bởi vì em yêu anh.” Âu Dương Tử Duy nâng mặt cô lên: “Giống như khi anh gặp em ở cùng một người đàn ông khác thì anh ghen tức đến muốn điên lên được, lúc ấy anh hận không thể giết chết bọn họ, anh không muốn bất kỳ một người đàn ông nào đụng vào em!”

“Bọn họ cũng chỉ là bạn bè của em mà thôi.”

“Bạn bè cũng không được! Chỉ cần là đàn ông thì không được!” Âu Dương Tử Duy bá đạo nói: “Từ nay về sau, em chỉ thuộc về một mình em, nhất là chỗ này.”

Âu Dương Tử Duy khẽ vuốt ve đôi môi đỏ mọng của cô, cúi đầu xuống hôn thật sâu lên môi cô

Đường Hân Hân hưởng thụ nụ hôn cuồng nhiệt và mềm mại của hắn, nước mắt như thủy triều, từng đợt lại từng đợt dâng trào.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cap-ke-voi-tong-giam-doc>